

BARÁTH TIBOR

ŐSTÖRTÉNETÜNK ORIENTALISTA SZEMLÉLETBEN

Szerző kiadása
Montreál, 1988

BARÁTH TIBOR

**ÖSTÖRTÉNETÜNK
ORIENTALISTA
SZEMLELETBEN**

Copyright © 1988 by Tibor Baráth

All rights reserved

ISBN: 0 920004 30 x

**Printed in Canada by Weller Publishing Company Limited
412 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M5S 1X5**

Útunk az orientalista őstörténet felé

Az ókori magyar történet — divatosabb szóval élve „őstörténet” — a nemzeti múlt ama szakaszával foglalkozik, amely Kr.e. 3000 körül kezdődik és a jelen időszámítás 895. esztendejével végződik. Ez utóbbi időpontban érkezett be a Kárpátmedencébe a magyarul beszélő népek utolsó nagy hulláma és telepedett le az újonnan szerzett hazában.

A magyar őstörténet időbeli elhatárolása régi hagyományon nyugszik, de módszertanilag is indokolható. A szóbanforgó időszakaszban ugyanis a történettudomány (az írott okmányok gyér volta miatt) jobban rá van utalva segédtudományai támaszára, mint későbbi szakaszaiban. Segédtudományai közül leginkább a nyelvészet és a régészet eredményeit tudja használni, de a vallástörténet és a régi írásmódokkal foglalkozó paleográfia is sok segítséget nyújt. A segédtudományokhoz csatlakozott az utóbbi tíz-tizenöt év folyamán a földrajzi elnevezéseket elemző helynévkutatás is. Az őstörténeti problémák e sokoldalú megközelítése szükségszerűen megnehezíti a történész munkáját.

Az őstörténelem azonban nemcsak roppant kiterjedésű, hanem egyúttal „eleven” tudomány is, amennyiben nagy szerepet játszik a nemzeti tudat kialakításában. Viszont ez okból gyakran ki van téve politikai beavatkozásoknak.

1. — Amikor a modern történettudomány kialakult, a 19. század közepén, a magyar tudósok nehéz válaszút elé kerültek. *El kellett dönteniök, melyik őstörténeti koncepció elsőbbségét fogadják el, az úgynevezett finnugor, vagy az úgynevezett orientalista felfogást.* A finnugor (más néven urali) felfogás alaptételeit svéd, német és orosz tudósok fogalmazták meg első körvonalaiban, különösen kiemelve A. L. Schlözer göttingai egyetemi tanár szerepét. E felfogás szerint a mi őseink, az ősma-

gyarok, nyelvileg és népileg rokonságban állnak a finnekkel és az észtekkel és — távolabbról — a Volga-menti kis népekkel is. Hajdanában mindezek a népek közös hazában laktak, a nagy kiterjedésű Szibériában, ahol a kultúra legalacsonyabb fokán éltek.

A magyar őstörténet finnugor elgondolását a Habsburg-dinasztia hívei kezdettől fogva erősen felkarolták. Az 1849. évi tragikus eseményekre gondolva, ezek a politikusok szükségesnek vélték, hogy a magyarok nemzeti tudatát gyengítsék, nehogy a Monarchiát felborítsák. Erre a célra igen alkalmasnak találták a magyar történet finnugor elképzelését. A cél elérésére előbb egy Miklosits nevű bécsi tanárt küldtek Budapestre, feladatául adva a Magyar Tudományos Akadémia programjának ellenőrzését. Miklosits megértette küldetésének célját és készített egy hosszú jegyzéket azokról a magyar szavakról, amelyeket ez a nyelv — szerinte — a szomszéd szláv nyelvekből vett át („kölcsonzott”). Miklosits után egy német tanár került Budapestre, név szerint Budenz József (1836 — 1892), aki a magyar Hunfalvy (Hunsdorfer) Pállal (1810 — 1891) ketten lettek a magyar őstörténet finnugor elméletének részletes kidolgozói.

Az említett két pionír kiderítette, hogy a magyar nyelv finnugor eredetű, következésképpen a magyarok őshazája nem lehetett máshol, mint az Ural-hegységen túl, Szibériában. Azt is hangsúlyozták, hogy a szóbanforgó népek művelődés tekintetében a legalacsonyabb fokon álltak. Mint erdőlakó nomádok a Természet által nyújtott táplálékkal éltek: gombákat gyűjtöttek, bogyókat szedgettek, a földből gyökereket kapartak ki, halakat fogtak és kisebb állatokra vadásztak. Nem ismerték az úgynevezett magasabb kultúra vívmányait, az állattenyésztést és földművelést. Egyszerűen úgy festették le az ősmagyarokat, mint valami csürhét, mely félvad állapotból lassan emelkedett ki, folytonosan kölcsönözve újabb és újabb kultúrelemeket szomszédaiktól, előbb a török népektől, aztán a szlávoktól, majd a germánoktól és latin népektől. A felsorolt népek valamennyien tanítói

voltak a magyaroknak, akik maguk kevés eredetiséggel gyarapították a kultúrát...

Östörténetünk második — *orientalista* — elképzelésében a magyar nyelv szoros kapcsolatban áll az emberiség első művelt nyelvével, a sumír nyelvvel; ennek megfelelően öshazája Közel-Keleten kellett legyen, a Tigris és Eufrátesz folyók völgyében, Sumerben és Babilonban. Ezt az elgondolást is nyugati tudósok állították fel: A.H. Sayce, J. Oppert, F. Lenormant és C. Rawlinson.

Magyar szempontból legfontosabb tudományos megállapításuk az, hogy a sumír nyelv szerkezete nem szemita, se nem indoeurópai, hanem ragozó jellegű, *mint a magyar nyelvé*. E nagy horderejű megállapítás — folytatják a nyugati tudósok — azzal a felismeréssel járt, hogy az emberiség első magas kultúrájának megteremtői is ragozó nyelvet beszéltek.

A.H. Sayce így foglalta össze: Babilon legkorábbi civilizációja nem szemita nyelvű népek alkotása, Sumerben ugyanis és annak határain túl is, ragozó nyelvet használtak, *aminő a magyar, a finn és a japán*. Ugyanezt a nézetet vallotta később minden szumerológus, ideértve professzor Woolleyt is, aki az UNESCO-féle kiadványban mondja el nézetét. A nyugateurópai szumerológusok még azt is világosan felismerték, hogy Sumer népeisége a korai kőkortól kezdve állandóan folydogált Európa felé és beszivárgásával egyidejűleg mindenütt elterjesztette a magasabb kultúra vívmányait, az élelemtermelést, helybenlakást, írást, stb. A magyar tudósok azt remélték, hogy nyelvük segítségével meg tudják majd oldani a Régi Kelet számos titkát és így Európa új történeti képét megalkothatják. Ebben a reménydús látószögben legfőbb problémájuknak az ősmagyarok identitásának részletes megismerését tartották, mint kulcsproblémát. *A válaszüton lévő magyar kutatóknak kétségtelenül az orientalista felfogást kellett volna választaniok, amely sokkal magasabb rangot biztosított a magyar ősöknek, mint a finnugor elmélet. De nem így történt.*

2 — Bármennyire hihetetlennek látszik, de tény, hogy a vezető magyar tudományos körök nem biztatták hazai tudósainkat, hogy szumir és egyiptomi problémákkal foglalkozzanak. Ellenkezőleg, igyekeztek őket a szumerológia és egyiptológia területéről visszairányítani Szibéria fagyos mezőire. Időközben ugyanis a nyugati tudósok perdöntő bizonyítékokat hoztak elő, hogy a Régi Kelet addig szokványos szemita szemléletén változtatniok kell, mert kiderült, hogy a Teremtés mítosza, a Vízözön meséje, és sok himnusz és példabeszéd, melyeket az Ótestamentumban feljegyeztek, nem a szemita génusz irodalmi alkotása, mint addig hitték, hanem a ragozó nyelvet beszélő népeké, akiktől a szemita szerzők egyszerűen átvették. Hogy a szemita szemlélet további romlását megakadályozzák, alkalmasnak látszott egyebek között a potenciális ellenfeleket, köztük a magyarokat elsősorban, a veszélyes területekről elterelni. *Így a magyar-ellenes Habsburg érdek párosult a szemiták félelmével és mindkettő az orientalista koncepció esküdt ellensége lett.* Ennek a harcos orientalista-ellenes iránynak főképviselője a bukaresti származású szemita tudós, J. Halévy lett (1827 — 1917), akinek sikerült Párizs egyetemén tanszéket szereznie, s azután egész életében azért küzdött, hogy az elavult szemita szemléletet fenntartsa, mely szerint a Régi Keleten más emberfajta sosem élt, mint szemita.

A Párizsban megtartott orientalista kongresszuson (1901) Halévy megismerkedett a Magyar Tudományos Akadémia kiküldöttével, Goldziher Ignáccal (1850 — 1921), aki odahaza az Akadémia igazgató bizottságának tagja volt, s egyidejűleg az izraelita hitközség főigazgatója. Így hamar megértette Halévy aggodalmait és visszamenve Budapestre a legnyomatékosabban kijelentette, hogy a magyar tudósok csak vesztegetik idejüket, ha ők után a Régi Keleten kutatnak, mert az a tájék tisztán és kizárólag szemita lakott vidék volt. Munkácsi (Munk) egy másik Magyarországon kiművelődött orientalista szintén tagja volt a Tudományos Akadémi-

ának és egyidejűleg tanfelügyelő a zsidó hitközségnél, szakértői véleményt nyújtott be az Akadémiához és hitelesen kijelentette, kizárt dolog bárminő közelebbi kapcsolatot feltételezni a szumir nyelv és a magyar nyelv között. Ezért a magyar kutatók a ragyogó szumir örökség egyetlen porcikájára sem emelhetnek igényt, sem nem tekinthetik magukénak annak érdemeit, s ha valaki mégis ezzel próbálkozna, csak kinevettetné magát...

A helybeli tekintélyek nyilatkozatai után az Akadémia rendszeresen elszabotálta az orientalista kutatásokat. A számos példa közül néhányat idézünk. Az Akadémia elutasította Torma Zsófia régésznőt, aki be akarta mutatni korszakalkotó felfedezését, mely szerint az újabb korban Közép-Európa szoros kapcsolatban állt Mezopotámiával. Varga Zsigmond egyetemi tanár és kiváló orientalista, párhuzamokat állított fel a magyar nyelv és a szumir nyelv között *Ötezer év távlatában* c. terjedelmes munkájában (Debrecen 1912). A könyv kritikusan felháborodásuknak adtak kifejezést, a szerzőt hamisítónak, zavarosnak és tudománytalannak mondva. Egy harmadik, Hevesy Vilmos, A.F. Uxbond álnév alatt gondolta tanácsosnak kiadni munkáját, amelyben a magyar-hindu kapcsolatokat elemezte. A könyv felett otthon hamarosan napirendre tértek, mondván, hogy megállapításai ellenkeeznek a már bebizonyított finnugor tételekkel. A sok példa közül még Mátyás Flórián esetét idézzük, aki hiába beszélt Hunfalvynak a hieroglifek megfejtéséről, nem tudta érdeklődését felkelteni, ő csak nevetett... Be kellett várni amíg egy elfogulatlan és nemzetközileg jólismert tudós, professzor G. Childe szólaljon meg alapvető munkájában és megírja a valóságot a dunatáji kőkor és bronzkor leleteivel kapcsolatban. E munka nyomán már az egész világon elismerték, hogy az ősmagyaroknak igenis, részük volt a Régi Kelet ókori kultúrájának kialakításában. Ezzel befejeződött a magyarok eredetéről végzett kutatások első keserves szakasza, melyben a szibériai elgondolás látszott győzni.

3 — 1945 után a helyzet gyökeresen megváltozott,

amikor a kommunista hatalomátvétel következtében egy sereg intellektuális magyarnak is el kellett hagyni hazáját, Nyugatra menekülve. Ezek az emigránsok új hazájukban, megszabadulva az előző idők korlátozásaitól, hozzáálltak a magyar őstörténet orientalista felfogásának felülvizsgálatához. *Fellépésükkel az orientalista őstörténeti kutatások súlypontja külföldre került.* Bobula Ida (USA, 1900 — 1981) volt az első, aki felismerte a külföldi történészek hivatását, és annak szolgálatába szegődött. Ott vette fel a kutatások fonalát, ahol Varga professzor abbahagyta, és fáradhatatlan szorgalommal igyekezett a közfigyelmet felhívni az orientalista felfogás helyességére. Varga professzor annak idején a szumír-magyar nyelvtani párhuzamokra fordította idejét, de a közös szumír-magyar szókincsben mindössze csak nyolcvanegynéhány szót talált. Ezért Bobula Ida főleg a szókincs bővítésére törekedett. Sikerült is neki mintegy további ezer szóval bővíteni jegyzékét, fellelve az újabb szavak között a fontos „Isten” szavunkat is. Munkásságával a szumír-magyar rokonságot mint tudományosan beigazolt tételt könyvelhette el. Erdményeit egy angol nyelvű könyvben (*Sumerian affiliations*, 1951) foglalta össze. Más emigráns magyar tudósok követték az új irányt és sikerült nekik meglehetősen nagyszámú szumír-magyar közös jellemvonást megállapítani. E kutatók sorában első helyen kell említeni a buenos-airesi egyetem szumerológusát, Badiny Jós Ferencet (Argentína). Az ő törekvése az volt, hogy kitöltse azt a hatalmas időbeli szakadékot, amely Sumer vége és az európai Magyarország megszületése között fennállt. Idevágó főmunkájának címe is erre utal: *Káldeától Istergámig*. Néhai Padányi Viktor (Ausztrália) a Don vidéki magyar nyelvű népekre irányította figyelmét, Gostony viszont (Franciaország) egy szumír etimológiai szótárt készített. Csöke Sándor (Ausztria) egy szumír nyelvtant írt. Ezt az irányt befejezte Nagy Sándor angolul írt munkájával. Mindezek a munkák Dél-Mezopotámiára (Sumerre) (*The forgotten cradle of the Hungarian*

culture) vonatkoznak és főtételük az, hogy a magyar nyelv egyenes folytatása a mezopotámiai nyelvnek, amint azt a Kr. e. harmadik évezredben beszéltek.

Az orientalista irányú kutatások terén a következő fontos lépés a kutatás mezejének térbeli kiterjesztése volt Mezopotámián kívüleső szomszédos területekre. E vizsgálatok során kiderült, hogy számtalan magyar szót használtak egyebütt is, különösen a Kr.e. harmadik és második évezredben. Hasonló volt a helyzet Anatóliában. E távolabbi területeken a hieroglif és rovás jelekkel írt okmányok lassítják az előhaladást. Ezek a meglepő eredmények végérvényesen bebizonyították, hogy a magyarul beszélő népek eredeti hazája az egész Régi-Kelet lehetett, továbbá, hogy a magyar nyelv ősnyelv volt, vagyis maga alkotta szókinccsel és nyelvtani szerkezettel rendelkezett. Ebből az ősnyelvből később több dialektus keletkezett és tőle minden későbbi nyelv sok elemet vett át. A vizsgálatok térbeli kiterjesztését Baráth Tibor (Kanada) végezte el, eredményeit háromkötetes munkájában foglalva össze (*A magyar népek őstörténete*) s azután egy kötetben angol nyelven is. Hogy a régi Egyiptom a legragyogóbb magyar őshaza volt, először F. T. Thomas ismerte fel, latin nyelven írt munkájában (Buda 1806). Meg kell még említeni egy finn nyelvészt Helmi Poukkát (Helsinki), aki jelentős eredményt ért el a magyar-finn-egyiptomi szópárokról készített 307 oldalas kéziratával, melynek egy példányát szíves volt megküldeni e sorok írójának.

4. — Az előadott hatalmas irodalom következtében a finnugor történeti koncepció alaptételei mindinkább tarthatatlanná váltak, mint maga a „finnugor” elnevezés is, hiszen ezt a felfogást a magyar szókinccsnek csak 7,3%-a támogatja, szemben a 92,7%-kal, amely nem támogatja. Az orientalisták azt is észrevették, hogy a magyar nyelv időben megelőzi az indoeurópai nyelvek kialakulását. Hogyan lehet akkor azt állítani, hogy a magyar az indoeurópaiból kölcsönzött, holott az indoeurópai nyelvek még meg sem születtek, amikor a magyarnak

már virágkora is volt. Sokkal valószínűbb, hogy a kölcsönvevő az indoeurópai volt, tekintettel arra, hogy a kölcsönvett szavak a magyar szókincs legmélyebb rétegeiben találhatók.

A finnugor irányzatú történészek a magyarok szibériai eredetének bizonyítására két kis nép jelenlétét szokták felhasználni: a Vogul (9,000 lélek) és az Osztyák (21,000 lélek) népet, akik ma is az őshaza területén laknak és néhány magyarral azonos szót használnak. Ez a bizonyítás nem látszik helytállónak. Inkább elfogadható az a magyarázat, mely szerint e kis népeket egy elszakadt magyar törzs leigázta, aztán beolvadt a többségbe, átadva a régi kapcsolatok emlékeként néhány magyar szót. Megerősíti e nézetet a Vogul név, melynek etimológiája „Fogoly”. Bármint álljon a dolog, tény, hogy a finnugor eredetet a magyar tudósok sosem tudták megnyugvással szemlélni. Az Akadémia számos tagja, történészek, nyelvészek és régészek főleg, mindvégig gyanakvók maradtak és nagy fenntartással beszéltek tételeiről. Mindezen okok miatt *az orientalista felfogás hívei a finnugor történet szemléletet mint elavult és hibás elgondolást elvetették.*

A finnugor koncepció híveire nehezedő nyomás az utóbbi 15-20 évben annyira súlyosbodott, hogy azok magukat sarokba szorítva érezték és fennmaradásuk érdekében kétségbeesett harcot indítottak tudományos ellenfeleik ellen. De ahelyett, hogy ellenfeleik tételeit rendre megcáfolták volna, egyszerűen csak megállapították, hogy azok ellenkeznek „a már bebizonyított” finnugor tételekkel. Az induló harcban csakhamar elvesztették idegeik feletti uralmukat és sértő kifejezéseket szórtak az orientalisták fejére. Mindenfelé híresztelték, hogy az emigránsokat a „nyugati vírus” megfertőzte, most „szellemi részegségben” szenvednek, s számukra az orientális csoda „szellemi gyógytorna.” Az orientalisták egytől egyig fanatikusok, lunatikusok és fasiszták, mint ilyenek haszontalan társadalmi elemek. S közigazgatási eljárást javasoltak ellenük. Egyik ilyen eljárás az úgy-

nevezett „sajtó-zárlat” volt, ami megtiltotta, hogy ők tételeiket a rádióban, televízióban, gyűléseken és a sajtóban ismertessék, vagyis némaságra fogták őket. Ugyanakkor, amidőn az egyik oldalon sajtózárlatot rendeltek el, a másik oldalon mindennel támogatták a finnugor irányzatot.

Mindezen akadályok ellenére, *téves lenne azt gondolni, hogy a finnugor front szilárdan állja a sarat.* A valóság az, hogy odahaza is egyre több azoknak a tudósoknak száma, akik félreteszik saját nézetüket és vita nélkül elfogadják az orientalista elgondolás tételeit. Köztük első helyen kell említenünk Bartha Antalt, aki elvetette a régi tételt, hogy az ősmagyarok erdőlakó nomádok lettek volna. Helyette állítják, hogy őseink folyó völgyekben éltek és minden tekintetben a korabeli magasabb kultúra színvonalán álltak, ismerve és gyakorolva az élelemtermelés minden eszközét és módját. Ugyanez a tudós azt is észrevette, hogy őseink az élelemtermelés első helyéről, *déli irányból* érkeztek a Káma-Volga vidéki gyülekező helyre, egymás utáni hullámokban, a Kr.e. első évezred folyamán. Tóth Tibor, egy másik jeles ott-honi történész úgy találta, hogy a csontmaradványok nem támogatják azt a nézetet, hogy Ural-Szibériában is lettek volna magyar telepek. Ellenkezőleg, a csontmaradványok azt bizonyítják, hogy az *Aral-tó körül* lehetett egy magyar őshaza.

A vázolt tudománytörténeti szakasz világosan mutatja, hogy *napjainkban az orientalista szemlélet ellenállhatatlan erővel jelentkezik a hazai tudományos világban is és a heves vitatkozások helyet adnak a nyugodt tempójú munkának.*

Hóman Bálint tudományos pályája

Hóman Bálint neve akkor lett jobban ismert országszerte, amikor Horthy Miklós kormányzó kinevezte őt a Magyar Nemzeti Múzeum főigazgatójává, 1924-ben. Röviddel utóbb a Pázmány Péter Tudományegyetem meghívta a magyar történet középkori tanszékére rendes tanárnak. Szakkörökben nagy tekintélye volt már századunk első két évtizedében, hiszen sorozatosan adta közre újabb és újabb tanulmányait, s eredményes munkássága elismerésül a Magyar Tudományos Akadémia tagjai sorába választotta. Még nagyobb kitüntetés volt számára, amidőn átvehette a vallás- és közoktatásügyi miniszteri tárcát, amelyet aztán egy évtizeden át megtartott. Szervezőtehetsége akkor mutatkozott meg a legvilágosabban, amidőn a „második bécsi döntés” után a visszatért Kolozsváron tüneményesen rövid idő alatt újra felállította a magyar egyetemet, teljes tanári karával, és a fiatal erőktől duzzadó egyetemet 1940 őszén nagy pompávl megnyithatta.

Életének talán ez volt a legboldogabb pillanata. A Magyar Történelmi Társulat elnökévé választotta (1941-43), a Magyar Német Társaság igazgató bizottsága szintén meghívta.

Hóman Bálint meggyőződéses híve volt a magyarnémet sorsközösségnek és álláspontját egy tudományos értekezés keretében is megvizsgálta. (Külpolitikai irányok a magyar történetben, 1930). A Német Birodalommal való együttműködését ő *egyenrangú felek védelmi szövetségeként képzelte el*, ami kezdetben — de régebben is — valóban az volt. De amikor észrevette, hogy a német

kormány elhajolt ettől az alapelvtől, mindennemű társadalmi és politikai tevékenységtől visszavonult (1943) és csak a magyar östörténet kérdéseivel foglalkozott. A háború után felállított rendkívüli bíróság mégis elmarasztalta és életfogytiglani szabadságvesztésre ítélte. *A mi szűünkben azonban Hóman Bálint továbbra is megmaradt a becsületes tudós, sikerekben gazdag kultúrpolitikus örök mintaképének.*

Felfogása a történelemformáló erőkről

1. — A 19. és 20. század fordulóján a magyar történettudomány a természettudományok hatalmas presztízsének igézete alatt állt és a történés folyamatát is fizikai, vagy biológiai módra képzelte el, amelynek mozgása „törvényekkel” kifejezhető. Következően a történészek azt a célt tűzték ki maguk elé, hogy megállapítsák a történettudomány törvényeit. Első feladatukként a vizsgált tárgyra vonatkozó összes adatokat óhajtották összegyűjteni és azokat hitelesség szempontjából kritikai vizsgálat alá vetni. Ez volt az úgynevezett *pozitivistá vagy tárgyítörténeti irányzat*, amit a nagytekintélyű T. Sickel bécsi professzor buzgalommal terjesztett az egész Osztrák-Magyar Monarchiában. A tudósok azonban hiába gyűjtötték ládaszám az adatokat („cédulákat”), a keresett törvényeket sehol sem találták, mert ilyenek egyszerűen nem léteznek a történetben. Az eredmény elmaradása lehangoló lehetett, mint Katona Lajos egy odavetett kis versikében bevallotta: „Elég ha én szántok vetek/ Oltogatok nyesegetek/ Másra hagyom az aratást/ Másra hagyom a szüretet”...

Pályája kezdetén Hóman Bálint is ennek a pozitivistá (tárgytörténeti) irányzatnak volt a híve és ilyen hozzáállással készítette több kiváló munkáját, mint például ezeket: A veszprémvölgyi 1109. évi oklevél hitelessége (1912); Magyar pénztörténet 1000-1325-ig (1910); A Szent László korabeli Gesta Ungarorum (1925); A forráskutatás és forráskritika története (1925).

2. — Az 1930-as évek elejétől kezdve új szelek kezdtek fújdogálni a magyar történetírás berkeiben: beköszöntött a *szellemtörténeti irányzat*. Ennek ismeretelméleti alapállása Hóman Bálint megfogalmazásában így hangzik: „A fejlődés útját, irányát, ütemét a népek és vezérek lelki állapota és szellemi műveltsége határozza meg.” Egy további meghatározással így: „Az ember történeti sorsát különböző anyagi és szellemi erők, természeti és erkölcsi törvények... irányítják... közülük mégis előljárnak a történeti folyamatokat megindító és az események háttérében mindig felismerhető szellemi erők... Az emberi történet voltaképpen a művelődésteremtő emberi lélek története.” — E szerint a felfogás szerint a történetíró legfőbb feladata az eseményeket mozgó szellemi tényezők felderítése. Hóman Bálint is szívvel-lélekkel ez új történetírói iskola hívévé szegődött és ő szerkesztette a korszakváltás jelképes munkáját. „A magyar történetírás új útjai” című kiadványt (1930).

3. — Fontos megemlíteni, hogy Hóman Bálint felfigyelt a közép-európai történeti irányzatok két háború között kialakult harmadik formájára is, amely *népi történetírás* elnevezés alatt vált közismertté. Ezt a kutatási irányt így mutatja be: „A szellemi erőknek irányító szerepe mégsem kizárólagos”, mert a szellemi erőket és magatartást eleve meghatározzák bizonyos „természeti erőtenyezők, köztük elsősorban a faj és a táj.” — Az előbbi az öröklődő testi és lelki tulajdonságok együttese, utóbbi a földrajzi behelyezettség (a geopolitikum). Ezt az új felfogást azonban Hóman szerint csak igen óvatos adagolásban hasznosíthatjuk, mert „pusztán a vér, a származás, a fajiság vizsgálata” elemeire bonthatja a rég egybeforrt népi közösséget. Nem is írt Hóman Bálint egyetlen olyan munkát sem, amely ezzel a népi történetírói hozzáállással készült volna. Idegenkedett a raszista történetfelfogástól azért is, mert az elhanyagolja az események lelki és tárgyi oldalát.

Tudományunk elvi alapvetését és Hóman Bálint vonatkozó nézeteit megismerve világos előttünk, hogy

tudósnk mindig a legmodernebb kutatási módszereket igyekezett megismerni és hasznosítani, azaz mindig „korszerű” tudott maradni.¹

Állásfoglalása a magyar eredetkérdésben

Hóman Bálint sokat foglalkozott a magyar őstörténet alapvető kérdéseivel: az őshaza földrajzi fekvésével, a magyar nép összetevőinek kialakulásával, valamint a magyar nyelv ősiségével. A *magyar őshaza földrajzi fekvésével* kapcsolatos hosszas vizsgálatában a nemleges rész a legfontosabb, mégpedig az, hogy hol nem lehetett a magyar őshaza. Nézete szerint teljesen elhibázott dolog a magyar őshazát Ázsiában, vagy az Ural-hegység vidékén keresni, mert „semmi, de éppenséggel semmi nyoma sincs annak, hogy a finn-volgai népek őselei valaha is az Ural vidékén laktak és onnét kerültek volna nyugat felé. Éppen ezért a régen elejtett ázsiai elmélet után az urali őshaza tetszetős elméletét is a téves tudományos feltevések közé kell utalnunk.”

A fenti megállapítással együttjárt az is, hogy Hóman Bálint a finnugor népek csoportjából kirekesztette a szamojed, vogul és osztják népeket és „finn-ugor” népek helyett egyszerűen „finn-magyar” népekről beszélt. Mindez nagy és bátor lépés a finnugor elmélet fokozatos kiküszöbölése felé.

A magyar nép etnikai struktúráját vizsgálva már 1943—44-ben úgy érezte, hogy azt széles keretben kell vizsgál-

¹ A magyar és egyetemes történetírás háromféle formáját és Hóman Bálint működését elsősorban az *Ősemberek — Ósmagyarok* című munkáján alapján vázoltam, saját régibb kutatásaim felhasználásával. Sakája alapján közül különösen a magyar történetírás történetét említem, azt írásaim közül megjelent munkát, *L'Histoire en Hongrie. 1867-1935.* (Párizs 1935); továbbá Comte pozitívizmusa és a magyar pozitívizmus (Budapest, 1938); és az új Magyarország történetírása c. dolgozatot (Budapest, 1942).

ni, kapcsolatban Európa népességének kialakulásával. Ezért visszamegy a Vízözön utáni időkhöz, amikor a Föld újabb felmelegedése elkezdődött. Ekkor történt — írja —, hogy a Szahara fokozatos elszivatagosodása miatt az emberiség kénytelen volt elvándorolni afrikai őshazájából, és *délről északra haladva* áthelyezte súlypontját Európa mérsékelt éghajlatú tájaiba. Többször éves folyamat volt ez, belőle alakult ki Európa első állandóan letelepült népessége, az újabb kőkorban. Ez volt *Európa-I.* Kr.e. kb. 1000-ig.

Kr.e. 1000 után a délről északra haladó útvonal balkáni szakasza eldugult és attól kezdve Közép- és Nyugat-Európa népi felfrissülése a Pontus (Fekete-tenger) felett felhalmozódott embertartalékból történt, *keletről nyugatra* tartó vándorlással. Ez a második nagy népmozgás a kimméerekkel és szkítákkal kezdődött, folytatódott a szarmatákkal és keltákkal, befejeződött a hunokkal, avarokkal és magyarokkal. Ez újabb népi adalék felszívódásával létrejött az etnikai *Európa-II.*, melynek maradványait Árpád fejedelem a Duna-medencében megtalálta.

Európa „ókori” népei közt említik a források az árjakat, kusokat, briteket, pikteket, skótokat, trójaiakat, hétrurokat (etruszkok), tursikat és még egy tucat kevésbé ismert népelemet. Hóman is említi a felsorolt nevek egy részét, de nem gondolt arra, hogy azok magyar nyelvűek lehettek és nevük magyarul is értelmezhető. Azt azonban már világosan látta, hogy ezek az „ősnépek” és néptörzsek alkotják a mai népesség alaprétegét (substratumát). Ezzel kapcsolatban meg is jegyzi, hogy Európa népei valamennyien — a magyarokat is beleértve — ugyanazokból a fajtaelemekből tevődnek össze, s csak a különböző fajtaelemek arányszáma más mindegyik népben. Ez nyilván azt is jelenti, hogy *Európa népei rokonságban állnak egymással. Ez is fontos megállapítás, különösen napjainkban, amikor az Európai Egyesült Államok kohéziós erőit keresik és kutatják.*

Mi, Hóman Bálint nemzedéke után következők, a ma-

gyar nyelvet a szumír-egyiptomi nyelvvel hozzuk kapcsolatba és ennek alapján tudjuk értelmezni pl. Európa-I népneveit. Ezt az eljárást Hóman Bálint szokatlan szigorúsággal elítéli és igyekszik eltanácsolni a magyar kutatókat erről az „ingoványos talajról”. „Vitának e kérdésben nincs helye, — írja, s a napjainkban (1944) újra felburjánzó délibábos eredetkutatásnak nincs semmi komoly alapja. Ezek az egyébként jószándékú, de tudománytalan kísérletezések csak arra jők, hogy kétes értékű illúziókba ringassanak és mások előtt hitelünket rontsák.”

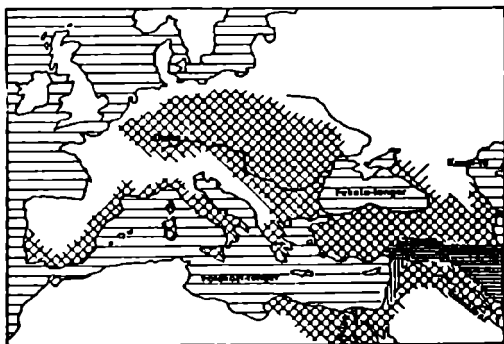
Ezek után szemünket dörzsöljük, annyira hihetetlen, hogy Hóman Bálint bevallja magáról, hogy már ő is ezen az úton jár és hiteles eredményeket ért el. Így szól: „Nincs Európának még egy művelt nyelve, amelynek szókincse annyi ismeretlen elemet tartalmazna, mint a magyar.” E szavak jelentős része valamely „ősnyelvből” való és gyakran elemi fogalmakat jelölnek. A szumír nyelv szavai azok, amelyekre a magyar őskutatók leginkább támaszkodnak. A szumír nyelv kaukázusi és a magyar nyelv is az. *Ezért* „a jövőben nem szabad figyelmen kívül hagynunk a szumír és hattí, hurri nyelvemlékeket, aminthogy fennebb néhány szó... (Isten, Lélek, Hold, Nap)... eredetének megállapításánál már ez úton haladtam.” — Mi ez, ha nem *kapunyitás az ókori magyar kutatások számára 1943-ban?*

Összegezés

Még tovább is elemezhetnénk Hóman Bálint „*Ősemberék és Ősmagyarok*” című könyvét, de már elég adatot soroltunk fel, hogy röviden összefoglalhassuk történetírói jelentőségét. Legjobb, ha ezt is saját szavaival tesszük. Íme az ő szavai: „*A magyar őstörténetben a régi nyomokon járok, de az újabb embertani, régészeti és nyelvészeti kutatások eredményeit figyelembe véve, több, köztük nem egy alapvető kérdésben is módosítanom kellett eddigi felfogásomat.*”

Kik voltak az ősmagyarok?

Kutatásaim során arra a meggyőződésre jutottam, hogy a Közel-Kelet régi okmányainak jelentős része magyar nyelven készült és mi ezeket az okmányokat el is tudjuk olvasni. A megvizsgált darabok a Kr.e. III. és II. évezredből erednek és hieroglifákkal, vagy az úgynevezett vonalas (mértani, vagy rovás) írással készültek. Ez az új és valóban nagy horderejű felfedezés azt jelenti, hogy a magyar népek családjába tartozó különféle népek — magyarok, észtek, finnek, stb. — története a hajdani Közel-Keleten, az úgynevezett Termékeny Félholdon kezdődik, nem pedig valahol az Ural-hegység mögött elterülő fagyos Szibériában, miként a finnugor nyelvészek ma is tanítják. A mondott őskeleti okmányokból az is kiderül, hogy az a titokzatos emberfajta, amely a világ első „magas kultúráját” (földművelést, házépítést, edénykészítést, fémipart, írást, vallást) megvalósította, — Mezopotámiában, Egyiptomban és Kis-ázsiaiában, — minden valószínűség szerint a magyar nyelv valamelyik változatát beszélte.

Az első földműves lakosság Közép-Európába
Kr.e. 3000 táján már beérkezett

Közel-Kelet magyarul beszélő régi lakossága már korán kezdett küldeni kivándorló rajokat a világ minden tája felé, különösen északi irányba, az európai kontinensre. Az eltávozottak természetesen magukkal vitték kultúrájukat és elterjesztették azt az útvonalukba eső mindazon tájakon, ahol hosszabb ideig megállapodtak, mint például az Égei szigetvilágban (Kréta szigetén) és a Balkán-félsziget déli részében (Mykenében). Ezek a Napkeletről származó népcsoportok érkeztek természetesen a Kárpát-medencébe is, a Balkán-félszigetről jöve, a Vardar és Morava völgyén át, és megalkották ott Közép-Európa első magas kultúráját, a Duna-I-et, — régészek nyelvén a Körös-kultúrát, a Tiszai kultúrát, stb.

Az őshazából észak felé vonuló magyar népesség egy másik ága átkelt a Kaukázus hegyein és előzönlötte Kelet-Európát. A hegyek lejtőin előbb kettéváltak, egyik részük északnyugatnak vette útját és eljutott a Dnyeper folyó kalauzolása mellett a Balti-tenger vidékére, megalapítva ott Észtországot, Finnországot és több más országot. Másik részük a Volga mentén folytatta útját felfelé, mindig a folyó jobb partján maradva és a Közép-Volga meg a Káma kanyarulataiban állapodott meg véglegesen, ahol leszármazóik ma is élnek.

Mi lett a sorsa az ősmagyar népesség ama részének, amely hátramaradt az őshazában, Mezopotámiában, Egyiptomban, Kánaánban? Őket a Kr.e. II. és I. évezred folyamán legázolták a sivatagi népek, főleg a szemíták, majd nagyrészüket kiirtották, a maradékot pedig elűzték hazájából. Azok a törzsek és töredékek, amelyek elkerülték a tömeges mészárlást, egymásutáni hullámokban áthajóztak Európa déli és nyugati tájaira, állandó lakosságot adva a mai Olaszországnak, Franciaországnak, Spanyolorzágnak és Nagy-Britanniának nevezett területeknek. A már korábban történt kirajzás és ez utóbbi szétszóródás eredményeként Európa legnagyobb része magyar területté vált a bronzkorszakban. Ezt a tényt bizonyítja az a sokezer régi európai helynév, amelynek világos magyar értelme van, valamint az

a nagyszámú szó, amely az etruszkban, brithoniban és a latinban közös a magyar szavakkal. Ezenfelül ismerünk Nyugat-Európában több olyan, korunkra fennmaradt régészeti leletet, főleg kőszobrokat, melyekre régi írással egy-egy rövid magyar üzenet van felvésvé.

Magyarul beszélő népek jelenléte a Kárpát-medencében szintén bőven bizonyítható, hiszen itt is megszámlálhatatlanul sok a magyarul érthető régi helynév. Van olyan helynevünk is, amely pontos mása óhazai helynevünknek (Arad, Árpád, Hont, Uri), vagy valamely óhazai istenség (Bál, Tóth, Ra) nevét zárja magába. Ezenfelül még a jelenkori Magyarországon is megtalálható a keleti Napkultusz számos emléke, főleg a népművészetben, mint aminő például a napsugaras székely kapu. De megmaradt nálunk mindennapi használatban egészen a 17. századig a keleti eredetű rovásírás is, minden ókori jellemvonásával és a magyar nyelvhez igazított szerkezetével. Végül ismerünk Magyarországon olyan régészeti leleteket is, amelyeken Kr.e. évezredekől származó magyar nyelvű felirat olvasható. Ezek legfontosabbika a Marosmenti Tatárlakán előkerült lelet, amely egy bronzkori napvárta (solar observatory) maradványa és arra szolgált, hogy segítségével pontosan meghatározzák a nyári napforduló (június 21) idejét, a kalendáriumkészítés kiindulópontját.

Az ilyen és hasonló tárgyi bizonyítékok alapján kétségtelenné vált előttünk, hogy *a magyar nép a Kárpát-medencében őslakos*, vagyis bejövetele minden más nép bejövetelét megelőzte. És világos lett az is, hogy ez az őslakos nép szervezte meg e táj első két államát, a bronzkori két Napországot. Az egyik a medence nyugati részében, Dunántúl és a Kisalföldön helyezkedett el, a másik a medence keleti felében: Erdélyben, a Szamos mentén, fel egészen a Tisza felső vidékéig. E két ország lakosai árjáknak nevezték magukat, a Napisten AR, UR, RA neve nyomán.

Azt is megtudtuk, hogy *a Kárpát-medence eredeti lakosága nem pusztult el az idők folyamán, hanem megma-*

radt és a helyszínen folytatta életét, megszakítás nélkül egészen a mai napig, időközben megerősödve a Kelet-Európából hozzájuk telepedett törökös műveltségű turáni magyarokkal (szkitákkal, hunokkal, avarokkal és árpádi magyarokkal). Mivel a turáni magyarok beérkezésekor a Kárpát-medencében minden földművelésre alkalmas táj már el volt foglalva, a turániak a füves pusztákon telepedtek meg, ami az ő lovas életformájuknak éppen megfelelt. Népi eredet szempontjából ezek szerint a mai magyarság mintegy 80 százalékban árjának tekinthető (népneveink is tőlük erednek: Hung-Ari, Mag-Ari), és körülbelül 20 százalékban turániaknak.

A magyar (és európai!) őstörténet itt vázolt új körvonalai főleg azon magyar tudósok és kutatók eredményeként rajzolódtak ki, akik Magyarország határain kívül élnek, főleg a nyugati szabad világban. A sors iróniája, hogy a hazai tudósok és a hazai kutatóintézetek tagjai, akiknek mindenkit megelőzve elsősorban kellett volna e nagy horderejű kutatásokba bekapcsolódniuk, közömbösek maradtak az ügy iránt, vagy éppenséggel indulatos ellenszenvvel fogadták. Talán attól félnek, hogy e felfedezések nyomán a magyar nemzeti öntudat nagyon megerősödik és esetleg megzavarja az ország és a Szovjetunió közt fennálló „békés” viszonyt. De hát meddig lehet feltartóztatni az Igazságot diadalmas útján?

Östörténetünk főbb tételei

A történettudomány mai álláspontja szerint a Kárpát-medence és Európa nyugati része az újkőkorban és a bronzkorban szerves kapcsolatban állt a régi Közel-Kelettel. Ez a kapcsolat nemcsak szellemi vonatkozásban állt fenn, hanem népesség dolgában is, mert Európa nemcsak első magas kultúráját, hanem első állandó lakosságát is Közel-Keletről kapta. Ez a nemzetközi tudományos felismerés kiegészült egy másik fontos észrevétellel, amit egyes nem-magyar tudósok kezdeményezése nyomán a külföldön élő magyar kutatók dolgoztak ki részletesen s ami abban a tételben foglalható össze, hogy *a Közel-Keleten kialakult első magas kultúra hordozója a magyar nyelv volt, tehát a magyar őshaza is Közel-Keleten keresendő.*

Akik a kő- és bronzkor magyar nyelvűségét vallják, mint mi, azok előtt logikusan merül fel a második igen lényeges kérdés, az ugyanis, mi történt Európában az oda bevándorolt nagy tömegű keleti népességgel a beköltözést követő évezredek folyamán? Nevezetesen, fennmaradt-e ez az ősi magyar nyelvű lakosság utódai-ban mind a mai napig, azaz *beszélhetünk-e azon a területen, ahol ma is magyarok laknak, a Kárpát-medencében, ötezer év óta tartó magyar népi folytonosságról?*

A következőkben bemutatjuk, milyen álláspontot foglalnak el és milyen érveket szegeznek a hazai tudósok e két igen lényeges magyar őstörténeti tétellel szemben.

Az anyaországi tudósok az ókori világ

magyar nyelvűségéről és a magyar őshazáról

E sorok írója egy korábbi tanulmányban 1972-ig bezárólag már ismertette a hazaiak álláspontját (olv. Tájékoztató az újabb magyar őstörténeti kutatásokról. Mont-

radt és a helyszínen folytatta életét, megszakítás nélkül egészen a mai napig, időközben megerősödve a Kelet-Európából hozzájuk telepedett törökös műveltségű turáni magyarokkal (szkitákkal, hunokkal, avarokkal és árpádi magyarokkal). Mivel a turáni magyarok beérkezésekor a Kárpát-medencében minden földművelésre alkalmas táj már el volt foglalva, a turániak a füves pusztákon telepedtek meg, ami az ő lovas életformájuknak éppen megfelelt. Népi eredet szempontjából ezek szerint a mai magyarság mintegy 80 százalékban árjának tekinthető (népneveink is tőlük erednek: Hung-Ari, Mag-Ari), és körülbelül 20 százalékban turániaknak.

A magyar (és európai!) őstörténet itt vázolt új körvonalai főleg azon magyar tudósok és kutatók eredményeként rajzolódtak ki, akik Magyarország határain kívül élnek, főleg a nyugati szabad világban. A sors iróniája, hogy a hazai tudósok és a hazai kutatóintézetek tagjai, akiknek mindenkit megelőzve elsősorban kellett volna e nagy horderejű kutatásokba bekapcsolódniuk, közömbösek maradtak az ügy iránt, vagy éppenséggel indulatos ellenszenvvel fogadták. Talán attól félnek, hogy e felfedezések nyomán a magyar nemzeti öntudat nagyon megerősödik és esetleg megzavarja az ország és a Szovjetunió közt fennálló „békés” viszonyt. De hát meddig lehet feltartóztatni az Igazságot diadalmas útján?

Östörténetünk főbb tételei

A történettudomány mai álláspontja szerint a Kárpát-medence és Európa nyugati része az újkőkorban és a bronzkorban szerves kapcsolatban állt a régi Közel-Kelettel. Ez a kapcsolat nemcsak szellemi vonatkozásban állt fenn, hanem népesség dolgában is, mert Európa nemcsak első magas kultúráját, hanem első állandó lakosságát is Közel-Keletről kapta. Ez a nemzetközi tudományos felismerés kiegészült egy másik fontos észrevétellel, amit egyes nem-magyar tudósok kezdeményezése nyomán a külföldön élő magyar kutatók dolgoztak ki részletesen s ami abban a tételben foglalható össze, hogy *a Közel-Keleten kialakult első magas kultúra hordozója a magyar nyelv volt, tehát a magyar őshaza is Közel-Keleten keresendő.*

Akik a kő- és bronzkor magyar nyelvűségét vallják, mint mi, azok előtt logikusan merül fel a második igen lényeges kérdés, az ugyanis, mi történt Európában az oda bevándorolt nagy tömegű keleti népességgel a beköltözést követő évezredek folyamán? Nevezetesen, fennmaradt-e ez az ősi magyar nyelvű lakosság utódai-ban mind a mai napig, azaz *beszélhetünk-e azon a területen, ahol ma is magyarok laknak, a Kárpát-medencében, ötezer év óta tartó magyar népi folytonosságról?*

A következőkben bemutatjuk, milyen álláspontot foglalnak el és milyen érveket szegeznek a hazai tudósok e két igen lényeges magyar őstörténeti tétellel szemben.

Az anyaországi tudósok az ókori világ

magyar nyelvűségéről és a magyar őshazáról

E sorok írója egy korábbi tanulmányban 1972-ig bezárólag már ismertette a hazaiak álláspontját (olv. Tájékoztató az újabb magyar őstörténeti kutatásokról. Mont-

reál, 1973). Jelenleg tehát főleg az azóta eltelt négy esztendő (1973-1976) fontosabb megnyilatkozásaival foglalkozik, kérdezve önmagától, érdemes-e továbbra is pazarolni az időt újabb és újabb vitára, avagy talán helyesebb lenne minden erőnket a végcélra, a nemzetközi tudomány befolyásolására összpontosítanunk?

Hazai tudósaink is hangsúlyozzák, hogy az első magas kultúra és annak főeleme — az élelmiszertermelés — a közelkeleti nagy folyók völgyében alakult ki, a Tigris, Eufrátesz és Nílus völgyében. E keleti kultúra magyar nyelvűségéről azonban egyáltalán nincsenek meggyőződve, ezért határozottan tagadják a külföldi magyar és nem-magyar tudósok idevágó nézeteit. Annyira lehetetlennek tartják az új felfedezést, amely szerint a magyar népek őshazája a régi Közel-Kelet lenne, hogy erről munkáikban még csak a lábjegyzetekben sem emlékeznek meg. Milyen indokolással utasítják el a mi tételeinket? *Először* is a nyelvészekre való hivatkozással, akik a magyarok őshazájának földrajzi helyét — szerintük — már „végre” tisztázták és az Ural-hegység vidékén állapították meg. *Másodszor* azzal, hogy a mi őseink ugyan csak a finnugor nyelvészek eredményére való hivatkozással, kultúra nélküli primitív emberek voltak és mint ilyenek nem lehettek semmiféle magas kultúra szerzői. *Harmadszor* azzal, hogy a magyar nyelv a finnugor ősnyelvtől csak Kr.e. 2000 táján kezdett elkülönülni, tehát maga nem lehetett egy ezer-kétezer évvel korábbi kultúra hordozója. Mindez a nyelvészeti megállapítás és a föléje épített történeti magyarázat olyan „végleges”, annyira „biztos” és „szilárd”, hogy jobbat álmunkban sem tudnak elképzelni.

Mit válaszolhatunk erre a cáfolatnak szánt elmefuttatásra? Mindenekelőtt azt, hogy itt tipikus tudományos mellébeszéléssel állunk szemben. Figyeljük csak meg az okoskodást: nem azért utasítják el a közelkeleti („déli”) őshaza létét, mintha annak bizonyító adatait átvizsgálták volna és tévesnek találták; *a kérdés e pozitív oldalát eddig még meg sem kísérelték.* Hanem azért utasítják el,

mert a finnugor nyelvészek mást állapítottak meg! Ez félszeg tudományos alapállás, hiszen ilyen módon sohasem lehetne semmi újat mondani és a tudomány tisztára helybentopogásból állana, mert az új legtöbbször elentétben áll valamilyen régibb megállapítással. *A tudományos világban nem az dönti el a vitatott kérdéseket, hogy megelőzőleg mit tartottak a tudósok igaznak, hanem az, hogy a felhozott érvek és adatok, valamint az azokhoz fűzött magyarázatok helytálló-e vagy sem.*

A „cáfolat” egy másik nagy hibája az, hogy az anyországbeli tudósok legtöbbször ignorálják a Régi Kelet gazdag magyar forrásanyagát, mint László Gyula professzor is, aki rengeteg szumír és egyiptomi forrásanyag ellenére, hidegvérrel azt írja egyik munkájában, hogy a történettudomány mezején a közelmúltban „új forrásanyag nem bukkant fel” (A honfoglalókról. Bp. 1973. 27), ezért „majdnem a semmivel egyenlő” az, „amit történettudományunktól a honfoglalás (896) előtti évezredre várhatunk” (Vértesszőlőstől Pusztaszerig. Élet a Kárpát-medencében a magyar államalapításig. Budapest, 1974. 228, 233). El kell azonban ismernünk, hogy egy újabb megnyilatkozása alkalmával már szól ezekről a létező forrásokról és érdemesnek tartja azok közelebbi megvizsgálását (Történelmi Szemle, 1976. 1-2, 248).

Akik viszont az említett forrásanyagot régebbiről ismerik, látóhatárukat túlságosan összeszűkítik: *a Régi-Kelet leggazdagabb adatszolgáltató területét, az egyiptomi kultúrkört és az onnan előkerült egykori írásbeli és nyelvészeti forrásokat mellőzik, figyelmüket kizárólag Mezopotámia területére összpontosítják, de ott is főleg csak a Kr.e. 2000 után következő fiatalabb időre, amikor az eredeti magyar őslakosság személyazonossága a szemita beáramlás következtében már jelentősen elmosódott és ezt az elváltozott nyelvet elemezve mutatnak rá szumerológusaink „ábrándképére”, mint legutóbb Komoróczy Géza (Sumer és magyar? Budapest, 1976). A forrásanyag ignorálása, vagy elbagatellizálása használható módszer a propaganda-irodalom kere-*

tében, de nem a tudományban, ahol a teljes igazság megismerésére törekszünk. Sajnáljuk tehát, de a hazaiakat jelen szerepükben nem nevezhetjük teljes-értékű vita-partnerünknek.

A látókör leszűkítése és a mellébeszélés a finn-ugor mentalitás régi betegsége, amire néhai Szabédi László, kolozsvári nyelvészprofesszor is rámutat. Poszthumusz könyvében (1974) szemére hányja a finnugor nyelvészeknek, hogy ők mindig csak a finnugor nyelveket hasonlítgatják egymás között és ilyen módszerrel állapítják meg a finnugor nyelvek különállását, szemben az indoeurópai nyelvekkel. Példának hozza fel többek között *Név* szavunkat, amelynek minden finnugor változatát felsorolják a nyelvészek, de mellőzik a latin *Nomen*, az angol *Name*, a német *Name*, a francia *Nom* szavakat, amelyek hasonló hangteste és azonos jelentése cáfolja a finnugor nyelvek feltételezett zárt egységét és felhívja a figyelmet az indoeurópai nyelvekkel való bensőséges kapcsolatukra. Szabédi professzor könyvének irányt mutató alcíme így hangzik: „A finnugor és az indoeurópai nyelvek közös eredetének bizonyítékai” (Bukarest, 1974). Ugyanilyen értelemben végzett vizsgálatokat *Háry Györgyné* magánkutató (Budapest) és közölte eredményét a *Valóság* című folyóirat 1976. évi 10. számában. E kritikák nyomán világos, hogy finnugor nyelvészeink megállapításai ingatag alapra épülnek fel, azokra mint tudományos tekintélyekre ma már nem hivatkozhatunk, vagyis hazai tudósaink eddig nem tudták megcáfolni a Közel-Kelet ókori magyar nyelvűségét, sem a déli magyar őshazára vonatkozó tételünket.

Áttérve a magyar nyelvű népek kö- és bronzkorban lejátszódó európai megtelepedésére, jelesül a Kárpát-medencébe való átvonulásukra, amit mi az első magyar „honfoglalásnak” tartunk, az anyaországi tudósok véleményét a következőkben foglalhatjuk össze. Elismerik és ők is hangsúlyozzák, hogy a Kárpát-medence és Európa nyugati fele a régi Közel-Keletről kapta első állandó lakosságát és magas kultúráját. Mindezt legszebben,

nagy hozzáértéssel és élvezetes előadásban *László Gyula* budapesti professzor tolmácsolja „Vértesszőlőstől Puszszerig” című könyvében (1974). Nem is olyan régen azonban még csak keleti „kulturhatásról” beszéltek, amit a járó-kelő kereskedőknek tulajdonítottak, de egy egész nép jövetelét akkor még tagadták. Az újabb, helyesebb felfogás ellenére mégis húzódoznak attól, hogy pontosan megjelöljék az első európai népesség és kultúra földrajzi kiindulópontját, az egyiptomi és mezopotámiai kultúrkör területét. Úgy fejezik ki magukat, hogy akkoriban „hazánk területét déli eredetű népesség lepte el.” Arról azonban, hogy ez a déli eredetű népesség magyar nyelvű népesség lett volna, egyetlen szót sem ejtenek.

Ebben az elutasításban még az olyan kiművelt fő, mint *Kalicz Nándor* sem kivétel, ő is azt hiszi, hogy „ebben a (szóbanforgó) korai időszakban az etnikai különbségeket még nem lehet meghatározni” (Agyag istenek. A neolitikum és a rézkor emlékei Magyarországon, Budapest, 1974. 16). Ez a negatív álláspont régész számára valamiképpen érthető, mert ő sohasem tudja megmondani, hogy az illető, akinek csontjait a sírból kiássa, életében milyen nyelven beszélt. *De az elutasítást a történész nem fogadhatja el: neki a csontokon kívül más adatai is vannak!*

Bár a csípős megjegyzések hazai kritikusaink tollából még most is könnyen folynak, és *László Gyula* őszinte barátunk sem fukarkodik az osztogatásban (szerinte is „megszállottak” vagyunk, „agyafúrtak” és miegymás), a korábbi sértegető hangnemet szerencsére elhagyták és inkább „soviniszta göggel eltelt” super-magyaroknak neveznek bennünket, akik délibábot varázsolunk népünk szemei elé. Ahelyett tehát, hogy jóindulatúlag segíteni igyekeznének és a külföldi magyar kutatók elsőrendű tudományos és nemzeti érdekü eredményeit nagyobb nyilvánosságra juttatnák, eredményeinket elhallgatják, bennünket pedig diszkreditálnak.

Összegezve az elmondottakat, úgy tűnik fel nekünk, hogy Magyarországon az idősebb nemzedék lényegében

megmaradt a finnugor alapozású magyar őstörténet hívének és ennek megfelelően szorgalmasan kerüli az „árja” és „turáni” tudományos kifejezéseket, a magyar etnogenezis két elemének nevét, és helyette következetesen „urali” népekről és „urali” őshazáról beszél. A Kárpát-medencébe való áttelepülést későbbre teszi és az Ural-hegységtől délre és nyugatra irányuló vonulással képzei el, nem pedig megfordítva. Egyszóval *a magyar eredetkérdés tekintetében az anyaországi hivatalos tudósok ma is ott tartanak, ahol százötven esztendővel ez előtt.*²

Nem kerülheti el azonban figyelmünket a legújabban megnyilatkozó fejlődés, amely inkább a fiatalabb évjáratú hazai tudósok körében észlelhető, akik egyre jobban függetlenítik magukat a finnugor legendától és így közelebb jutnak hozzánk. Gondolunk itt Tóth Tibor, Veres P. Tibor, Bartha Antal, Fodor István, Kalicz Nándor, Hány Györgyné és mások munkásságára, nem feledve a már idősebb, de ugyane csoportba tartozó Orbán Árpádot sem, a sokszöges nyelvészeti kutatás nesztorát. Az említett tudósok világosan és határozottan foglalták össze nézeteiket: Tóth Tibor a Kisalföld című folyóiratban (1971), Veres P. Tibor a Valóság-ban (1972), Fodor István egy önálló tanulmányt adott ki (Vázlatok a finnugor őstörténet régészetéből. Bp. 1973), ugyanúgy Kalicz Nándor (Agyag istenek. A neolitikum és a rézkor emlékei Magyarországon. Bp. 1974), ugyanő egy másik figyelemre méltó tanulmányt is közölt a magyarországi neolitikumról (Valóság, 1976) Hány Györgyné nyelvész tanulmányait a Valóság-ban (1976) és megelőzőleg külföldön

² Az elcsatolt erdélyi és keletmagyarországi részekben élő magyar tudósok álláspontja nem egyezik az anyaországiakéval, hanem inkább a mienkkel, különösen ami a szumir-magyar kapcsolatokat illeti. Ők azt is érzik, hogy a mezopotámiai és egyiptomi kultúrkörrel való kapcsolatunk, tehát Erdély földjén való ősiségünk hatalmas szellemi védekező erőt jelent számukra. Nem itt a helye, hogy e kérdést taglaljuk; ezúttal csak az anyaországiak álláspontját tárgyaljuk.

tette közzé. Jól ismerjük a *Bartha Antal* östörténeti kéziratával kapcsolatos vitát (Történelmi Szemle. 1976), úgyszintén az idevágó bőséges hírlapi megnyilatkozásokat. *Orbán Árpád* munkája Budapesten készült, de a fennálló körülmények miatt Amerikában jelent meg (Garfield, 1975) és már címével is hangsúlyozza állásfoglalását: „Folio Hungarica — Déli magyar őshaza.”

Tóth Tibor, az embertan szakértője (Lipták Pál útmutatását követve) észrevette, hogy a honfoglaló (árpádi) magyarok csontvázai egyáltalán nem támogatják az őshaza Ural-vidéki elképzelését, mert *nem az Ural-vidéki, hanem a turáni (Aral-tó környéki) csontvázakkal mutatnak szoros kapcsolatot*. *Veres P. Tibor* lándzsát tört amellett, hogy Nyugat-Szibériába az első magas kultúra és első állandó népesség is délről, a Kaspi-Oxus-Aral vidékéről (Turánból) és a még mélyebben fekvő területről (Iránból) érkezett. *Bartha Antal* határozottan elveti a szibériai kiindulópont (őshaza) hiedelmét és a vele kapcsolatos egész lovasnomád legendát (átvándorlás Szibériába, török népekkel való együttélés). A régibb nyelvészeti állásponttal szemben ő azt vallja, hogy a Káma-Volga összefolyása táján kialakult „gyülekező helyre” (nem őshazába!) a magyarság sorozatos hullámokban déli irányból érkezett onnan, „ahol az élelmiszertermelés kialakult” és azt is megmondja, hogy *ezen a gyülekező helyen a magyarság már teljesen a korabeli magas kultúra szintjén állott*.³ Hasonló eredményre jutott *Fodor István*, aki 1973-ban kiadott írásában legvalószínűbbnek az orosz tudósok által is hangoztatott nézetet említi, amely szerint „az urali neolitikum délről, az Aral-tó

³ Bartha Antal azon az állásponton van, hogy a Kr.e. II. évezred folyamán déli eredetű bevándorló hullámok hozták magukkal a földművelés és állattenyésztés ismeretét, ami áterjedt a helyi finnugor csoportokra is. A bevándorlók jelentős szerepet játszottak a finnugor és magyar etnogenezis történetében. Ugyanakkor az is a kérdéshez tartozik, hogy a bevándorlók etnikuma tisztázatlan. (Történelmi Szemle, 1976. 1-2, 287).

vidékéről származik, így tehát végső soron a finnugorság Ural-Káma vidéki szálláshelyére *ezekről a déli területekről* húzódott fel'' (i.m. 6, 11 sk), pontosan úgy, amint mi is véljük.

Ezt az új látásmódot örömmel üdvözljük, mert komoly lépés a magyarság turáni részének felderítése felé. Talán azt is remélhetjük, hogy ez a kutatási irány az elkövetkező években megerősödik és tanítása hivatalos magyar tudományos állásponttá válik, következésképpen, hogy a kül- és belföldi magyar történetírás között tátongó szakadék turáni vonatkozásban áthidalható lesz.

Van-e 5000-éves magyar népi folytonosság a Kárpát-medencében?

E második magyar östörténeti tételnek a magyarországi hivatalos tudósok ma még ellentmondanak. Véleményük ismertetése előtt jónak látszik, ha összefoglaljuk a külföldi magyar kutatók e tekintetben kialakított álláspontját, hogy így a lényeg jobban megfogható legyen. Kezdjük a „folytonosság” kérdésének meghatározásával. A folytonosság, vagy „kontinuitás” kérdése az, fennmaradt-e a Kárpát-medencében az oda betelepült újkőkori és bronzkori ősmagyar (úri, árja) népesség a turáni magyar néphullámok beérkeztéig és a velük való összeolvadásig, vagyis alkotóelemévé vált-e ez a legrégebb európai magyar réteg a mai magyar népnek.

Az közismert dolog, hogy a turáni ágból eredő néphullámok — szkíták, hunok, avarok, árpádi magyarok — nem öldösték le a Kárpát-medencében helyben talált népességet. Ezek a pusztai népek a legyőzött rokonnépekben a maguk politikai bölcselete értelmében szövetségest láttak és őket a maguk politikai kereteibe beépítették. Azt is tudjuk, hogy a Közel-Keletről származó kő- és bronzkori lakosság a kelta-kor végéig függetlenségben élt, saját törzsfőik illetőleg fejedelmeik alatt. Így a kontinuitás kérdése azon dől el, hogy a népileg ide-

gen, tehát nem-magyar származású hódítók — rómaiak, germánok és szlávok — milyen mérvű pusztítást vittek végbe a Kárpát-medencében élő lakosság körében és milyen mértékű az a közelkeleti kultúráörökség, ami a latin, germán és szláv vihar elvonulása után a magyarság birtokában még megmaradt és ami a megszakítatlan továbbélés csálhatatlan bizonyítéka.

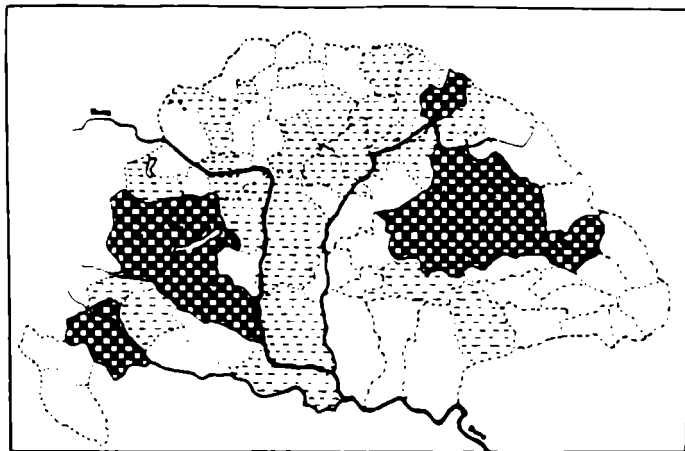
Ezt a bonyolult kérdést vizsgálva, a történetírónak óvakodnia kell attól, hogy a nyugateurópai eseménysor befolyása alá kerüljön és a Nyugaton lejátszódott történeti folyamatot próbálja a Kárpát-medencebeli viszonyokban is kimutatni. *Nyugat-Európában ugyanis kő- és bronzkortól kezdődő népi és nyelvi folyamatoságról nem beszélhetünk.* Itáliát illetően elég erre az ismeretlen eredetű latinok magatartását említeni, akik kiirtották a helyben talált őslakosság politikai és szellemi vezetőrétegét.

Vadul öldököltek és pusztítottak a normanok is, akik többszörösen végigdúlták az európai kontinens nyugati részeit. Pusztításuk a mai Franciaország északnyugati részében különösen végzetes volt, ahol a „magyar” szóval képzett sok helységnév a 10. század elején már mind romokban hevert. A kutatók a helynevekben szereplő Magyar összetevő-elem értelmét keresve, a körülményekből arra következtettek, hogy a szó csakis „rom” jelentésű lehet. Mint a latinok és normanok, ugyanúgy pusztítottak egyes germán törzsek, amelyek neve, mint éppen a vandáloké, az európai nyelvekben azonos lett a pusztítás fogalmával. Az angol-szászok bevonulása Britanniába, szintén mérhetetlen sok vérontással járt. *Nyugaton tehát a kő- és bronzkori eredetű lakosságot az „indoeurópaiak” nagyrészen kiirtották, a maradványokat pedig asszimilálták,* úgyhogy ezen a tájon az ősmagyar nyelv csengése megszűnt, mindössze a szókincsben hagyott hátra kitörölhetetlen nyomokat. Más azonban a helyzet a Kárpát-medencében!

Először is, a Kárpát-medencében a magyar nyelvű őslakosság sokkal sűrűbb volt, mint Európa nyugati tá-

jain. Másrészt itt a népgyilkos *Caesaroknak*, normanoknak és vandáloknak nem jutott akkora szerep, mint a nyugati mészárszéken. Az inkább rablókapitánynak bemutatkozó *Nagy Károlyt* kivéve, nem is jegyezték fel a történelem nagyobb mérvű vérontást. *Amennyiben tehát a Kárpát-medencebeli ősmagyar törzsek hosszabb, vagy rövidebb időre idegen uralom alá kerültek, azok továbbélése az idegen külső szín alatt világosan megállapítható.* Az e tekintetben folytatott vizsgálatok nagyon is kétségesé teszik az idegen uralom globális asszimiláló erejét és előtérbe hozzák a mindig jelenlévő magyar réteget.

A római uralom etnikai hatása a Kárpát-medencében (Pannóniában és Dáciában) legjobb szakembereink (Alföldi András, Pittard Eugene) összegezése szerint majdnem a nullával egyenlő. A római megszállás ugyanis elsősorban *katonai jellegű* volt és a határvidékekre szorított, azaz *nem járt latin nyelvű népek betelepítésével.* A közigazgatást továbbra is a helybeli előkelők bonyolították le, sőt a légiókban is egyre növekedett a helybeliek létszáma. A mai Dunántúl (Pannónia) területén az

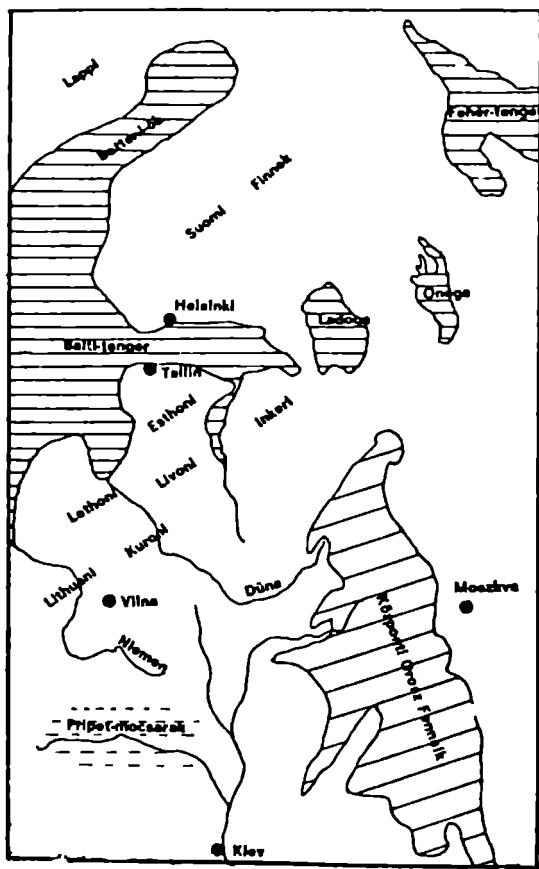
Az ókori helynevek szerint a történelmi Magyarország legsűrűbben lakott tájai a bronzkor végén

öslakosság a római megszállás idején is háborítatlanul gyakorolta vallását, a *Napisten* tiszteletét és éppen az ő tiszteletére építették fel Szabáriában, a mai Szombathely területén, *Európa legnagyobb méretű naptempломát*, nyilván nem a pár szíriai légiós kedvéért, hanem az öslakosság használatára. A római-kori Szabária neve fennmaradt a Vas-megyei, zalai és baranyai Szabar községek nevében, meg a Szapáry névben és változataiban. Felső-Pannónia nagy tava, a mai Balaton, a római korban Pelso-tó néven szerepelt. Latinul ez a név semmit sem jelent, de magyarul Pelso-tó annyi, mint Felső-tó, figyelemmel a szókezdő régi P-hangnak a későbbi magyarban szabályosan F-fé változására.

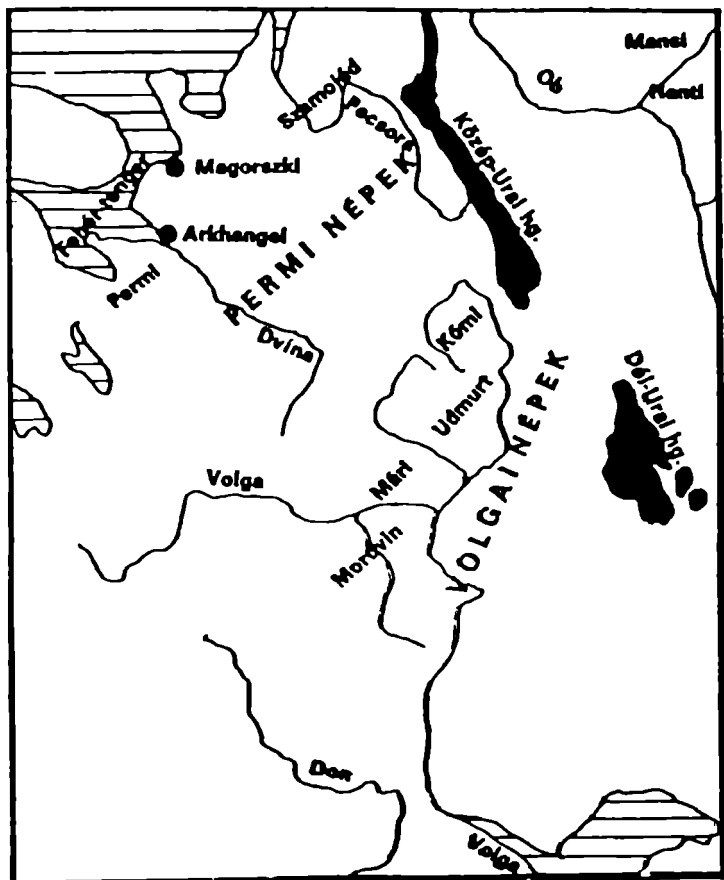
Egyes római táborhelyek neve úgy tűnik fel, mint latin füllel lejegyzett magyar nevek. A dáciai *Sarmizethusa* elemeire bontva: Sar-Mizeget-Usa, a Sár-Mezőket-Őrző (tábor) jó magyar nevet takarhatja, amelyben a Sármező a régi magyar szóhasználat szerint aranymezőt jelenthet. A rómaiakat Dácia elfoglalására, tudott dolog, nem utolsó sorban az ottani nemes ércek birtokbavétele ösztönözte. *Napoka*, ez a másik dáciai város, a mai Kolozsvár területén, latinul szintén értelem nélküli név. Magyarul azonban mint Nap-kő, a Napisten védnöksége alatt álló lakóhelyet jelent, Napvárost. Ezt a magyarázatot a körülmények is támogatják: *Napoka* a Szamos partján épült, s ez a folyó mind a mai napig a Napisten „Szemes” nevét viseli.

Nem kell az úttörő külföldi magyar tudósokat „agya-fúrt” embereknek nevezni, ha *Buresbista dák király* nevét is elemeire bontsák: Bor-Biz-Ta, és benne a Borvíz-Ta, vagyis „Forrásvizek országának” királya értelmet fedezik fel, hiszen a régi Dácia területén, a mai Erdélyben élő magyarság a forrásvizet ma is borvíznek nevezi. Ugyanígy, *Decebál* neve sem szükségszerűen idegen név, hiszen a névben foglalt *Bál* összetevő elem a szíriai főisten nevét idézi, talán éppen Bál-társa, vagy Társa-Bál értelemben, ami egészen ókori jellegű ma-

gyar királynév. Minden okunk megvan tehát arra, hogy a római uralom alatt a magyarság tovább-éléséről beszélhessünk.

A Baltikumban megtelepedett magyarral rokon népek

A magyar származású „Permi” és „Volgai” népek lakóhelye

Áttérve a germán törzsek Kárpát-medencében és környékén vitt uralmi szerepére, meglepő dolog, hogy a nagyon germánnak mondott gótok Go-T-i nevét a *németből* nem lehet levezetni. A magyar nyelv szempontjából azonban a név képzése egészen szabályos: a régi magyar Go (gulya, ökör) és a Ta (föld, táj) értelmű szavakból összetéve, egyszerűen marhalegelőt jelent, illetőleg az -i hozzáadásával (Go-Ta-i, Goti) az ilyen legelőn lakó embert. A Vizi-Gótokat a források véletlenül sem „West”-gótoknak (nyugati gótoknak) mondják, mint a német szakirodalom e szót értelmezi, hanem mindig a régi magyar „vizi” szó bekapcsolásával, úgyhogy a Vizi-Goti név folyók mentén lakó, állattenyésztő embereket jelent, mint ahogy a gótok valóban nagy folyók mentén helyezkedtek el és főleg állattenyésztésből éltek.

A leghíresebb gót királyok neve talán ellentmondana e megállapításoknak? Korántsem, mert Athanarik királya magyarul Otthon-Urak (honfitársak, honi emberek) királya volt; Ermanarik viszont az előkelők — Ürmének — fejedelme, egészen egyiptomias csengéssel. A Gepidák nem-germán volta is felvetődött, hiszen ezek neve is régi magyar képzésű: Gep-i-Ta, ami nagyon könnyen lehet Gyepi Ta, azaz füves terület, mező. *Ez is földrajzi értelmű elnevezés, mint a legtöbb említett név, etnikai vonatkozás nélkül.*

E meglepő példák láttán nagyon valószínűnek kell tartanunk, hogy a gótok és gepidák kevert népesség lehettek, amelyben a germánnal legalább egyenlő arányban vett részt a magyar elem. Sajnos, a magyar nyelvészek elmerültek a vogul gyökökben és eddig még nem foglalkoztak az indoeurópai eredetűnek vélt nevek elemzésével, mint ahogy nem foglalkoztak az indoeurópai előtti (pre-indoeurópai) nevek elemzésével sem, hanem kritika nélkül elfogadták a germanisták elsietett „bekebelező” megállapításait, *Az újkőkori és bronzkori ősmagyar lakosság tehát nagyon is biztosra vehetően továbbélt mind a római, mind pedig a germán ura-*

lom alatt, egyáltalán nem mint lefokozott passzív népelem, hanem mint a kormányzásban teljes joggal résztvevő társadalmi réteg.

Székely Bertalan festménye: Vérszerződés

A szlávoknak mondott nyelvek és népek kialakulása egy másik, nem kisebb történeti rejtély, ahol szintén több a legenda, mint a valóság. Ezt a problémát is csak most kezdjük komolyabban bogyozgatni, úttörő munkával. Összefoglaló nevük: „szlávok”, csak a 19. század óta van használatban és azt eleinte csupán a nyelvi rokonság jelzésére fogadták el. A 19. századot megelőzőleg ezek a ma szlávoknak mondott népek, különösen a magyarság közvetlen szomszédságában élők, történetileg felvett nevüket használták. Ők voltak a Tótok, a Ruthének, a Rácok, meg a Blachi-Wallachi emberek. E nevek egyike sem szláv eredetű, legtöbbjük írásbeli lejegyzését megtaláljuk már a Kr. előtti időkben, amikor szláv nyelvek és népek még egyáltalán nem léteztek, másrészt mert e nevek olyan területeken voltak használatban, amelyekre szlávok a későbbi idők folyamán sem jutottak el.

A Tóth nevet eredetileg a régi egyiptomiak használták, főleg Alsó-Egyiptomban, ahol Tóth isten híveit így nevezték vallási vonatkozásban. A Rutheni nevet is az egyiptomiak használták először, a szíriai lakosság megjelölésére, akik szerintük a Napisten (Ra) otthonában laktak. Ugyanezt a rutheni nevet említi J. Caesar a Gall háborúról írt munkájában, így nevezvén Gallia délnyugati részében, a mai Roussillon területén élő keleti (Kelta) törzseket. A Wlachi, Blachi, Ballachi névben is pogány isten bukkan elénk, a szíriai Bál. Caesar ezt a nevet is említi Volque alakban, a Rutheni közelében, szintén Galliában. A Mazuri nevű szláv csoport nevét is ismerjük egyiptomi lejegyzésben, ahol a Masai, Mesei emberek a Nílus partjától távolabb, a lakatlan füves területeken, „mezőn” teljesítettek bizonyos szolgálatoikat. A mai lengyelek az ő mezei embereiket, a mazúriakat tartják egyik legrégebb népi alaprétegüknek és saját nemzeti nevük a Poloni és Polski, a „mezei” pontos fordítása. Lengyelül ugyanis Pole, Pol annyi, mint mező.

Itt tehát mindenütt azt látjuk, hogy a magyarság közvetlen szomszédságában lakó szlávok magyar értelmű, magyar eredetű neveket használtak egészen a 19. század közepéig. A magyar elnevezések szláv használata azt a fontos sugalmazást adja a történetkutatóknak, hogy Közép- és Kelet-Európa területén az eredetileg magyar nyelvű törzsek kereteibe idővel tömegesen beszívárogtak jövevény szláv népelemek és ez utóbbiak a keretek ősi magyar nevét akkor is megőrizték, amidőn többségükkel az eredeti nyelvet és népi személyazonosságot már elváltak. A szlávok által viselt magyar névnevek a lejátszódott történeti folyamatnak napjainkig fennmaradt csillogó bizonyítékai, akárcsak a szláv nyelvekben tömegesen jelenlévő sok magyar eredetű szó.

Való igaz, mihelyt a szlávok népi különvalóságuk tudatára ébredtek, a magyar érából örökölt neveiket nem érezték sajátjuknak, használatuktól ösztönszerűen ide-

genkedtek és velük a 19. század közepén heves indulatok kíséretében véglegesen szakítottak. A tótokból „szlovák” lett, a ruthénból „orosz”, a rácból „szerb”, az oláhból „román”, a bohémiaiak „csehekké” váltak, a horvátok pedig legszívesebben „illírek” lettek volna, mintha ez utóbbi szó hiteles szláv eredetű lenne. Ezek a magyar bölcsőben nevelkedett szláv népek ma már odajutottak, hogy valósággal szégyellik patinás történeti nevüket, konokul tagadják a magyaroktól kapott százas indítást és azt is sértésnek veszik, ha mi magunk saját nyelvünkön őket a régi nevükön említjük. Az előadottak érzékeltetik, hogy a *Kárpát-medencében és szomszédságában lejátszódott történeti folyamatnak igen sok magyar törzs eshetett áldozatul, vagyis hogy a mai szláv etnikum meglepő nagy hányada magyar eredetű.*

A magyarság az idők folyamán valóban sokat veszített népi és területi állományából a szlávok javára, — egész Kelet-Európát és a Kárpát-medence hegykoszorújának nagy részét —, de azért minden mégsem veszett el. Könnyen ki tudjuk mutatni azt a páratlanul gazdag kultúrörökséget, amit a mi fajtánk a latin, germán és szláv vihar után a régi világból még megőrzött, és amivel várta turáni népágának bejövetelét. Kutatásaink jelen állapotában kő- és bronzkori örökségnek tűnik fel a magyar szókinszben megőrzött sok egyiptomi eredetű isten-, király- és népnév, továbbá az egyiptomi, kisázsiai és kánaáni típusú sok hegy-, víz- és lakóhelynév, köztük tucatjával olyanok, amelyek pontos duplikátumai keleti prototípusaiknak és sehogysem kapcsolhatók a turáni magyarok — szkíták, hunok, avarok, árpádi magyarok — hozadékához. Ugyancsak ókori (úri, árja) örökség a közelkeleti királycímek, szimbólumok megőrzése és folyamatos használata. Ilyen továbbá a napvallásra utaló kifejezések, szokások és feliratok tömege, nemkülönben az ősmagyar rovásírás teljes rendszerének átmentése és használata egészen a 17. század közepéig. Az ősi, közelkeleti örökség méretére is

következtetést tehetünk, ha észrevevessük, hogy az őslakók át tudták örökíteni napjainkig *a Régi Keleten használt két leggyakoribb nevüket, a Hung-Ari és a Mag-Ari nevet, a mai Hungárt és Magyarat*. Mindez a gazdag örökség, amiről háromkötetes munkámban számolok be, sosem juthatott volna a mai magyarság birtokába, ha megszakadt volna a magyar etnikai folytonosság a Kárpát-medencében, hiszen akkor nem lett volna, aki mindezt a kultúrkincset nemzedékről-nemzedékre továbbadhatta, átörökönthette volna. De mivel ez a nagy kincs a ma élő magyarság birtokában van, *ne féljünk hirdetni és tanítani, hogy igenis van ötezeréves magyar népi és nyelvi folytonosság a Kárpát-medencében!*

Az anyaországi tudósok az 5000-éves magyar népi folytonosságról

Az anyaországi tudósok arról a hallatlanul gazdag és fontos szellemi és erkölcsi örökségről és a vele bizonyított népi folytonosságról, amely egyúttal a magyarság európai történeti és politikai szerepigénylésének alapja, erről az örökségről, ismétlem, nem akarnak tudomást venni. Ők kizárólag az Ural-vidékére elvándorolt magyar népágra összpontosítják figyelmüket és azt hiszik, abból épült fel az egész magyar etnikum, kultúránk pedig a türk és az indoeurópai népektől való kölcsönzés eredménye lenne, kevés eredeti vonással. Mélyen sajnáljuk, hogy a finnugor-legenda ennyire kondicionálta hazai tudósaink agytekervényeit és még ma is megelégednek a magyar történet „kis” koncepciójával.

Az anyaországiak részéről a helyes irányban eddig csak egyetlen fontos lépés történt, nevezetesen az, hogy a turáni magyar ág Kárpát-medencébe való beköltözését, amit eddig 896-ra rögzítettek és Árpád vezér nevéhez kapcsoltak, most *két hullámban* képzelik el, az első hullám beérkeztét a 7. század végére téve és így „kettős” honfoglalásról szólva. Ezt az elképzelést legrészletesebben *László Gyula* erdélyi származású budapesti

professzor dolgozta ki, az antropológus *Lipták Pál* sugalmazása nyomán és ezáltal vált hírneves emberré az őhazában éppúgy, mint idekint nálunk. László professzor utóbb azzal egészítette ki elképzelését, hogy talán már a hunok is (akiket nem tart magyar nyelvű népnek) szakíthattak le egyes törzseket az urali magyar ágból és magukkal sodorták a Kárpát-medencébe, úgy-hogy ennek számbavételével immár a turáni ág három hullámban való beköltözéséről beszélnek. Sőt, a szkíta örökség figyelembe vételével a magyarság még korábbi betelepüléséről is szó lehet (*Vértesszőlös*, 218, 99-101). De ennek ellenére, illusztris professzorunk még mindig csak a turáni csoporttal foglalkozik és nem tud a kő- és bronzkorban beköltözött magyarság utódainak folyamatos jelenlétéről. Szerinte szó sem lehet arról, hogy a magyarságnak a Kárpát-medencében 5000-éves folytonossága volna. Ez az ő történeti elképzelésének legsebezhetőbb pontja és talán ezért nem mulaszt el egyetlen alkalmat sem, hogy a folytonosság kérdésében kialakított tagadó álláspontját nyomatékosan kifejezésre ne juttassa. Egyik legutóbbi felszólalásában így fogalmazta meg ezzel kapcsolatos mondanivalóját: „Amennyire hazám ősrégészetét ismerem, semmiféle közvetlen vagy közvetett bizonyíték nincsen arra, hogy e (kő- és bronzkori) bevándorlók népe tovább élt volna a következő évezredekben, átvészelte volna a római kort és a népvándorláskort és mint helyi magyar nép érte volna meg Árpád népének honfoglalását” (*Történelmi Szemle*, 1976, 1-2, 247). Ugyanilyen határozottan szól „A honfoglalókról” című tanulmányában (Bp. 1973 12).

A Kárpát-medencebeli magyar folytonosság érveit eddig még sem vette komolyan szemügyre. Vele szemben csak azt hozza fel újra meg újra, hogy a Kárpát-medencében a római városnevek mind feledésbe mentek és a népesség régészeti leleteiben nem található nyoma a római kultúra továbbélésének (*Vértesszőlös*, 134, 208). *Ám ha a régészeti leletekben valóban nincs nyoma a „római” civilizáció továbbélésének, ez csak annyit jelent,*

hogy ott latin folytonosság nincs (amiben vele egyetértünk), de nem zárja ki a magyar nép folytonosságát, hiszen annak ókori eredetű bizonyítékai ránkmaradtak. Nem hihetjük, hogy e kérdésben ez lenne régészünk utolsó szava, hiszen az általa annyira becsült — talán már túlbecsült — régészeti leletek alapján szaktársa, Kalicz Nándor már sejteti velünk, hogy „a további (új-kőkori és bronzkori) vizsgálatok messzemenő történeti kérdések felvetéséhez, illetve tisztázásához vezethetnek” (i.m. 44).

Örömmel említhetjük meg ezzel kapcsolatban azt is, hogy az ókorból örökölt kincseinkkel a néprajz otthoni művelői immár komolyan kezdenek foglalkozni. Igen figyelemre méltó tanulmányt közölt e tekintetben *Andrássy Kurta János* „Ókori eredetű magyar népemlékek” címmel (Életünk, Szombathely I/1), *Kátay Mihály* pedig „Napisten színváltozásai” címmel (Művészet, 1973 november és december). Az utóbbi szerző hibás történeteszemléletnek bélyegezi, ha nem számolunk a Kárpát-medence őslakosságával, mert: „Az őslakosság folyamatosan jelen volt és évezredek alatt kikristályosodott formavilágát nem hagyhatta el máról holnapra.”

László Gyula régészprofesszor cáfolatát tehát nem tudjuk elfogadni, nézeteit kutatásaink jelen állapotában túlhaladottnak tartjuk és velük szemben a magyarság ötezer éves Kárpát-medencebeli folytonosságát fenn tartjuk.

Azzal zárhatjuk újabb helyzetfelmérésünket, hogy jelenleg valóban két *kidolgozott magyar őstörténeti elgondolás van*, miként ezt *László* professzor nagyon helyesen megállapította. Az *egyiket* a haladó szellemű, főleg külföldön működő magyar tudósok és műkedvelők képviselik, akik a magyarság közelkeleti eredetét vallják és Európába átköltözött részének a Kárpát-medencében való 5000 éves folytonosságát hirdetik. A *másik* történeti elképzelést az anyaországi hivatalos tudósok képviselik, akik csupán urali népekről és finnugor nyelvekről beszélnek, minden mást pedig elutasítanak. A

két irány képviselői között — ha történt is valamelyes közeledés — még mindig nincs tudományos kapcsolat; a külföldi magyar tudósok talán jobban is tennék, ha a további vitatkozás helyett eredményeiket nemzetközi síkon mutatnák be, mint már néhányan megtették, ott keresve elismertetést. Az új magyar östörténet keretébe vágó tanulmányok minden nyugati világnyelven komoly érdeklődésre tarthatnak számot, hiszen a nyugati világ östörténetének *kulcsproblémája* éppen a magyar östörténet.

Újabb kutatások népünk eredetéről

Macartney professzor, a magyar történelem nemrég elhunyt angol szakértője írta egyik könyvében, hogy a magyar nép eredete a történet-tudomány egyik legbonyolultabb kérdése. Megállapításában sok igazság van, bár ma már annyi mégis tisztázódott, hogy *a sokféle őstörténeti elképzelés visszavezethető két alapállásra.*

Az egyiknek hívei *uráli* (másként finnugor vagy északias) kiindulópontot vallanak és őseinket a kelet-európai pusztákon át vezetik be a Kárpát-medencébe. *Fontos jellemző vonásuk, hogy szerintük a magyar nyelv nem ősnyelv, amely maga alkotta szókészlettel és nyelvtannal rendelkezne, hanem sok idegen elemből összekovácsolódott származék-nyelv.*

Azok, akik ettől eltérő, más alapállásból indulnak ki, *a déli származás hirdetői, és az Eufrátesz, Nilus és Indus folyók völgyeiből indítják útnak a magyarság őseit, több hullámban. Az első hullámok a Balkán-félszigeten át érkeztek be a végleges hazába, az utolsók a Kárpátok keleti átjáróin keresztül. Számukra a magyar nyelv ősnyelv, mely a kiindulóponton igen nagy területen beszélt nyelv volt. E kétféle őstörténetről minden művelt magyar ember tud és tudja azt is, hogy otthon hivatalosan csak a rövidebb „uráli” őstörténetet ápolhatják, a külföldön élők viszont inkább a közelkeleti (szumír-egyiptomi) őstörténetet.*

Mindkét őstörténeti elképzelés állandóan mozgásban van és összetevő elemei *a kritikus pontokon folytonosan új és újabb meglátásokkal gazdagodnak. Ezért szükséges, hogy időnként irodalmi szemlét tartsunk és közismertté tegyük az elért eredményeket. Ezúttal azt kívánjuk bemutatni, miként állnak az uráli elképzelésű őstörténet sarkalatos tételei a legutóbbi kutatások nyomán. Ebbeli vizsgálatunk során többször említjük az alábbi műveket:*

Az Akadémiai Kiadónál megjelent *Magyar őstörténeti tanulmányok* (Budapest 1977) című könyvet, amely kifejezetten helyzetfelmérés céljából készült és huszonegy szerző idevágó értekezését közli. Említjük Dümmerth Dezső *Árpádok nyomában* (Budapest 1977) című szép munkáját. Vajay Szabolcs német nyelvű könyvét: *Der Eintritt des ungarischen Stammesbundes in die europäische Geschichte*, 862-933 (München 1968) mely az úgynevezett kalandozásokkal foglalkozik; és a magyarországi születésű Koestler Arthur könyvét, melyet francia kiadásban ismerünk, címe *La treizième tribu* (Paris 1976) „A tizenharmadik törzs”, amint a szerző nevezi a kelet-európai zsidóságot.

A hazai kutatók tudományos beállítottsága

A „Magyar őstörténeti tanulmányok” című kötet szerkesztői már a „Bevezetésben” megmondják, hogy *ők a magyar őstörténetnek csakis az uráli ágát művelik*. Így fejezik ki magukat: „E kötet szerzői és szerkesztői nem értenek egyet az olyan kísérletekkel, amelyek... a magyar nép tudatába téves őstörténeti elképzeléseket kívánnak ültetni... legyen az summír, etruszk, vagy bármilyen más néphez való kapcsolódás”... Bejelentésükhöz azt is hozzáteszik, hogy aki ilyen elképzelésű magyar őstörténetet ír, hirdet vagy kíván, az „reakciós” (így!). A hazai őstörténeti kutatások *első alapvető jellemvonása tehát az időbeli korlátozottság és a szabad kutatás akadályozása*.

Egy másik alapvető jellemvonásuk a marxista történetfilozófia alkalmazása. Ez a filozófia azt tanítja, hogy a történésfolyamat tulajdonképpen a társadalmi és a gazdasági erők összeütközéséből áll elő és lényege az osztályharc. Következően a marxista történésznek erre a lényegre kell figyelnie és előadása tengelyévé az osztályharcot kell tennie. Erről a filozófiai hozzáállásról az idézett „Bevezető” így szól: „E tanulmánykötet

fejezeteit a marxista történelemfelfogás igénye jellemzi, amelynek termékenyítő hatása egyre inkább terjed történelmünk kutatóinak munkáiban."

Ugyanott megtudjuk, hogy az első marxista östörténeti értelmezést Molnár Erik dolgozta ki; ennek a kutatónak legfőbb érdeme az a felismerés, „hogy a magyar östörténet utolsó szakaszában megjelent az úr-szolga viszony, az osztálytársadalom előzménye. A társadalom ellentétes érdekű csoportokra szakadva megteremtette az erőszakot". — Szóval szerintük a legfontosabb östörténeti mozzanat az, hogy a korszak végén megszületett az erőszak, — nem pedig az, amit mi mondunk, hogy — megtörtént a magyar törzsek politikai összefogása egy vezérlő fejedelem választásával és ezzel megalakult a magyar nemzet.

A hazai östörténetkutatók *módszer tekintetében* arra törekszenek, hogy minden forrást felhasználjanak a múlt megvilágítására s evégből a történettel szomszédos tudományok eredményeit is figyelembe vegyék. Tehát nemcsak a nyelvészetét, mint kezdettől fogva, hanem a régészetét, az embertanét, az írástudományt is. Módszerüket „komplex", azaz összetett módszernek nevezik és hangsúlyozzák annak újdonságát.

A valóságban azonban ez a módszer nem új, hiszen már a század harmincas éveitől kezdve ezt tanították egyetemeinken, főleg a szellemtörténeti irányzat képviselői. A szellemtörténészek tanítása szerint a történésfolyamat nem más, mint az emberi szellem megnyilatkozása az anyagban, a művészetben, a politikában, a gazdaságban, stb. Ha tehát a kutató a történés teljes és pontos képét akarja megrajzolni, figyelmét ki kell terjesztenie a szellem minden megnyilatkozási formájára, amit jórésztben a történettudomány szomszédos tudományai tartanak nyilván.

A hazai kutatók eljárásában nemis a komplex módszer alkalmazása az új dolog, hanem inkább *a szovjet tudósok kutatásaira összpontosuló figyelem*. Olyasféle jelenség ez, mint volt régebben a nyugat-európai kutató-

sokra irányuló figyelem, hiszen történelmünk ezer év óta Nyugat szerves része. Az „Östörténeti tanulmányok” című kötetben ezt a Szovjetunió felé való irányultságot így indokolják: „A magyar történet túlnyomó részének színhelye azonos a Szovjetunió területével. Ebből következik, hogy a honfoglalás előtti magyar történelem a Szovjetunió történelmének is részét képezi. Ezért feltárásában, róla alakított véleményben, a szovjet tudósok illetékes szakértőként szólalnak meg.”

Ennyit jellemzésül a hazai tudósok történeti látóköréről, filozófiai alapállásáról és kutatási módszeréről.

Az újabban elért eredmények

Az újabb eredmények tisztázzák; 1. az ősmagyar műveltség jellegét; 2. a hun-magyar viszonyt; 3. a kazár-magyar kapcsolatokat; 4. a honfoglalás előzményeit és végül 5. a honfoglalást követő „kalandozások” mibenlétét.

1. Az *ősmagyarok műveltségéről* a rövid magyar östörténet képviselői nem is olyan régen még azt tanították, hogy az egyszerűen nomád volt, nem emelkedett túl a halászás és vadászás színvonalán. Ma már (hála Györffy György, László Gyula, Bartha Antal és mások tanulmányainak) az említett elcsúszott vélemény megváltozott. Kiderítették, hogy az ősmagyarok nomád kultúrájának „szerves része” volt a földművelés, vagyis hogy *az életmód nem volt nomád*. Bizonyítják, hogy őseink letelepedett életmódot folytattak, házakban laktak és élelmüket a helyszínen meg tudták termelni.

Mindezt meglepéssel vehetjük tudomásul, hiszen mi a magyarokat a magas kultúra megteremtőiként mutattuk be. De jónak tartanánk, ha ezzel párhuzamosan mindig hangoztatnák, hogy őseink a földművelést nem a Duna-medencében és nem a szlávoktól tanulták el, hanem már jóval azelőtt gyakorolták, amikor szlávok még nem is léteztek. Ezt azért kellene mondogatni,

mert túlsokáig a szlávokat emlegették a magyarság tanítóiként és *ez a téves nézet* még ma is szerepel sok történettudományi kézikönyvben.

2. A *hun-magyar viszony új elemzésében* is több figyelemre méltó eredményt látunk. A kérdés az, vajon a hun nép azonos volt-e a magyar néppel, avagy csak testvérnépe, esetleg rokona volt? S léteztek-e magyar néprészek a Kárpát-medencében a hunok idején? A hazai kutatók a *hun-magyar azonosságot most is elvetik* és László Gyula kivételével azt sem tételezik fel, hogy magyar néprészek esetleg már a hunok idejében is éltek volna a Kárpát-medencében.

A hun-magyar azonosság hite a korabeli nyugat-európai irodalomban is elterjedt; ezt tévedésnek tartják. A krónikaírók ugyanis a helyszíntől távol lévén, nem vették észre a Kárpát-medencében végbement népcserét, melynek során a régi nép (hun) helyét egy új nép (magyar) foglalta el, következésképp a táj új népességét sokáig a régi nép nevén emlegették. Tudjuk, ilyen téves névadás az idők folyamán többször is megtörtént, de a hun-magyar esetben aligha fogadható el teljes értékű magyaráztatnak. Érti ezt Dümmerth Dezső is, s éppen ezért bővebben kitér a hun-magyar viszony elemzésére.

Dümmerth Dezső szerint *a hun-magyar viszonyt a korabeli nemzetfogalmon keresztül kell megértenünk*. A hun időkben a nemzetfogalmat nem népi és nem nyelvi mozzanatok határozták meg, mint manapság, a népi nemzet idején. Akkoriban mindazok, akik a hun dinasztia alattvalói voltak és a Hun Birodalomban laktak, jogosan nevezhették magukat *huni-nak*, azaz *honi-nak*, akármilyen nyelven beszéltek és akármilyen emberfajtához tartoztak. Így *a magyarok is joggal neveztettek hunoknak és magyaroknak egyszerre*. Dümmerth így összegezi fejtegetéseit:

„Ma már nem lehet történelmünk finnugor részét tagadni, hiszen nyelvünk eleven bizonyíték erre. De nyelvünk természetén túl semmiféle emlék nem szól erről. Eszmei hagyományainknak és társadalmi szerkeze-

tünknek több közük van a hunokhoz, mint a finnugor népekhez, bár a hunokkal nem lehet szó nyelvi-faji azonosságról. Ma már szó sincs többé egyoldalúan hun, egyoldalúan finnugor szemléletről sem."

De miként lehet ebbe a magyarázatba beleilleszteni azt a tényt, hogy a hunoktól magyar nyelvű írásos emlékek maradtak ránk? Talán annak beismerésével, hogy a hun időkben már nagy magyar tömbök éltek a Kárpát-medencében és ők alkották a szellemi vezetőréteget? Vagy talán úgy, hogy a hunok mégis magyarul beszéltek?

3. A *kazár-magyar kapcsolatok* tárgyalását a téma új elágazásai tették ismét időszerűvé. A kazárok a Don és Volga egymáshoz közeleső nagy kanyarjától délre, a Kaukázus-hegységig terjedő vidéken laktak. Kezdetben hun, majd török (türk) fennhatóság alatt álltak, majd amikor a török hatalom is leáldozott, függetlenné lettek és nyugat felé terjeszkedve nagy „Kazár Birodalmat” alkottak. Ekkor kerültek fennhatóságuk alá a magyar törzsek is, melyek a Dontól nyugatra a Dnyeper folyóig (Lebédiában) tanyáztak.

A magyarok a Kazár Birodalomban előkelő helyet foglaltak el, nemcsak számbeli erejüknel fogva, hanem fontos stratégiai helyzetük miatt is. Ők védelmezték a birodalom nyugati határait a bizánciak és az oroszok törekvéseivel szemben. S amikor a besenyők nyomására a magyar törzsek nyugatabbra költöztek, a Dnyeper és Szeret közé (Etelköz), a Kazár Birodalom nyugati oldala védelem nélkül maradt. A következmény nem késett: 955-ben a nyugati részek elvesztek, s az ország a tulajdonképpeni Kazária területére szorult vissza; 1017-ben ez a kazár állam is megszűnt s a nép beágyazódott a növekvő orosz hatalomba.

Kazáriába az előző évszázadokban sok zsidó család vándorolt be, s azok leszármazói beszivárogtak a királyi udvarba és sikerült nekik a királyt áttéríteni a zsidó hitre. Az áttért király aztán a maga vallására kényszerítette egész népét. Ezek az események 740 táján forrongást

idéztek elő az országban és az elégedetlenek a távozó magyarokhoz csatlakoztak, köztük három kabar törzs is és együtt folytatták útjukat a Kárpát-medencébe.

Koestler Arthur a kabar csatlakozást úgy állítja be, mintha akkor a magyarok „vérátömlesztésen” mentek volna keresztül, ténylegesen és képletesen, és annak volna tulajdonítható a honfoglalók harcias természete, két-nyelvűsége (magyar és türk), valamint gyors kulturális emelkedése. A magyar történészek nem osztják Koestler nézetét. Rámutatnak arra, hogy *a kabarok a magyar etnikumban csak egészen alárendelt szerepet játszhattak*, hiszen a magyar nyelv a kabarok beolvadásával egy jottányit sem változott meg. Turkológusaink szerint a magyar nyelvben mindössze 200 türkből eredeztethető szó található, de azok sem a kazár-magyar érintkezések korából való átvételek, hanem korábbi idők emlékei. A kazár-magyar dolog ezzel el volna intézve.

De hová lettek a zsidó vallásra áttért kazár tömegek és a közjük keveredett magyarok a kazár állam bukása után? Koestler szerint a kazárok nem pusztultak el, hanem Ukrajna és Lengyelország területén mind a mai napig fennmaradtak, megőrizve zsidó kultúrájukat. Ebből *a zsidó hitre tért kazár(-magyar) tömbből jött létre a mai zsidóság 95 százaléka*. Vagyis a mai zsidó népességben csupán félmillió lenne Ábrahám, Izsák és Jákob leszármazottja, szemben a 11 millió türkkal. A mai zsidóságnak tehát (Koestler elmélete szerint) alig van valami köze a régi Palesztinához és Izrael annyit hangoztatott történelmi joga csak fikció és semmi értelme sincs annak, hogy nekik a szemita őstörténetet tanítsák... A gondolatokat tovább lehet fűzni, de ebből is érthető, hogy Koestler felfedezése miért keltett oly nagy megdöbbenést zsidó értelmiségi körökben. Nálunk viszont az állítólagos új rokonság elmélete szinte észrevétlen maradt.

4. *Honfoglalás alatt a „rövid” őstörténetben Árpád népének a Kárpát-medencébe való betelepődését értik*, ami a IX. század végén zajlott le. Az a nézet, hogy a

honfoglalók — mint menekülő csoport — a besenyők és bolgárok elől futva, asszonyok nélkül érkeztek volna az új hazába, helyesbítésre szorul — írják hazai tudósaink. Hiszen Árpádék már évekkel a besenyő támadás előtt elhatározták a Kárpát-medencébe való áttelepülést és hadaik felderítés céljából 962 óta több ízben megfordultak ezen a tájon. Szerintük *a bolgár-besenyő támadás csak siettette a régóta elhatározott terv végrehajtását, tehát nem tekinthető a honfoglalás döntő indítékának.*

Ami pedig a bolgár-besenyő pusztítás méreteit illeti, túlzás azt képzelni, mintha az megtörte volna a honfoglalók katonai erejét. Hiszen Árpád hadai a Kárpát-medencében érve még olyan fölényes erőt képviseltek, hogy az egész területet négy esztendő leforgása alatt (896—900) birtokba vehették, 907-ben pedig súlyos csapást mérhettek a bajorokra és az Enns folyóig kiterjeszthették uralmukat. A magyar katonai erő mindezek megvalósítása után további ötven évig egész Európát rettegésben tartotta. *Szó sem lehet tehát arról, hogy az egyesült bolgár-besenyő támadás tönkreverte volna a magyar katonai erőt a Kárpátok előterében, vagy hogy a honfoglalók asszonyaik nélkül érkeztek volna új hazájukba, hiszen a honfoglaláskori temetőkben a nők és férfiak aránya egyforma.*

5. *A magyar kalandozások kiváltó okairól* is sok meddő vita folyt a múltban. Jelenleg már ebben a tekintetben is világosabban látunk. Az új haza katonai biztosításának szükségességétől eltekintve, a kalandozások kétségkívül *zsákmányolással is együttjártak*, mint ahogy abban a korban mindenféle győzelmes katonai vállalkozás zsákmányszedéssel végződött.

Az is lényeges új észrevétel, hogy a kalandozó hadjáratokban sohasem a nép vett részt és nem is nép ellen folyt a küzdelem. A razziák csak egyes főemberek kíséretének vállalkozásai voltak és legtöbbször *valamely baráti fejedelem meghívására, kifejezett kérésére indultak útra.* 899-től 970-ig ezek a megsegítő vállalkozások ba-

jor, olasz, cseh, bolgár, bizánci vagy orosz felkérésre történtek. De tudunk olyan hadjáratról is, amely a pápát volt hivatva megsegíteni. Tehát nem rablóhadjáratokról, nem cél és értelem nélküli kalandozásokról volt itt szó.

Bár a tények így állanak, *nyugat-európai kézikönyvekben mégis gyakran elítélőleg szólnak a magyarok segélynyújtásairól és velük kapcsolatban a honfoglalók vadságáról és barbár szokásairól.* A magyar történészek készségesen összehasonlítják őseik eljárását a korabeli norman és germán hadjáratokkal, hiszen azok tagadhatatlanul vadabbak és kegyetlenebbek voltak, mint a honfoglalóké. Attila király például nem égette fel Rómát, bár megtehetette volna, hanem a pápa könyörgésére elállt a város ostromától. De a germán Alarik, meg a vandálok habozás nélkül lecsaptak Rómára és kirabolták a várost, mihelyt tehették. Szent-Gallenben a magyar kalandorok nem ölték meg a kolostorban maradt barátot, csak élcelődtek vele. A nemzetközi szótárba sem a magyarok nyomán került be a „vandál” szó a durvaság és esztelen öldöklés értelmében, hanem a germánok vandál nevű törzse nyomán. A normanokról közismert, hogy végigrabolták egész Európát, sőt még Észak-Afrikát is. Julius Caesar vezetésével a római légiónak Galliát tökéletesen kirabolták, értelmiségét, papságát és katonaságát leöldösték. — *Ez a párhuzam magától nyújtja a helyes értelmezést.*

Ami végül a honfoglalók állítólagos kultúrátlanságát illeti, szemben a nyugat-európai erkölcsökkel és illemmel, cáfolatként elég idéznünk Ibn Fadlan arab író tanúságtételét, Koestler Arthur nyomán. Ez az arab író megbotránkozva jegyezte fel, hogy a normanok „a világ legpiszkosabb emberei.” Amikor mosakodnak, a ház feje egy lavór vízben leöblíti arcát és haját, aztán beleköp a vízbe és az orrát is belefújja, majd az edényt átadja a következőnek az is belemosdik, beleköp, belefújja az orrát és továbbadja.

Ibn Fadlan azt is feljegyezte, hogy a ruszok (norma-

nok bizánci névvel) szörnyű illetlen emberek. Mindenki jelenlétében végzik el szükségletüket, még a komolyabb dolgot is. Sőt — mások szemeláttára közöszlnek. A királyuk is így csinál. Más források is hasonló képet festenek róluk. És mégis, ezek a norman, germán és római kalandorok úgy szerepelnek a történeti kézikönyvekben, mint lovagok és kultúrateremtő lények!

Nincs mit szégyenkezzünk a honfoglaló magyarokért, amiért egykoron Európa rendőrei voltak és harcászati kiszállásokat is végeztek.

*Összegezve az előadottakat, fájjaljuk, hogy hazai törté-
nészeink látóköre a rövid magyar őstörténetre korlátozó-
dik és még ma sem akarják észrevenni, hogy múltunk
szálai a Régi Keletre vezetnek. De elégedetten vesszük
tudomásul, hogy lényeges pontokon érdemben egészítik
ki tudásunkat.*

Magyar istennevek a régi Egyiptomban

Ez a tanulmány rátereli a figyelmet a magyar őstörténet egyik fontos forráscsoportjára, az egyiptomi szent iratokra, amelyek eddig teljes mellőzésben részesültek. Ezekből az iratokból kiderül, hogy Egyiptomban a Kr.e. III. és II. évezredben magyar nevű istenek irányították a halandók sorsát és működésük során sok-sok írásbeli emléket hagytak hátra. Ez az örökség oly gazdag, hogy az eddig kézbekerült adatok már egymagukban is elutasítják a magyar őstörténet kizárólag ázsiai irányultságát és nagy nyomatékka állítják elénk az afrikai magyar világot. Ez a forradalmi jellegű meglátás a magyar őstörténeti irodalom legújabb szenzációja.

A régiek istenfogalma és kétféle vallása

Hérodotosz görög történetíró külföldi utazgatásai során Egyiptomot is meglátogatta és vizsgálódásai eredményét abban foglalta össze, hogy ott az emberek „szokatlan mértékben” vallásosak. Hérodotosz megfigyelése helytálló, mert Egyiptomban valóban sok istent imádtak. Volt vagy ötven főistenük, akik ügköre az ország egész területére kiterjedt, és még mintegy ötszáz olyan, akik ügköre alig terjedt túl egy-egy város határain.

A sok nagyistent és kisistent a régiek gondolkodási módja tette szükségessé. Az ő észjárásuk ugyanis nem az ok és okozat összefüggésén alapult, hanem úgy képzeltek el, hogy minden mozgást és cselekedetet „istennek” nevezett láthatatlan lények idéznek elő. Ezek az istenek leggyakrabban a természet nyújtotta adottságokban — öreg fákban, nagy kövekben, égen, földön és más alkalmas helyen — rejtőzködnek és onnan figyelik a világrend zökkenőmentes folyását. Néha az istenek láthatóvá teszik magukat, felvéve valamilyen emberi, vagy állati alakot (inkarnáció). Ezt a gondolkodási módot Lévy

nok bizánci névvel) szörnyű illetlen emberek. Mindenki jelenlétében végzik el szükségletüket, még a komolyabb dolgot is. Sőt — mások szemeláttára közöszlnek. A királyuk is így csinál. Más források is hasonló képet festenek róluk. És mégis, ezek a norman, germán és római kalandorok úgy szerepelnek a történeti kézikönyvekben, mint lovagok és kultúrateremtő lények!

Nincs mit szégyenkezzünk a honfoglaló magyarokért, amiért egykoron Európa rendőrei voltak és harcászati kiszállásokat is végeztek.

*Összegezve az előadottakat, fájjaljuk, hogy hazai törté-
nészeink látóköre a rövid magyar őstörténetre korlátozó-
dik és még ma sem akarják észrevenni, hogy múltunk
szálai a Régi Keletre vezetnek. De elégedetten vesszük
tudomásul, hogy lényeges pontokon érdemben egészítik
ki tudásunkat.*

Magyar istennevek a régi Egyiptomban

Ez a tanulmány rátereli a figyelmet a magyar őstörténet egyik fontos forráscsoportjára, az egyiptomi szent iratokra, amelyek eddig teljes mellőzésben részesültek. Ezekből az iratokból kiderül, hogy Egyiptomban a Kr.e. III. és II. évezredben magyar nevű istenek irányították a halandók sorsát és működésük során sok-sok írásbeli emléket hagytak hátra. Ez az örökség oly gazdag, hogy az eddig kézbekerült adatok már egymagukban is elutasítják a magyar őstörténet kizárólag ázsiai irányultságát és nagy nyomatékkel állítják elénk az afrikai magyar világot. Ez a forradalmi jellegű meglátás a magyar őstörténeti irodalom legújabb szenzációja.

A régiek istenfogalma és kétféle vallása

Hérodotosz görög történetíró külföldi utazgatásai során Egyiptomot is meglátogatta és vizsgálódásai eredményét abban foglalta össze, hogy ott az emberek „szokatlan mértékben” vallásosak. Hérodotosz megfigyelése helytálló, mert Egyiptomban valóban sok istent imádtak. Volt vagy ötven főistenük, akik ügköre az ország egész területére kiterjedt, és még mintegy ötszáz olyan, akik ügköre alig terjedt túl egy-egy város határain.

A sok nagyistent és kisistent a régiek gondolkodási módja tette szükségessé. Az ő észjárásuk ugyanis nem az ok és okozat összefüggésén alapult, hanem úgy képzeltek el, hogy minden mozgást és cselekedetet „istennek” nevezett láthatatlan lények idéznek elő. Ezek az istenek leggyakrabban a természet nyújtotta adottságokban — öreg fákban, nagy kövekben, égen, földön és más alkalmas helyen — rejtőzködnek és onnan figyelik a világrend zökkenőmentes folyását. Néha az istenek láthatóvá teszik magukat, felvéve valamilyen emberi, vagy állati alakot (inkarnáció). Ezt a gondolkodási módot Lévy

Bruhl szavaival „logika előtti” (pre-logikus) gondolkodási módnak nevezik.

Fontos azt is szem előtt tartanunk, hogy az egyiptomiak vallásossága az ő társadalmi és politikai létük legerősebb köteléke volt, ami mögött messze elmaradt a napjainkban annyira meghatározó népi és nemzeti alapú összetartozás tudata.

Az egyiptomiak két vallás között oszlottak meg: Dél-Egyiptomban az úgynevezett *termékenységi kultusz* volt a fővallás. Ennek hívei elsősorban állattenyésztéssel foglalkoztak és a sötétes arcú, *kus* nevű emberfajtából tevődtek össze. A kus nép elnevezése a kos szóból ered; ez az erős hím állat volt istenük inkarnációja. A kusokat földrajzi tájak szerint más nevekkel is illették. Ők voltak a „mediterraniak”, a „szigetiek” és természetesen a „sötét bőrűek” is. Vallásuk erősen szexuális jellegű volt és annak megfelelően istenük inkarnálódása mindig erős hím állatokban történt. Ilyenek: a kos, bika, mén, kan, bak és a kakas.

A kus nép valaha nagyon elterjedt emberfajta volt Afrikában. A Nagytavak vidéke lehetett őshazájuk és vándorlásuk kiindulópontja. James vallástörténész szerint a kus nép Északkelet Afrika népességében, mint alaprétég ma is él, belőle származott az az ág, amely a Nílus-völgyi kultúrát megalkotta (James, *Prehistoric Religion*, 15). Ez a kus nép magyarul beszélt és Egyiptom főnépe volt.

A másik egyiptomi vallás a *Napisten* (UR, RA) *tiszteletét* követte, ezt az elvontabb, filozófikus hajlamú vallást, amit az ázsiai eredetű népág hozott Egyiptomba. A vallás követői magukat a Napisten fiainak, az ő vérségi leszármazóinak tudták. Eredetüknek megfelelően Ur-i (árja) néven szerepeltek a történetben. Arcuk világos színű volt és főleg földműveléssel foglalkoztak. A Napisten tisztelete a két Egyiptomban az V. dinasztia idejétől kezdve rohamosan terjedt. A király személye is szoros kapcsolatba került a napvallással, amit az is jelez, hogy ettől kezdve uralkodói címei közé a „Nap

Fia” jelzést felvették. Csak az az ember lehetett Egyiptom királya, akinek ereiben az UR vére folyt. A vérségi kapcsolat annyira fontos volt, hogy annak nemlétében pótlásáról kellett gondoskodni. Az egyház bölcsei kijelentették, hogy azon a bizonyos éjszakán, amelyen a fogantatás történt, a Napisten személyesen lejött az égből és ő végezte a megtermékenyítés művét. Eszerint a trón jelöltje az uralkodásra vérségi jogon is alkalmas lett. (Budge, *The Gods of the Egyptians*, I. 329.)

A történelem hajnalán szereplő egyiptomi magyar nép abból a kétféle emberfajta összeolvadásából keletkezett, amelyet fentebb elemeztünk, nevezetesen a sötétes arcú kusokból (afrikai ág) és a világos arcú árjából (ázsiai ág), történetileg viselt nevén nevezve mindkettőt.

Ebben az előadott keretben zajlott a Nílus-völgyi élet, melynek magyar szavait és magyar mondatait az alábbiakban jegyzékeljük.

Az istenek megnevezése magyar közzavakkal

A régi Egyiptomban az istenség megjelölésére szolgáló közzavak között főhely illeti meg a gyakran használt Ur szavunkat. UR: Űr, amely általában istent, nagyurat jelent. Hieroglif írásjele az „R” hang, ez a száj körvonalaait ismétlő ovális jel. Hangzósítva s átírva a mi írásjeleinkre *Ur*, *Ár*, *Er*, vagy *Ra* alakot vesz fel, aszerint, milyen magánhangzót kíván az illeszkedés szabálya. Az R hangot azonban más írásjelekkel is ki lehet fejezni, amilyen pl. a kör és középpontja, valamint egy álló ember, jobb kezében hosszú botot tartva. Az emberalak ábrázolása ülő helyzetben is történhetett, bot nélkül, hosszú hegyes szakállt viselve. Más szavakkal összetéve ilyen szavak keletkeznek: *Ősúr*, *Kisúr*, *Nagyúr*.

Pálfi Károly „A magyar nemzet ősvallása” c. könyvében felismerte a magyar és egyiptomi Űr szó azonosságát és rámutatott, hogy *a hajdan nagy létszámú magyarul beszélő nép egyik ága Egyiptomban élt több ezer évig és ott ragyogó kultúrát alkotott.*

Az istenség közzóval történő második gyakori megjelölésére szolgált a három hierogliffel írt N-T-R szó. Angol szakemberek a hangzósítást E-betűk betoldásával adták Ne-Te-Ru, *Neter* alakban. A magyar hangzósítás *Nagyúr*, s ez a helyes a mi ábécénkre való átírásban. Ha kétség merült fel a NTR szó jelentését illetően, akkor az írnok a három hieroglifhez hozzátett egy negyedik jelet, ami egy kifeszített négyszög alakú kis zászló és

A LEGGYAKRABBAN HASZNÁLT HIEROGLIF ÍRÁSJELEK					
	(á)		f		s
	(a)		m		š
	(i)		n		g
„	(i)		[r, l		k
	(ā)		rw]		k (q)
	w (u)		h		t
	b		h		t (θ)
	p		h		d (t)
	RA		h		d (t)
	ONK		NEB		

A leggyakrabban használt hieroglif írásjelek

már magában is nagyurat jelentett. Az NTR szó összetételekben is gyakori, mint pl. NTR-TA: *Nagyúr országa* vagy NTR-KHERTEK: *Nagyúr Kertek* (Temetők).

Angol egyiptológusok dicséretre méltó erőfeszítést tettek, hogy megtalálják az NTR etimológiáját, eredeti értelmét. De nem koronázta siker törekvésüket, mivel egyikük sem tudott magyarul és nem voltak tisztában a hangtörténet elemeivel sem. Mi magyarok e két előfeltétel birtokában minden nehézség nélkül felismerhetjük, hogy az NTR magyar szó, és két változata van: *Nagyúr* és *Nádor*.

Az istenség általános megjelölésére használt harmadik közszót szintén három hieroglif jellel írták, így: S-T-N, ami angol hangzósításban (ASH-TE-NU, magyarul *Isten*, (Budge, II. 325.)

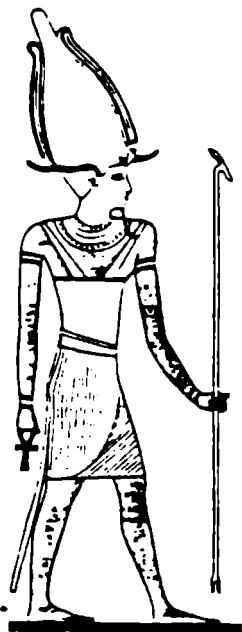
A kisistenek közös elnevezésére a THESU, TES: *Tevő*, *Tesz* szó szolgált. Szakemberek véleménye szerint ez utóbbi szó az ősforrása a szanszkrit Deva, a görög Theos és a latin Deus „istent” jelentő szavaknak. Hasonló értelmű az istenség helyettesének megnevezése, ha a személynévhez hozzáfűzik a MASA; *Mása* szót, amint ez RaMÁSA (Ramses) és TudóMÁSA (Thuthmoses) példában is megmutatkozik.

A tevők nagy csoportjába tartoztak a különleges szolgálatokat végző kisistenek, akiket munkakörük után kapott nevekkal illették. Ilyen nevek pl. a következők: *Kínzó*, *Metsző*, *Mentő*, *Szekeres*.

A legrégebbi istenek személynévei

„Legrégibbnek” azokat az isteneket mondjuk, akik már a két Egyiptom (alsó és felső) egyesítése előtt is működtek, az úgynevezett predinasztikus időkben. Közöttük kétségtelenül az alvilág istene OSIRIS a legfontosabb.

Osiris nevét az angol egyiptológusok nem tudták értelmezni (Budge, II. 113, 115), emiatt nevét görögös formában használják, -IS végzettel. Budge professzor azt hiszi,

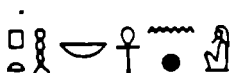
OSIRIS

Ósür nevének négyféle
módon írása:

Neve Fő-Úr
(Fára), ösötök

A kép: Ösmagyar honok ura

Bádogos, népünknek
ura (I.500)

hogy Osiris nevének értelme már rég feledésbe merült a III. évezredben, vagyis hogy a nevet az egyiptomiak maguk sem tudták értelmezni. Ez a mentség nem fogadható el magyarázat helyett, hiszen ha a névről leválasztjuk az IS végzetet és felrakjuk a megfelelő ékezeteket, azonnal kiderül, hogy Osiris tulajdonképpeni neve **ÓsÚr**, vagyis magyarul érthető szó, a nép ösatyja. A nevet író két hieroglif helyes olvasata mellett kardos-

kodik az a tény, hogy szóösszetételben is szerepel, pl. AS-NeTER: *Ősnagyúr, Ősünk* UN-NI NEVE RA: *Honi neve úr.*

Az Osiris — Ősúr név magyarsága felől legcsekélyebb kétségünk is eloszlik, ha megpróbáljuk képirással írt személyazonosságát elolvasni. Nézzük Osiris mellékelt képét. A király bal kezében tartja a kos-fejben végződő US hangcsoportot író kormánypalcát, ahhoz adjuk hozzá a marok szó első szótagját MA, a figura karja KAR. Ha ezeket a hangokat egymásután leírjuk, az US-MA-KAR: *Ősmagyar* szót kapjuk, ami Osiris legfontosabb minősége. A király jobb kezében tartja azt a tárgyat, amely az ONK hangcsoportot írja, (H)ONOK; azután olvassuk az arccal írt URA szót. Együtt: *Honok ura*. A rejtvényyszerű üzenetet így is olvashatjuk: *Ősmagyar honok ura*.

Az irodalomban Ősúr élettársának nevét is görögös formában használják (ISIS), ami tudománytalan eljárás, mert elfedi az egyiptomi valóságot. Így a forrásokat kell megnéznünk, magukat a hieroglifeket, azok irányítsanak bennünket. Azok szerint Isis egyiptomi magyar neve ES-T-ASz-ON: *Est Asszony*, a szerelem istennőjének egyik változata. Budge professzor bevallja, hogy a szóbanforgó nevek egyikének sem tudja megállapítani etimológiáját (II. 202).

Ősúr (Osiris) munkakörével kapcsolatban meg kell említenünk SAK-AR-IS istent, aki a halottak elszállításával foglalkozott, egy szekér nevű járművön. Ebből a feljegyzésből megtudjuk, hogy az a nagyon görögösen hangzó istennév *Szekeres*. (I. 82.)

A legrégibb istenek között nagy tekintélynek örvendett KH-NEMU isten, aki népi hovatartozása jeléül kos álarcot viselt. Ha hivatalos minőségében járt el, előtte vizet locsoltak a földre, termékenysége jeleként. Ha ezt az istent ábrázolták, háta mögött épülő falat szoktak rajzolni, s nevét írva, az írásjelek között korsót szerepeltetnek. Ezek alapján úgy vélekedünk, hogy az isten neve *Kőnemű* lehetett, fazekas és építész. — Ugyancsak

munkaeszközöiről értjük meg NEITH istenasszony nevét, kinek jelvénye a szövő-fonó iparban használatos orsó volt, aminek kicsinyített mását fején szokta viselni. Az orsóból négy szál fonal lógott ki s ennek nyomán keletkezett a *Négy* név. — Nagy tekintélyű úr volt Memphis város főistene. Tudjuk róla, hogy ő is fazekasbádogos (aranyműves) mester volt. Nevét így írták: PA-TO-KOS. NEP-UNK-NEKH URA: *Bádogos, népünknek ura* (I. 500).

Kevésbé tisztázott szerepet játszott két fontosnak látszó isten, THOTH: *Tóth* és MATAR: *Magyar*. Az angol tudósok gondosan megvizsgálták e két nevet, de nem tudták azok etimológiáját megállapítani (II. 146.) Thoth-ról annyit tudunk, hogy neve a *Tud*, *Tudni* szóból származik, mint a mindig tudományos dolgokkal foglalkozó emberé. Fején egy afrikai madár maszkját viselte és — úgy látszik — volt beceneve is, a Tik-Tyuk. Népi hovatartozása jeléül feje felett kos-szarvakat viselt, de jelvényei azt írják róla, hogy ő is *Ósmagyar*. A tudós Tóth főmunkatársa Matar isten volt. Egy jelenetben, ahol az elhunyt a halál utáni rögtönítéletét kapja, Matar azt kiáltja Thothnak: *Már Makar király*, vagyis, „üdvözült” (II. 146).

A dinasztikus kor magyar istenei

Ki volt Horus? Neve a szent iratokban a legkorábbi dinasztikus időktől kezdve szakadatlanul szerepel, mindig a trónon lévő *uralkodót jelentve*. A hieroglifek így írják a nevet: KH-ER-RA-JU (I. 78), aminek helyes átírása *Király*. Van az írásjeleknek egy második olvasata is, ami HORUS: *Úr-Ős*. De akár királyt, akár úröst olvasunk, a címet mindig az uralkodóra vonatkoztatják (I. 78). Ezt megerősíti az uralkodó totem-állata is, az oroszlán, lévén neve A KHERU UR: *A király* (II. 323, 360 és 361). Személyazonosságát képirással is írták, s azt így olvassuk: *Ósmagyar isten, Honok ura*.

A Napisten új nevei ez isten egyre növekvő szerepét bizonyítják. A sokat mondó új címek közül hármat idézünk: 1) UR-A-KUR-A: *Urak ura*, vagyis *Királyok királya* (I. 100 és 322); 2) *A nagyurak Ősura neve Kerek Isten* (II. 162) és 3) ATENRA: *A Tányér* (II. 68 és 326). E nevek érthetővé válnak, ha tudjuk, hogy a kör és tányér a Nap korong alakjára utaló magyar szavak.

A legfontosabb esemény, ami a Nílus völgyében a Kr.e. IV. évezred elején zajlott le, Dél-Egyiptom lerochanása volt északról egy beküldött katonai különítmény formájában. A hadművelet célja bosszúállás volt: megtorolni a déliek bűnét, amit Ősúr (Osiris) megölésével követtek el. A szent iratok ezzel kapcsolatban említik a különítmény tagjait a HERU BEHUTET: *Király beküldöttei* kifejezéssel (I. 84, 431, 473 és 484). A támadók fémfegyverekkel felszerelve nagy fölénnyel bírtak. A katonákat *Máshoni késeseknek* is nevezik. Miután Észak-Egyiptom ekként elfoglalta a déliek országát, a király felvette címei közé, hogy *Két ország ura*, rövidítve *Kettő ura* vagy *Katti*.

Az egyesített Két Egyiptom első királyai, nagy gondot fordítottak arra, hogy hírük, azaz emékezetük haláluk után is fennmaradjon. Ennek egyik módja az volt, hogy hatalmas köépületeket emeltek (James, 41), az úgynevezett piramisokat. Ezeket az épületeket az egyiptomi magyarok USEKH HRA: *Ősök hírének* nevezték (II. 328 és I. 174).

Ki volt Amen-Ra? Az angol egyiptológusok ennek a névnek etimológiáját sem tudták megállapítani (I. 322). A király ráánkmaradt ábrázolását vizsgálva, feltűnik a fején viselt óriási két toll, ami afrikai eredetére utal. Amén sötétes arcbőre megerősíti afrikai származását. Jelvényei órála is azt írják, hogy *Ósmagyar honok ura*. Ugyancsak észrevevesszük a király övéhez kapcsolt hosszú állat-farkat (I. 409), amely megmondja róla, hogy népének atyja, méne. Amén igazi neve magyar: *A Mén*, a szó teljes értelmében.

A Mén király használta elődeinek összes címeit, ami-

HORUS

Egyiptom királya (Horus)
legyôzi a déli Setétet

Király bekuldtötte
(I.473)

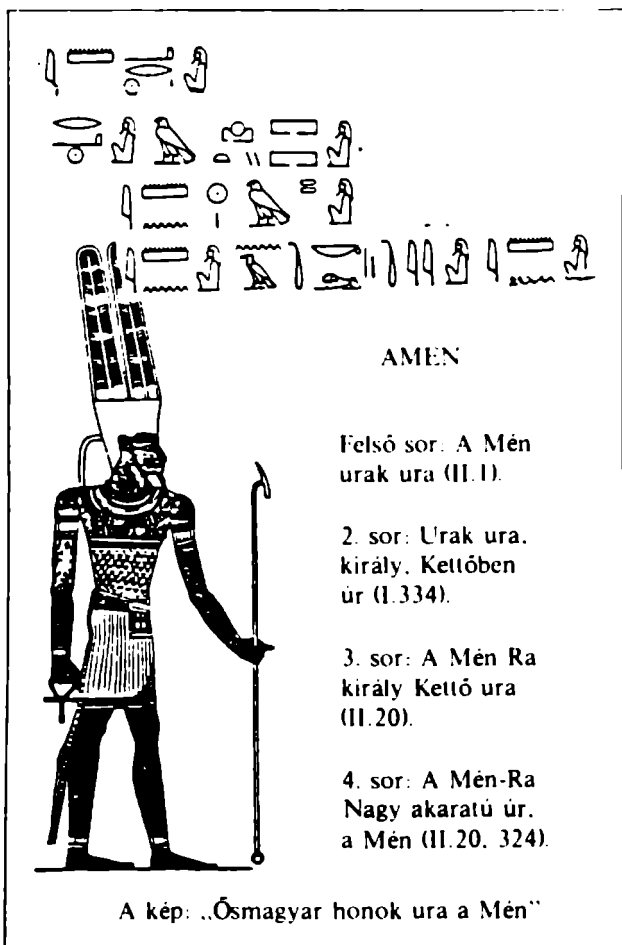
Király Kettô országban (II.337):

hez a maga részéről egy további címet tett hozzá. Ez a cím így hangzik: *A Mén a nagy akaratú úr* (II. 20, 324 és 332). Ez az isten-király a termékenységi vallás nagy szóvivője volt s ezzel kapcsolatban több olyan szót hagyott hátra, amelyek ma izléstelennek tûnnek fel s nem alkalmasak arra, hogy idézzük e dolgozatban.

A termékenységi vallás számtalan szereplője között magyar nyelvű volt a szerelem főistene, HATH-OR:

Házi úr, a férjnek akkori megnevezése. Ezzel kapcsolatban olvassuk a következő mondatot: HAREPU KAKASH ARESH A BAIU: *Harapó kakas, erős a bája* (I. 519 és II. 336, lásd a szöveg folytatását a II. 342 oldalon). Egy szerelmes istennő, kinek képe korunkra

fennmaradt, karcsú derekára utalva a *Kecses* nevet viselte (II. 280). A figura képírással ezt üzeni: *Hímeket akar a rossz lány*, — ami szójáték az oroszlán nevével.

Ezzel be is fejeztük ama szavak jegyzékelését, amelyeket az egyiptomi magyar nyelv hagyatékában találunk.

Egyiptomi magyarok Európában

A kép teljessége kedvéért a jelen dolgozathoz még néhány mondatot kell hozzáfűznünk, elmondva az Egyiptomból való kivándorlást, illetve átvándorlást Európába, arra a kontinensre, amely mind a mai napig az ő nevét viseli, lévén EUROPA: *Jó Ra faj* országa.

Az egyiptomi magyar nép nagy részének Európába való átvándorlását két fő ok indította el. Az első okot a meg nem szűnő vallási villongások szolgáltatták, amit ügybuzgó Mén-papok és Nap-papok néhányszor polgárháború méreteire növesztettek. Az elvándorlást előidéző második főok a szemita népek (Asszíria) világuralmi törekvése volt és a vele kapcsolatos barbár pusztítás.

Akik Egyiptomból Európa felé vették útjukat, több helyt hosszabb ideig megálltak és megkísérelték, hogy ragyogó kultúrájukat ott újra felépítsék. Az egyik ilyen kultúra Kréta szigetén jött létre, ahol a szervezők Mén-papok voltak a maguk szexuális hátterű vallásával. A másik kulturális pót-hazát a Kerek Istent (Nap-istent) tisztelő „Óriások” (-Uri ősök) építették fel Görög (Kerek) országban. Ezeket a póthazákat az új évezred folyamán lezajló nagy népvándorlások pusztították el, a szívet-lelket pedig magához csatolta a kereszténység.

A magyar nyelv Európában csak a Kárpát-medencében maradt fenn napjainkig folyamatosan, hála az oda irányuló szakadatlan bevándorlásnak.

Napjainkban sokat beszélnek Európa politikai egyesítéséről és az e népeket összefonó közös tulajdonságokról, ilyenkor üdvös dolog rámutatni arra a tagadhatat-

lan tényre, hogy *Európa népességének alaprétege és első magas kultúrája magyar nyelvű népek alkotása volt.*

Egyiptomi magyar szavak jegyzéke

Az itt felsorolt magyar szavakat az egyiptomi istenek körüli vizsgálódásaink során észleltük. Nevezetességük az, hogy a Kr.e. III. és II. évezredből erednek, amikor más, ma is élő nyelvről még semmiféle feljegyzés nincs.

A szavakat ábécés sorrendben adjuk, a mai helyesírás szabályai szerint:

A (névelő)	KIS, -UR
AKAR, -AT	KOS
ÁRPÁD	KUS (népnév)
BÁDOGOS	KÖNEMŰ
BÁJ	KÖR, - ISTEN
BEKÜLDÖTT	LÁNY
ERŐS	MAGYAR
ESTASSZONY	MAROK
FÁRAÓ	MÁS, -HONI
FAZEKAS	MÉN
FŐÚR	MENTŐ
HARAP, -Ó	METSZŐ
HÁZFŐ	NÁDOR
HÁZIÚR	NAGY, -UR
HÍM	NÉP
HÍR	NÉV
HON, -I	OROSZLÁN
ISTEN	ŐS, -UR
JÓ	ROSSZ
KAKAS	SETÉT
KAN	SZEKÉR, -ES

KAR
KECSES
KEREK, -UR
KERTEK
KÉSESEK
KÉT, KETTŐ
KÍNZÓ
KIRÁLY

SZŐ
TÁNYÉR
TESZ, TEVŐ
TIK
TUD, -Ó
ÚR, -I; -ŐS

A használt források és irodalom. — BUDGE, E.A.W., *The Gods of the Egyptians*. Vol. I-II. New York 1969. — BUDGE, E.A.W., *Egyptian Dictionary*. Vol. I. London 1920. — BUDGE, E.A. W. *Egyptian Language*. New York 1973. — CHILD, Gordon, *The Prehistory of European Sociaty*. London 1958. — DAUMAS, F. *Les Dieux de l’Egypt*. Paris 1970. — GARDINER, Alan, *Egyptian Grammar*. London 1969. — JAMES, E.O. *Prehistoric Religion*. London 1957. — PÁLFI K. *A magyar nemzet ősvallása*. Budapest 1941. — SZENTPÉTERY I. *Scrip-tores rerum Hungaricarum*. Vol. I. Budapest 1937.

„Isten háta mögött fekszik ez a tanya”, Vichytől délkeletre mintegy húsz kilométerre, a *Massif Central* nyugati nyúlványai között, — írja róla egyik kutatónk. Régészetiileg rokon vele két szomszédos lelőhely: Puy-Ravel és Chez Guerrier.

A glozeli tanya 1974-ben került az érdeklődés előterébe, amikor ott a tavaszi esők kőkori leleteket mostak a felszínre. Csontok, kövek és kerámia került elő és valamennyin rovásjelek díszeltek. Az összeszedett darabokat vonalas ábrázolásban A. Morlet tette közzé: *Glozel. Corpus des inscriptions* (s.d.) című könyvében. (Az illusztrációkat A. Morlet könyvéből vettük át, ahol azok könnyen megtalálhatók. — Ez alkalommal is kifejezem köszönetemet Goralszki Évának (Montreál) amiért Glozel régészeti leleteire felhívta figyelmemet.)

A glozeli rovásjelek. — A leleteken szereplő írásjelek száma mindössze negyven körüli. Ebből az észrevételből azonnal következett, hogy szótagírással állunk szemben, ahol mássalhangzók viszik a főszerepet. Ábécére való átírásban a magánhangzók pótlandók és olvasáskor azok is beleolvasandók.

Alakjuk szerint az írásjelek két csoportba oszthatók. Az első csoport jelei gyakorlott kezekre vallanak, jól vésett szövegeket hagytak hátra. A második csoportba tartozó jelek rosszabb írókéssel készültek és elhánytak. A rovásjelek sok hasonlatosságot mutatnak a Közel-Keleten, különösen Ciprus szigetén alkalmazott jelekkel, meg a szkita-hun-magyar írással.

Az írásjelek hangértékét a vele foglalkozó szakemberek eddig még nem tudták kideríteni, így nem is sejtik, milyen természetű szövegekkel állnak szemben. Franciák, svédek, dánok a nehézségek miatt inkább a leletek korának megállapítására szorítkoztak. De itt sincs eredmény, mindössze annyi, hogy a leletek inkább az

újabb kör végébe tartoznak, semmint a régebbi körbe, amint korábban hitték. — Ábécés átírásunkban a kiírt írásjeleket nagybetűkkel érzékeltetjük, a szavakat ferde vonással különítjük el egymástól.

Ezek után rátérünk a négy legszebben kiállított okmány vizsgálatára.

Az 1. számú ábránkon egy szarvast látunk, melynek nyakából mintha vér csorogna és feltűnő a szarvas agancsának alakja is, mintha az is rovásjeleket mutatna. A hátsó három agancs-végződés pl. az Ö.R (ör) szót írja, a középső egy fordított F, az első ág négy csúcsot emel ki. Mint alább látjuk, ezek a képszerű jelek valóban beletartoznak a szövegbe.

Az olvasás a szarvas orrával szembenálló, eléggé elkülönített két írásjellel kezdődik és az óramutató járásával ellenkező irányban folytatódik. Így írjuk át a mi ábécénk írásjeleivel a rovásos szöveget:

I-T/ Ta-Lá-Ta/ eL/ aZ/ üN-Ö-T/ eGY/ eR-D-U/ Ö.R/
Ez utóbbi szót a szarvas hátsó agancsa írja. Ezután következik a második mondat, melyet a megelőzőtől egy vízszintes vonáska különít el, és így szól: eSZ-T/ F-R/ U-Tó-Do(K)/ 4/ KET-Vé-Re.

A két mondat tehát ezt közli: *Itt találta el az ünt egy erdő ör. Ezt felírta az utódok nagy kedvére.*

Fekete tartó. Ugyanez a figura másodszor is előfordul Morlet Corpus-ában és ez alkalommal megtudjuk feliratából, mit őriz a báb: éK-SZ-eR, ékszer-t.

A glozeli lelet világszenzáció. — Szinte bámulatos, mennyire fejlett magyar nyelvet beszéltek őseink három-négyezer évvel ezelőtt, és egyebek között felveti a kérdést, miért olyan kezdetleges és botorkáló a Halotti Beszéd nyelvezete.

Az a tény, hogy a glozeli rovásos feljegyzéseket el tudtuk olvasni magyarul, főbenjáró bizonyíték arra, hogy az újkőkortól kezdve már magyarul beszélő népek laktak Európában. Kezd eloszlani a homály a görög és római világ előtti időkről, amidőn a magyar népek voltak Európa főnépe. A tudományok berkeiben mindez világszenzáció.

Mióta él Erdélyben magyar ajkú népesség?

A szerző jelen tanulmánya a magyar őstörténeti kutatás eredményei és bizonyított adatai alapján készült s azt mutatja, hogy a Kárpát-medencében a magyarul beszélő népek az őslakók, Erdély igazi urai történeti jogon.

Erdély mai urai, a románok, váltig hangoztatják, hogy ők ezt a nagymúltú tájat történeti jogon birtokolják, azaz minden más népet megelőzve érkeztek oda, és lezármazóik megszakítás nélkül ott élnek mind a mai napig, úgyhogy ebben az országrészben ők lennének az „őslakók”. Ebből a tételből azt is következtetik, hogy Erdély minden nemromán népe csak betolakodott idegen, egyszerű jövevény s egyetlen létjoguk a románok szolgálata. A magyar történetírók ezt a hamis beállítást már számos esetben megcáfolták, de nem eleget foglalkoztak saját népünk erdélyi ősiségével, saját népünk Erdély földjén való többezer éves folyamatos jelenlétével. Ez annál sajnálatosabb, mert a magyar őstörténet ma ismert adatai e tekintetben világosan szólnak, és lépten-nyomon magyarul beszélő népesség jelenlétéről tanúskodnak. A következő szemle ezt az erdélyi magyar ősiséget óhajtja néhány adattal megvilágítani.

Az első kérdés természetesen az, *egyáltalában mióta létezik Erdély földjén állandó jelleggel letelepült, helyben lakó népesség.* Nemzetközileg is elfogadott megállapítás szerint Erdélyben, csakúgy, mint általában egész Közép-Európában, az újabb kőkort megelőző kétezer esztendőben, körülbelül Kr. előtt 5500-tól 3500-ig nem volt állandóan helyben lakó népesség. Ebből az is következik, hogy ezen a tájon az első állandó lakosság bevándorlás és gyarmatosítás eredménye.

Erről az első népességről annyit biztosan tudunk, hogy a nyugat felé irányuló vándorlók kiindulópontja a Régi Kelet volt: *Mezopotámia, Szíria és Egyiptom* és a Kárpá-

tok hegyeivel körülzárt medencébe első ékei Kr.e. 3200 körül érkeztek be a Balkán-félsziget északra vezető völgyein át. Azt is tudjuk, hogy a bevándorlók az úgynevezett „magas kultúra” hordozói voltak, akik értettek az élelemtermeléshez: földműveléshez és háziállatok tenyésztéséhez. Ezek a bevándorlók házakat építettek maguknak és hitvilágukat a Nap-kultuszban juttatták kifejezésre. *Tudtak írni is.* A bevándorlók hátrahagyott tárgyi emlékeiből azt is megállapították, hogy Erdély első lakói foglalkozás szempontjából három csoportra oszthatók. Az első és legnépesebb csoport *földműveléssel* foglalkozott; a második csoport *nagy állatokat* (főleg tehenet és lovat) tartott; míg a harmadik csoport tagjai *pásztorokdással* foglalkoztak, birkát, sertést és más kisebb állatokat tenyésztve. Nézzük meg közelebbről ezt a három csoportba osztott népességet és *állapítsuk meg nyelvüket, ami népi személyazonosságuk legfőbb ismertető jegye.*

Az Erdélybe betelepült első földművesek tárgyi emlékei között kétségtelenül *a sarló* a legjellemzőbb darab, amely a kenyérmagvak begyűjtésében játszott nagy szerepet. A talált erdélyi sarlókról a régészek megállapították, hogy érett mezopotámiai formák szakasztott másai, aminők Keleten az Úr és a Kis nevű városok romjaiból kerültek elő. E földművesek emlékei között találtak sok Nap-szimbólumot is, aminők a spirál, zig-zag, körök és egyéb geometriai formák. Ez utóbbiak *eredeti formái szintén mind megtalálhatók a Régi Keleten és kétségtelenné teszik, hogy az első lakosság valóban onnan származott.*

Erdély legrégibb újabb kőkori telephelyeit az Olt folyó völgyében, Erösd területén fedezték fel, ahol azok jelenléte már Kr.e. 3200-tól kezdve megfigyelhető. További neolitikus földműves telepeket fedeztek fel a Maros alsó szakaszán, Tordoson és Tatárlakán, legújabban pedig Kolozsvár területén is. Ezek a lelőhelyek azt bizonyítják, hogy a lakosság először Dél-Erdélyben jelent meg s aztán fokozatosan töltötte be a táj egész területét. Egy

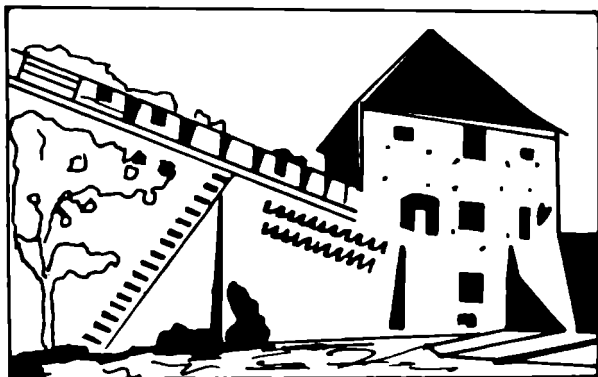
eredeti módszer segítségével készített térkép alapján sikerült azt is megállapítani, hogy Erdély ősnépességének zöme a bronzkor végén a mai Bihar megye területén, Szolnok-Doboka megyében, továbbá Kolozs, Szilágy, Maros-Torda és Szatmár megyék területén helyezkedett el.

A főkérdés az, *milyen nyelven beszélt Erdély első földműves népessége*. Erre nézve a bevándorlók által adott földrajzi nevek elemzése adja meg a feleletet. A régieknek ugyanis az volt a szokása, hogy környezetük feltűnő ismertető jegyeit — folyókat, hegyeket, lakóhelyeket — a Napisten védnöksége alá helyezték és ezt a körülményt az elnevezésben is kifejezésre juttatták. Jó példa erre a Szamos folyó neve, a Körös és a tucatnyi Egerszeg-név. Ha ugyanis e neveket összetevő elemeire bontjuk és mai helyesírásunkkal leírjuk, magyarul érthetővé válnak. A Szamos név elemeire bontva Szem-Ös vize, azaz a Napisten folyója, azé az istené, akit Szemesnek is neveztek. A Körös neve elemei szerint Kör-Ös védnökségét jelzi, a Napisten egy másik nevét idézve. Az Egerszeg-név inkább olyan helyeket jelöl, ahol az Ég Urának széket (templomot) állítottak, amelyben égi utazása során megpihenhetett.

Ha jobban megismerjük a régiek vallási képzeit, mindennapi szokásait és elnevezési módszereit, akkor a népnevek elemekre bontását is megkísérelhetjük. Ilyen a Magyar népnév is, amely két egytagú szó összetételéből állt elő, a Mat és Ar szavakból. Az összetétel első tagja régi magyar nyelven (szumirul is) földet jelent, második tagja pedig „embert”, aki tesz valamit. Ez a részleg is sumir, magyar-egyiptomi közös szó. Így az összetett Mat-Ar, Magyar, eredetileg termőföldet művelő gazdálkodót (farmert) jelent. Ha tehát Erdély első szántóvető népességét „magyarnak” nevezték, akkor azok *beszéde is nyilván magyar kellett legyen*.

A Szem-Ös, Kör-Ös, Égúr-Széke és Mat-Ar nevekből leszűrhető ismereteinket a teljes bizonyosság fokára emeli a Maros-menti Tatárlakán 1961-ben felszínre ke-

rült három kötőábla. Ezek a táblák kétségtelenül egy ókori napvárta (obszervatórium) kellékei voltak. A leletben legfontosab a korong alakú tábla. Rajta egy kis lyuk is látható, amely a napsugár áteresztésére szolgált. Ezzel mérték a nyári napforduló időpontját, június 22-ikét, azt az időpontot, amikor a Nap égi pályáján eléri a legmagasabb fokot és a Ráktérítőről visszafordul az Egyenlítő felé. Erre a táblára rovásjelekkel magyar szöveg van felírva, amely így hangzik. „Ez irányon jön isten (vagyis itt kel a Nap) 4.05 órakor. Előre a Rák csillog égővében 11 éjszakán.”

A kolozsvári Bethlen-bástya
A régi város festői bástyafalainak egyik maradványa

Mindebből világos, hogy Erdély első földműves népessége magyar nyelven beszélő farmerekből állt, akik Krisztus születése előtt kb. 3200 évvel már ezen a tájon laktak, és a Kr. előtti második évezred közepén egy magyar nyelven írt tudományos szöveget hagytak hátra örök emlékezetül.

Erdély második ős népe a nagy állatot, főleg lovat tenyésztő szkíták voltak. Róluk kiderítették, hogy eredetileg Szíria és Mezopotámia hátszagaiban laktak, ahonnan a Kr. előtti XI. és Kr.e. VIII. század között kény-

szerültek elvándorolni, főleg a szemita asszírok kegyetlen üldözései miatt. Az elvándorlók egy nagyobb csoportja nyugat felé távozott és végezetül az Adriai-tenger partjain állapotodott meg, ahol jelenlétükről a XI. századtól kezdve többször hallunk. A telepések utóbb beköltöztek Közép-Itáliába, s aztán Szicília szigetére is, ahol a Kr.e. VI. századig fenn tudták tartani függetlenségüket. Azután beolvadtak a görög-római világba.

Bennünket az a szkíta részleg érdekel, amely az Adria partjairól a Duna-medence nyugati felébe költözött. Dunántúlra és a Felvidékre. Ezek a *dunántúli és felvidéki szkíták*, mint lovas nép, értékes katonai erőt képviseltek és mozgékonyságuk következtében könnyen áttelepíthetők voltak egyik helyről a másikra, a hadi szükségnek megfelelően. Így történt meg, hogy a magyarországi szkíták felvidéki részlegét az Árpád-házi magyar királyok átvezényelték Erdély délkeleti sarkába, ahol feladatukká tették a Kárpátok hágóinak és szorosainak védelmét. A szkíták aztán összeházasodtak az Erdélyben élő földműves magyar urakkal, minek következtében külön néppé alakulásuk befejeztével valamennyien állíthatták magukról, hogy szittya származásúak. A keveredés a két népcsoport között nagymértékű lehetett, mert új öntudatuk az egész népet áthatotta s annak emléke máig fennmaradt.

A magyarországi szkíták politikai történetét megismerve, a további legfontosabb kérdés itt is az, *vajon a szkíták milyen nyelven beszéltek?* A nem-magyar kutatók és a magyarok is egyértelműleg megállapították, hogy az egész szkíta népesség, bárhol éltek legyen, egy és ugyanazt a nyelvet beszélte. Csak azt nem tudták eldönteni, milyen nyelvcsoportha tartozhatott ez az általánosan használt közös szkíta nyelv. Erre a kérdésre is válaszolhatunk, ha felsorolunk néhány szkíta szót, melyet egykorú írók feljegyzéséből idézünk, főleg Herodotus *Historia* című munkájából.

Tudjuk például, hogy a szkíták előljáróikat lóföknek nevezték, fejedelmük címe Ürös vagy Ósúr volt, a népet

magát az Égi Ló követőinek tartották, ha vallási vonatkozásban óhajtották megjelölni. A szkíták ugyanis az Égi Isten hívei voltak, akit úgy képzeltek el, amint egy hatalmas paripán naponta végignyargal az égboltozaton, napkelettől napnyugatig. Ha viszont a szkítákat származási helyük szerint jelezték, akkor őket *őskeletinek*, vagy *őshazainak* mondták, mindig magyar szóval. Egyik különítményük a Maros folyó felső vidékén teljesített határőrszolgálatot, ügyelve a megépített gátakra, akiknek ennek következtében A-Gath-Yrsi volt megnevezésük. Ezt a nagyon görögösen hangzó nevet elemekre bontva, azonnal észrevesszük, hogy viselői nem görögök voltak, hanem A Gát Őrzők, azoknak a katonai berendezéseknek felelősei, akik a Kárpátok szorosait eltorlasztották és így lovas betörések ellen Erdélyt védelmezték.

Herodotus még azt is megírta a szkítákról, hogy nádágban jártak és csizmájuk szárában egy rendkívül éles kést hordoztak, melynek neve A-Cina-Kesh, benne „kés” szavunkkal. Nem említve a képirással és rovásírással írt és bővebb magyarázatot igénylő szkíta emlékeket, a felsorolt szavak világosan illusztrálják, hogy *a szkíták, e második erdélyi ősnép is magyar nyelven beszélt*. Kr.e. 300 táján a szkíta név használata hirtelen megszűnt s azontúl minden magyar nyelvű népcsoportot Kelta névvel illettek, ami a forrásokban Kelti, Celti alakban fordul elő. Ez a Kelti szó megint azonos a magyar szókészlet egyik elemével és találó volt valamenynyüikre, mert értelme „Keleti”, Keletről jött ember.

A harmadik erdélyi ősnép pásztorkodással foglalkozott, főleg juhok, kecskét, sertést és más kisebb háziállatot nevelve. Az ő *Kus nevük* is magyar eredetű, értelme „Kos”, tehát foglalkozásukból ragadt rájuk. Személyazonosságuk megjelölésére pásztorbotjuk felső végére kosfejet faragtak. Fejedelmük címe Fő-Kos volt, s annak jelzésére szolgált a „fokos” bot. A Kos mellett használták még a Mén elnevezést is. Amennyiben a földműves úri néppel keveredtek, a kettősségre utaló Kos-

Ur-i nevet használták Kosári vagy Kozár (cosar) alakban.

A felsorolt erdélyi ősnépek: szántó-vető Magyarok, állattartó Szkíták és pásztorkodó Kusok a bronzkor végéig zavartalanul éltek életüket. Azután az ő országuk is küzdelmek színterévé lett. Nagyobb embertömeget csak a hunok hoztak közéjük. De ezek nyelve is magyar volt, miként számos ránk maradt írásuk és nevük is mutatja. A *Huni* név pl. a magánhangzók ismert cserélődése alapján, ma *Honi*-nak hangzana, aminek értelme ugyanabban az országban lakó ember, honfitárs.

Befejezésül, még egy pillantást vetünk Erdély népességére a jelen időszámítás kilencedik századának végére, közvetlenül Árpád magyarjainak beérkezése előtti időre. Azt akarjuk megtudni, *éltek-e még akkor is az újabb kőkorban betelepült őslakosság leszármazói?*

Mással, van-e többévezredes magyar folytonosság Erdély földjén?

Válaszunk igenlő, hiszen egy 16. századi magyarból törökre fordított krónika világosan megmondja, hogy Árpád fejedelem és övéi boldogok voltak, amiért ilyen szép ország került kezükbe, mint a Kárpát-medence, amely még azzal az előnnyel is bír, hogy *abban ugyanazt a nyelvet beszélik, amelyet ők is használnak*. Anonymus magyar krónikájában pedig azt olvassuk, hogy Erdély tele van az „Égi Ló hitén élő emberekkel”, akik persze nem szlávok, hanem ugyanazoknak a pogány hiten élő szkítáknak leszármazói, akikről említést tettünk, s akik magyarul beszéltek.

Akkor is az ősi magyar honfoglalók leszármazóira bukkanunk, amikor megvizsgáljuk azt a három kiskirályt, aki Erdélyben uralkodott Árpád beérkezésekor, s akikről Anonymus részletesen ír. A leghatalmasabb kiskirály Mén-Marót volt, aki Bihar várában székelt és a Szamos vidékét uralta. Abba a népcsoportba tartozhatott, amelyet a Kusok alkottak, miként az uralkodó Mén-neve mutatja, meg az a körülmény, hogy alattvalói Kozárok voltak, kus és árja keverék. A második

erdélyi kiskirály, Gyula, a Maros felső vidékét uralta. Személyazonossága jeléül égő fáklyát vitetett maga előtt, valahányszor hivatalos minőségében utazott, nyilván hatalma égi eredetének jelzésére. Egyik magasrangú tisztviseelője előtt pedig napkorongot vittek, a Napisten hitűek szimbólumát. Erdély harmadik kiskirálya Orsovában székelte és a Maros, Tisza, Duna által határolt területen uralkodott. Nevét Anonymus Glad vagy Klat alakban adja, ami nyilvánvalóan a „Keleti” szó eltorzítása. Az említett kiskirályok magyar nyelvűségét Melich János nyelvész igazolta először 1963-ban.

Attekintve az előadottakat, a következő megállapítást tehetjük: *Erdély földjén magyar nyelvű népesség az újabb kőkortól kezdve mind a mai napig, négy-öt ezer év óta megszakítatlanul él. Ez a népesség ott „öslakó”, tehát történeti jogon benne kell lássuk Erdély igazi urait, történeti jogon birtokosait. Ez az igazság az újabb östörténeti kutatások adatai szerint.*

A homoródi templomerőd (XVII. század)

Szláv nyelvek és népek Közép-Európában

Az a megdöbbentő tény, hogy a magyar és a szláv nyelvekben a szókincs tizenhárom és fél (13.5) százaléka közös, a nyelvtudományban sokféle feltevésre adott alkalmat. A finnugor irányzat képviselői úgy vélték, hogy a szóbanforgó közös szókincsben feltűnő a kereszténységre és a földművelésre vonatkozó szavak nagy száma. Ebből a kellően meg nem vizsgált tételből azt a következtetést vonták le, hogy a közös szavak szlávból átvett „kölcönszavak”, úgyhogy szlávok lennének a kereszténység és a földművelés meghonosítói Magyarországon, e téren a magyarok „tanító mesterei”. Második következtetésük az, hogy nagytömegű szláv népességnek kellett a magyarságba beolvadnia, különben nem hagytak volna ilyen mély nyomot a szókincsben.

Ennek a messzemenő következtetésnek ellentmond az újabb őstörténeti vizsgálat, melynek során kiderült, hogy *a keresztény vallás alapszavai egyáltalán nem szlávok, hanem színmagyarok és megtalálhatók az ókori magyar nyelvű őshazákban, Mezopotámiában és a Nílus völgyében egyaránt. Ilyen ősi magyar nyelvből eredő szavak például az Úr, Isten, ördög, karácsony és sok más. Sőt, vannak olyan magyar származású összszavak, amelyek etimológiája világosan cáfolja a finnugor következtetéseket. Ilyen maga a „kereszténység” szó is, amely eredetileg a Nap kör-alakjára utal és két összetevője van: Kör-Isten, vagy Kör Están, s ez egészen közel áll a népies köröszten szóhoz.*

Ami a földművelésre vonatkozó szavainkat illeti, ezt a tudást sem kellett őseinknek a szlávoktól megtanulni. Használták az idevágó szókészletet az öntözéses mezőgazdálkodást űző őseink az újabb kőkortól kezdve, tehát

olyan időben, amikor szláv nyelvek és népek még nem léteztek. Így a feltételezett átvétel fordított irányban történhetett, vagyis a szlávoknak kellett e szavakat átvenniük magyar telepeseiktől. Ez viszont megerősíti azt a nézetet, hogy a közép-európai szláv nyelvek alaprétege (*substratuma*) magyar. Ez igen fontos észrevétel, bár a szláv tudósok vonakodnak tudomásul venni.

A szláv népekre vonatkozó megállapítások között az is új, hogy a népességben igen jelentős a Közel-Keletről származó, sötétes arcú emberek száma. A nem-szláv szerzők erre gyakran rámutatnak, de a szlávok elsiklanak felette.¹

Az a hiedelem, hogy a szlávok mindnyájan egy közös őstől származtak, vagyis hogy embertanilag egységes faj lennének, megbukott azon az egyszerű tényen, hogy egyáltalán nincs „szláv” embertípus. A magyar Kászonyi Ferenc széleskörű vizsgálata nyomán az is kiderült, hogy a szlovákok, szerbek, horvátok csakúgy, mint a magyarok maguk, valamennyien ugyanazokból a közös fajelemekből jöttek létre, és az őket népenként egyénesítő vonás csak annyi, hogy más és más arányban keveredtek, és eltérő nyelveken beszélnek.²

Hogy kerültek a szlávok Közép-Európába, mai helyükre? Erről kevés a megbízható felvilágosítás. Legtöbbször a Pripet-mocsarak vidékére helyezik a kiindulópontot s úgy vélik, a vándorlók első élei a 6. és 7. század fordulóján érték el a Kárpátok külső lejtőit. Ott érte őket az a szerencse, hogy az avarok szolgálivá lehettek, s az ő fedezetük alatt 670 után bevonulhattak a Kárpát-medence belső tájaira is. Ezek a szétszórta települő első szlávok (Pannon-szlávok) azonban Nagy Károly megismételt razziái miatt nagyrészt elmenekültek az országból és valahol a Visztula mentén állapodtak meg. Hogy a helyben maradt részlegek miként szívták fel az itt talált közel-keleti néptöredékeket, vagy talán ez a feladat az Árpád fejedelemmel érkezett magyaroké lett volna, minderről semmit sem tudunk.³

A Kárpát-medencébe betelepedett szlávok első felis-

merhető csoportját a Nyitra felett elterülő tájon találták meg. Bíborban született Konstantin császár feljegyzései szerint Árpád fejedelem a Magyarországon szétosztottan élő szlávokat a Felvidékre telepítette. Ezek az adatok azt a benyomást keltik, hogy az első szlávok valóban kis létszámú népességet alkottak.

Tömegesebb bevándorlásuk a huszita időkben Csehországból történt, s ez újabb rajok vallási üldözések miatt menekültek a magyarok közé. Hasonlóképpen nagyobb szláv telepek jöttek létre a 18. századi osztrák telepítések következtében.

Mi a „szláv” szó eredeti értelme?

Sajátságos dolog, hogy az egymással rokon nyelvet beszélő népeknek nincs közös elnevezésük, amelynek használata történetileg igazolható volna. Az ilyen „gyűjtő fogalmak” kifejezésére szolgáló terminusok mind a 19. századi nyelvészek alkotása. A szlovák, szerb, cseh, stb. egymással rokon nyelvet beszélő népek közös „szláv” elnevezése is a 19. században keletkezett, abból a hiedelemből, hogy a középkori *Sclavi* szó már erre szolgált volna. A különbség a *Sclavi* és a Szláv között csupán grafikai jellegű volna: a nyelvészek „könnyebb kiejtés” végett elhagyták a szóból a K betűt. Nyelvészetileg azonban a szó meg nem csonkított alakjával kell foglalkoznunk mert a K írásjel (latinos C) egy teljes szótagot ír, (Ka, Ga).

Mit tudhatunk meg erről a három mássalhangzót S-K-L magába foglaló névről a kutatások mai állapota szerint? Erre nézve legjobb forrásunk Lothar Greil német nyelvű munkája: „A németek egy téves történelmszemlélet áldozatai”. — Szóbanforgó informátorunk szerint a Szklavi elnevezés papi környezetben készült és Nagy Károly császár uralkodása alatt terjedt el, az ő pogányok ellen viselt háborúi során. Ez volt összefoglaló nevük a római kereszténységre még át nem tért pogányoknak, minden nemzeti vagy népi különbség

nélkül. Az elnevezés körülbelül a 12. és 13. századig volt forgalomban, később már nem igen emlegetik, mert valamennyien keresztényekké lettek, s ezáltal — hogy úgy mondjuk — szalonképesé váltak, mint „Krisztusban szeretett testvérek.” *A Sklauri tehát nem népiségében, és nem nemzeti hovatarozásában jelöli meg az ország-lakók egy nagy csoportját, hanem kulturális helyzetük szerint: öök a bálványozók, a pogányok, a tudatlanok, gonosz emberek, akármilyen nyelvet beszélnek.*⁵

Greil tehát a Sklauri értelmét egész pontosan körülírta, csak éppen a szó eredeti értelmét (etimológiáját) nem tudta felderíteni. Nem lévén magyar nyelvismere-te, arra nem is gondolt, hogy az értelem esetleg a magyar nyelvből meghatározható. Pedig erre volt indíték, hiszen a kora középkori népnevek és helynevek gyakran a magyarból magyarázhatók. Már tudjuk, hogy a Közel-Keletről érkezett közös nyelvű népek magukat *keltáknak* („keletiek”) nevezték, tudjuk hogy a Maros felső vizeinél szolgáló szkíták, az Agathyrsi („A Gát Örzők”) szintén magyarul elnevezett csoport volt, a hunok *huni* neve annyi, mint „hon-i”, vagyis ugyanab-ban a hazában lakó, az *avari* annyi mint „A Vár’i”. vagyis földvárakkal bekerített területen lakók, és így tovább. Miért lenne tehát a Sklauri kivétel és nem magyar jelentésű?

Mi hát a Sclauri (Sklavi) szó magyar értelme? Fi-gyelmünk mindenekelőtt a szó végén lévő *Lauri-Lovi* részlegre összpontosul, amely nem más mint a Ló sza-vunk ma már csak tájszólásban használt Laú, Lú alakja. Ez a szó a közel-keleti (pogány) isten szimbólumára utal — arra, amint a szekérbe helyezett Napkorongot (Istent) vágató lovak húzzák az égboltozaton, nap-kelettől napnyugatig. A szó első két mássalhangzója pedig hangzósítva: Szó-Ka, illetőleg Szó-Ga, mai helyes-írásunkkal „szolga”. A Greil által jól körülírt keretbe helyezve, a szógáló a Napisten bálványainak kiszolgálóit jelenti, röviden ókori hitvilágban élő embert, *de nem szükségszerűen és nem kizárólag szlávot!*

Ehhez még annyit kell hozzátennünk, hogy a kifejezés régi keleti eredetét jól érzékelteti a *Lauristán* (Ló Ur Isten) területnév és hogy a három mássalhangzó: S-K-L, a Székely névben is megvan; ők is beletartoztak a napkeleti hitvilágba. További fejtegetésekre ad sugalmazást az a tény, hogy a napisten tisztelőinek egy másik ágazata a Nap „Ra” nevével kapcsolatban alkotott hasonló elnevezéseket, amilyenek pl. a Ra-Méne, Ra-Mása, (utóbbi a szakemberek helytelen átírásában „Ramses”).

¹ A Coup d'Oeil à l'Est c. folyóirat kifejezetten hangsúlyozza a közel-keleti elemek nagy számát a közép-európai szlávok között. (Id.m. 43 és 47 lapon.) Azt is jelzik, hogy vallásuk a keleti termékenységi kultusz volt. (Id.m. 42.) — Más írók a szíriai származású emberek jelenlétét jelzik akiket az óegyiptomi források Rutheni néven emlegetnek s akik közül egyesek a Pireneusokig eljutottak, mint J. Cézár jelzi. Az egyiptomi ruthénekről bőven ír Gardiner (I. csillagos 142-től a csillagos 149. oldalig).

² Mousset francia szlávista írja munkája 3. oldalán: „Nous manquons de précisions et souvent de clarté sur le peuplement originel des pays slaves.” De figyelemre érdemes az az észrevétel is, mely szerint Lengyelország legősibb népi alaprétegéből egy máig megőrizte egyéniségét és Mazur (magyar!) nevét. Elnevezésük magyar elemei (Mat-Ur) szerint földművelő foglalkozásúak kellett legyenek.

³ A délszlávokról szólva Pittard svájci antropológus megjegyzei (323.1.) „Comment ces hommes de race Adriatique ont ils été slavisés? Je n'en sais rien.” — Korábban a magyar szakemberek is „nagy szláv temetőket” véltek felfedezni Magyarország majdnem minden nagyobb táján. Szöke Béla velük szemben kimutatta, hogy nagy szláv temetők nincsenek, mert azok nagy magyar (avar-magyar) temetők.

⁴ A Sclai szó megvető értelmű, írja Greil. Ez világos, hiszen a pápák is „hitetlen és büdös nációnak” nevezték őket (treulose und stinkende Nation, Greil, 34) Anonymus Magyar Krónikája is megemlékezik az Erdélyben élő szlávokról és elmarasztalásában nem marad messze a pápától. Azt írja ugyanis, hogy a Sclai „a világ leggonoszabb emberei”. Megokolása: „mert szlávok”. Szentpétery I. 66.

⁵ Greil, 30: „Die Heiden waren demnach nicht etwa einem Volkstum zugehörig, sondern schlichtweg ‚Sklaven der Götzen und Teufels’ genannt.”

Az első jobban ismert közép-európai szláv állam 790 után keletkezett, miután Nagy Károly császár megdöntötte a hatalmas Avar Birodalmat. Az állam neve *Morávia vagy Nagy Morávia* volt, magtája pedig az a kis terület, amelyet a Morva folyó medencéje alkot, a történelmi Magyarországtól északnyugatra, a Cseh-medence előtt. Ez az állam 907-ig állt fenn, amíg Arnulf német császár és Árpád magyar fejedelem közös fellépéssel meg nem szüntette. A területet 929-ben a Német Birodalom bekebelezte s 1866-ig mint hűbéres tartományát kezelte. A szlovákok Morávia legnagyobb fejedelmének Szvatoplukot tartják, akiről feltételezik, hogy szlovák volt. A következőkben mi igyekszünk kimutatni, hogy Nagy Morávia magyarul beszélő népeknek is hazája volt, és azok is nagy mértékben rányomták bélyegüket az országra.

Szinte meglepődünk, amikor azt olvassuk, hogy *Moravia Maharia* néven szerepel az egykorú iratokban, lakosai pedig *Mahar-ok* voltak, latinosan *Maharenses*. Nem kétséges, ez a név a jelenkori Magyar-ral azonos, hiszen tudjuk, hogy a „pozícióban” lévő torokhang gyakran átváltozik és *Mahar*, *Makar*, *Mazar*, *Magar* alakot vesz fel. Minden kétségünket eloszlatja e tekintetben az a féltucat, máig meglévő morvaországi *Uherské* helynév, ami a magyar nyelvű népek második gyakori megjelölése. Néha a források is egész pontosan megmondják, azokról van szó, akiket így neveztek: *Moharenses Sclavi* avagy *Maur Ungari*. Nagyon kiemeli a magyar nyelvűek jelenlétét és fontosságát az a körülmény, hogy Szvatopluk felesége előkelő avar asszony volt és maga a fejedelem is magyar ruhában szokott járni (Élet és Tudomány, 1959. december 27, 1669. old.). Az sincs tehát kizárva, hogy esetleg Szvatopluk is magyar beszédű ember lehetett, hiszen az ő nem elszláv-

vosított neve Szentebold, tulajdonképpen SZINTA-Bálta, a Hold(Szín) és Nap-(Bál) Föld (Ta) ura lehetett.

Arról is van tudomásunk, hogy a mi régi Felföldünkön hajdanában egy *Fekete Magyarország* (Ungaria Nigra) létezett, egészen a 12. század végéig. Erről az országról az egykorú források megemlítik, azért Fekete a neve, mert ilyen színű a lakosság arcbőre. A fekete szín emlékét őrzi a Kárpátok Karapodek, „Fekete föld” neve és ugyanez az értelem rejtőzik az ország főfolyójának, Garam-nak (Korom színű) nevében, akár csak a Szepes-megyei Korompa nevében. Az eredeti őslakosság emlékét őrzik továbbá az Árvai, Liptói és Szepesi Magurá-k és keleti (egyiptomi) eredetre mutat a Tóth isten védnöksége alá való helyezettség, meg az egyiptomi Nitra nevet duplikáló Nyitra.

Fekete magyarokról az Orosz Évkönyvek is tudnak, jelzik, hogy azok Oleg fejedelem idejében (879-912) vonultak el Kijev alatt. A felvidéki feketék nagyobb része szkíta-székely-magyar lehetett, akiket utóbb Árpád fejedelem áttelepített az ország délkeleti részébe, a mai Székelyföldre. Helyüket szlávok foglalták el, akik beszivároghatva maguk is felvették a Tót nevet népnévként. Ezt a nevet azonban az öntudatra ébredt szlovákok a 19. század közepén átcserélték szlovákra, érezvén, hogy nekik kevés közük van az ország őslakóihoz, a „tótokhoz”.

Püspöki Nagy Péter kutatásaiból ismeretes, hogy egy *második Nagy Morávia nevű ország* is létezett, a Kárpát-medence déli oldalán. E második Maharia középpontja a Szerémségben lehetett, de hozzátartozott a szerbiai Morava folyó medencéje. Ez ország területe 896-ban Árpád fejedelem uralma alá került és emléke feledésbe ment.

A szláv-magyar súrlódások eszmei háttere

Nagyot tévednek azok, akik az újabbbkori történelemben észlelhető szláv-magyar nemzeti súrlódásokat visszanyújtják a középkorba és azokat teszik meg történet-

szemléletük tengelyévé. A keresztény középkorban, sőt még azután is jó ideig, körülbelül 1800-ig, nem találunk ugyanis semmi olyan súlyos cselekedetet, amelynek indító rugója magyar vagy valamilyen szláv nép kollektív tudata lett volna. A középkori Európában a keresztény állameszme sugalmazásai álltak normaként a hatalom birtokosa előtt. Nézzük meg ezt az eszmerendszert és politikai vonatkozásait!

Európa, mint keresztény erkölcsi egység és politikai eszmény, két szellemi örökség összefonódásából jött létre, a 6. századtól a 10. századig terjedő idő alatt. Az egyik örökség a Római Birodalom uralmi eszméjének felújítása volt, másik a vallási megújulás és az egyházi hatalomnak Rómában való összpontosítása. Az új európai gondolat („Nyugat”) első nagyvonalú képviselője a frank Nagy Károly (Caromagus, Charlemagne) volt, akit az Egyház akkori feje, III. Leó pápa 800-ban koronázott meg „Nyugat császárává”. Utána a német I. vagy Nagy Ottó volt „Európa” legkiválóbb képviselője, aki 962-ben nyerte el a „nyugat-római császár” címét.

Az Egyház által alátámasztott Európa-gondolat-rendszerben a kiindulópont az, hogy az uralkodó Isten kegyelméből (Dei Gratia) bírja a hatalmat, amit az egyház közvetítésével nyer el a Rómában történő koronázás által. Az uralkodás célja az isteni világrend szolgálata, egyetlen birodalomba (Világbirodalom) fogva össze Európa népeit. Ebben az univerzális keresztény birodalomban az uralkodó egyik legfontosabb kötelessége a még meg nem keresztelkedett és a császár alá nem vetett hitetlenek (pogányok) megtérítése, hiedelmek és szokásaik tüzzel-vassal való irtása: „halál vagy keresztvíz” jelszóval (Tod oder Taufe). Lényeges mozzanata az is, hogy benne figyelmen kívül marad a népek és nyelvek különbözősége, latin lévén a kultúra nyelve. Az országhatárok a földrajzi adottságok szerint alakultak, a nemzeti érzés nem alkotott tömegmozgalmat.

Nyelvápótlás és egyéb népiségre vonatkozó követel-

mények csak a 19. század elejétől kezdve léptek előtérbe és szorították fokozatosan háttérbe a nemzetek feletti univerzális keresztény birodalom eszméjét. Az Isten kegyelméből való jogforrás helyébe a „*nép akaratából*” való uralkodás eszméje lépett, a *nép lévén a szuverénitás hordozója*. Politikai eszménye logikusan a népnemzeti állam felállítása, vagyis olyan államé, melynek határai a *néprajzi határokkal* esnek egybe. Mindenütt Európában, ahol nem ez az eszményi helyzet állt fenn, fokozódó súrlódások keletkeztek az „elnyomott”, „felszabadulásra vágyó” és független államot óhajtó „nemzetiségek” és a Birodalom főnépe között. Utóbbi viszont a „felforgatók”, „megszállottak”, „idegenek” eltávolítását tartotta céljának, amit rendőri közbelépéssel, asszimilációval és kiűldözéssel igyekezett elérni.

A nemzetiségek forradalmi eszméi a Magyar Királyságban 1848–49-ben idéztek elő először robbanásszerű megrázkódtatást, amikor a szlávok először fogalmazták meg területi és politikai igényeiket. A második és harmadik forradalom 1918–19-ben, illetőleg 1945–48-ban zajlott le. E forradalmakban a szlávok nagyfokú területi mohóságot és politikai éretlenséget tanúsítottak és a nemzetiségi elvvel súlyosan visszaéltek, úgyhogy megnyugtató megoldás nem keletkezett. A *nemzetiségi* („kisebbségi”) *harc* tehát folyik tovább, csak éppen megfordított irányzatú szereplőkkel. *Mi a cél? A túlméretezett szláv birodalmak lebontása és a néprajzi elv becsületes megvalósítása, a károk jóvátételével.*

A szláv-magyar kapcsolatok kiértékelése

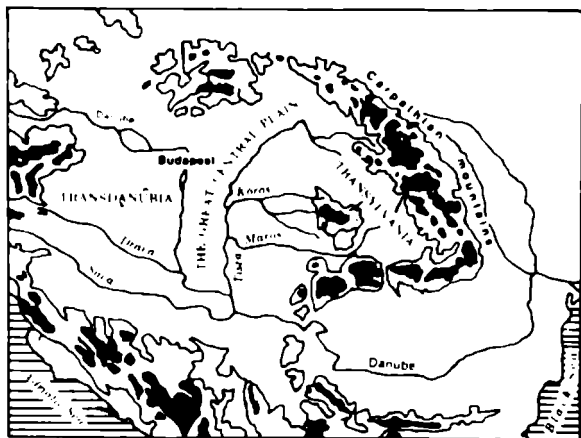
A Csehországgal szomszédos Morva Birodalom megszűnte (907) után a közép-európai szlávok életét az államnélküliség jellemezte 1919-ig. A Magyar Királyság keretében eltöltött e több mint ezer évet a szláv történet-szek *börtönben* eltöltött időnek nevezik. De azt sohasem ismerik be, hogy ez az állítólagos ezeréves börtön vég-

eredményben életbiztosítás volt számukra, mert magyar védőpajzs nélkül odajutottak volna, ahova az Elbaszlávok, vagy szlovének. A szlávok úgy vélték, hogy a nagysághoz vezető út a Magyar Királyság holttestén át vezet, s hogy ezért ezt az országot nekik el kell pusztítaniok. Benes Edvárd erről próbálta meggyőzni a nyugati világot hirhedt röpiratával. „Romboljátok le Ausztria-Magyarországot” (Détruisez l'Autriche Hongrie, Paris 1915).

A cseh-szlovákok nem fegyverrel szereztek mai országukat, hanem röpiratokkal, a világban szétszórt rágal-makkal és hazugságokkal. Ezért mindig érezték a hiányzó jogot területablásaikhoz. Most kitalálták, hogyan kell ezt a hiányt pótolni. Hirdetik, nem új dolog az ő államuk, Nagy Morávia óta az mindig létezett, 907 után is megvolt, legalábbis a szívekben, s csak fel kellett élesztetni a hatalom átvételével (*Translatio regni*).

Ennek az új életre hívott mesterséges államnak — mi továbbra is így nevezzük — *súlyos elszámolnivalója* keletkezett a második világháború után, az 1945—48 között elkövetett állatias viselkedés következtében. Akkor történt, hogy úgynevezett „elnöki dekrétumokkal” az őslakó magyarokat minden emberi joguktól megfosztották, elvették vagyonukat, iskoláikat, sajtójukat, bezárták kultúrházaikat, állampolgárságuktól megfosztották őket, és nagyrészüket kikergették az országból. A magyaroknak csak egy zsebkendőt hagytak, hogy abba — Benes szavait idézve — belesír hassák bánatukat. Ezekért az égbekiáltó „háborús” bűnökért még sok cseh-szlováknak kell felelni.

Egy másik latin mondást is használnak a nem-csehszlovákok kisemmizésére, az így hangzik: *Prior tempore, potior jure*, (aki előbb jött az országba, annak több joga van, a később érkezettnek nincs joga a hatalomban résztvenni). Természetesen ezeket a szólamokat abban a hitben hozták forgalomba, hogy még mindig vannak Nyugaton tájékozatlan és naív emberek, akik elhiszik a szláv betelepedés időbeli elsőbbségét.

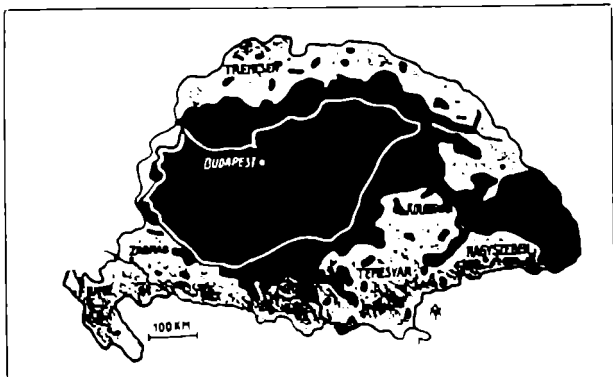
A „birodalmi elv” szerint Magyarország eszményi határai a nagy hegyek gerincén futnak és felölelik a Közép-Duna egész vízgyűjtő területét.

A közép-európai szlávok egy további rendszeresen visszatérő sóhaja azt a hitet terjeszti, hogy az Avar Birodalom megszűnése után a szlávok előtt ragyogó jövő körvonalai kezdtek kibontakozni: egész Európa feletti uralmukat tudták volna megszerezni! De közben *megjötték a magyarok és tönkretették álmaikat*. A magyarok (Árpádiak) betelepedésükkel mintegy ezer kilométer hosszúságban kettészakították a meglévő egységes szláv tömböt és ezzel őket örökre a kis népek sorsára juttatták. Frantisek Palacky írta le először ezeket a gondolatokat, s utána folyton ismétlik, noha az *egész elmélet puszta álmodozás*, arra szolgál csak, hogy a magyarokkal szemben gyűlöletet keltsen.

Az is a szlávok politikai és történeti kényszerképzeteihez tartozik, hogy *a magyarok a szlávok nagy tömegeit erőszakos módon asszimilálták az együttélés ezer esztendeje alatt*. Korábban már utaltunk arra, hogy a 19. század elejeig nem volt meg az asszimiláció lehe-

tősége. De a tömeges asszimiláció hamis voltát legjobban az bizonyítja, hogy a magyar-szláv nyelvhatár az utóbbi 150-200 év alatt egyik irányban sem tolódott el; ott halad az, ahol az 1938-as I. Bécsi Döntés meghúzta. Ehhez az etnikai határhoz a magyarok jogosan ragaszkodnak.

Szláv szomszédaink az asszimilációs panasz keretében azt is felhánytorgatják, hogy a 19. században *értelmiségi rétegüket magyarosítással elvontuk tőlük*. Ilyen merev fogalmazásban ez sem helytálló. Az igaz,

A „néprajzi elv” szempontjából Magyarország eszményi határainak a magyar település szélén kellene futniok. A szlovákok területi mohósága miatt (Trianon 1920) a magyar népesség több mint egyharmada idegen uralom alá került és megszülte közép-Európa legsúlyosabb problémáját.

hogy egyik népből a másikba volt átfutó elem, de ez kölcsönös volt. A szlovákok legnagyobb költője pl. a magyar etnikumból eredt, magyar nemesi családból, patinás magyar nevet viselt: Országh Pál. Ezt a nevet aztán átcserélte a szláv hangzású Hviezdoszláv névre. A szlovákok legnagyobb tudósként Komenský Jánost emlegetik, kinek nevét a pozsonyi szlovák egyetem nevébe is belefoglalták. Nos, ez a Komenský János eredetileg Szeges János volt, a magyarországi Sárospatakon működött mint tanár, és latin hangzású nevet

használt: Comenius. Ebből csinálták a szlávok a Komensky alakot.

Mindezek után kérdezzük, *hát létellenségei vagyunk egymásnak magyarok és Duna menti szlávok?* Mit képvisel mindegyikünk az európai államrendben? Mi magyarok, amióta beléptünk az európai keresztény közösségbe, vállaltuk az Európa keleti határán teljesítendő határőr-szolgálatot. A határt lezártuk, ellenséget azon nem engedtünk át. Hősies ellenállásunknak egyik leg szebb példáját Hunyadi János adta, aki 1456-ban aratott fényes győzelmet a támadó haderő felett. *Magyarország a kereszténység védőpajzsa és bástyája volt (Clipeus ac antemurale totius Christianitatis).* Abban a világháborúban, amelyet a török nagyhatalom Európa ellen évszázadokon át folytatott, a magyarság katonai hátvédje és sorstársa a Német Birodalom volt. Amikor az orosz nagyhatalom ellen védekeztünk, az első és a második világháborúban, nyugati támaszunk akkor is a Német Birodalom volt. Mi, hogy közép-európai pozícióinkat megtartsuk, földrajzi helyzetünknel fogva mindig azt kell tennünk, amit elődeink tettek. *Ez a Közép-Európa megoldás.*

Szláv szomszédaink saját életbiztosításukat az orosz hátvédre építik, s annak megfelelően Közép- és Nyugat-Európa ellenében fejtik ki erejüket. Ez a szláv koncepció, *a Kelet-Európa megoldás.* A kétféle hivatás valóban kiegyenlíthetetlen. Kiegyenlíthetetlen, mert *nincs kilátás egy harmadik megoldás kivitelezésére, a kisépek összefogására.*

Amikor a népek nagy döntések elé kerülnek, vezetőik végiglapozzák nemzetük történetét. De időnkint is jó számadást készíteni.

Felhasznált irodalom:

1. ANCEL, Jacques: Slaves et Germains, Paris 1945. — 2. Baráth Tibor: A Dunai Táj államszerkezete francia szemléletben, 1871—1952. Montréal 1953. — 3. Coup d'oeil à l'Est. Graz 1948. — 4. De Voit, Mareel: Histoire de la Yougoslavie, Paris, 1955. — 5. Gardiner, Sir Alan: Egyptian Grammar, London 1957. — 6. Greil, Lothar: Die

Deutschen Opfer einer irrigen Geschichtsbetrachtung. Wien, 1972. — 7. Hubert, Henri: Les Celtes et l'expansion celtique I-II. Paris 1950. — 8. Kászonyi, Franz: Rassenverwandtschaft der Donau Völker. Zürich 1951. — 9. Kiszely István: A Kárpátmedence benépesítése az őskortól a honfoglalásig. Magyar Múlt, Sidney, 1983. — 10. Kosáry, D.G.: A History of Hungary. Cleveland 1941.

11. Mousset, Albert: Le Monde Slave. Paris 1946. — 12. Nemes Váradi Imre: Mérlegen. A magyarországi nemzetiségek története. Garfield N.Y. 1969. — 13. Ölvedi János: Napfogyatkozás. Magyarok Szlovákiában. New York 1985. — 14. Pittard, Eugène: Les races et l'Histoire. Paris 1953. — 15. Püspöki-Nagy Péter: Nagymorávia fekvéséről. Valóság, Budapest 1978. — 16. Schiller Inst. ed., Für die Rettung der westlichen Allianz. Hannover 1984. — 17. Somogyi Ferenc: Küldetés. A magyarság története. Cleveland 1973. — 18. Szentpétery Imre ed., Scriptures rerum Hungaricarum. Budapest 1938.

A propaganda-tevékenység tanulságai

1. — Tudatos és rendszeres propaganda-tevékenységet a történelem folyamán először a római katolikus egyház fejtett ki, híven Krisztus parancsához, aki minden nemzet evangélizálását tűzte ki célul apostolai számára. Ismeretes Szent Pál ezirányú tevékenysége és ismeretes az egész világot átfogó, nagy szervezet is, melyet XV. Gergely pápa hívott életre 1622-ben, a *Congregatio de Propaganda Fide* keretében. Ez a tevékenység bizonyítja, hogy az Egyház univerzális céljainak elérése érdekében sohasem vetette meg és sohasem becsülte alá a propagandát.

Politikai célok szolgálatába a propagandát általában csak a 18. század végén állították, amikor a történelemalkotó erők sorába először léptek be a nagy tömegek és szükséges lett, hogy azokat megfelelő politikai tudattal töltsék fel. Ebben az időben a liberális ideológián felépülő eszmerendszer volt a hódító ideál, amely a *Szabadság és Egyenlőség* jelszavakba sűrített világkép gyakorlati megvalósítására törekedett. Az a gigantikus küzdelem, amely akkor indult el, Magyarországon csakúgy, mint egész Közép-Európában, a 19. század közepére érlelte meg első gyümölcseit.

E század második felében annak a sajátos jelenségnek voltunk tanúi, hogy az uralomra jutott liberális politikai rendszer képviselői szinte egycsapásra elvesztették korábbi érzéküket a propaganda iránt. Ez a tény kétségtelenül abban leli magyarázatát, hogy a liberálisizmus az államhatalom tevékenységét a politikai és közigazgatás területre korlátozta, eleve lemondva a gazdasági, társadalmi és szellemi folyamatok irányításáról. Mindezt azzal az indokolással, hogy nem akarta megsérteni az emberi szabadság szentségét.

A közvélemény irányításának legfontosabb eszköze, a sajtó, a kormányzattal szinte nem is állott érintkezés-

be. Az egyik legnagyobb hatású magyar újságíró, Rákosi Jenő mondja el Emlékirataiban, hogy egész pályafutása alatt aktív magyar államférfivel csak néhány alkalommal jutott kapcsolatba. Tisza Istvánnal is mindössze csak egyszer beszélt, de akkor sem politikáról, noha Rákosi jóideig az ő politikájának volt harcos támogatója. A liberális állam a sajtóval csak annyiban foglalkozott, hogy tevékenysége elé bizonyos korlátokat állított, de szellemi irányításával, rendszeres befolyásolásával, egyszóval az irányítással nem törődött.

*A propagandát az első világháború hozta ismét előtérbe, amikor az Antant-hatalmak felismerték, hogy a háborút csupán katonai és gazdasági eszközökkel nem nyerhetik meg, hanem szükségük van szellemi fegyverekre is. Az angol háborús propaganda ugyan már a küzdelem elején megindult, de mindaddig nem jutott átütő erejű sikerhez, amíg 1918 februárjában az addig egymástól különálló szervezetek ilyen irányú tevékenységét Lord Northcliffe adminisztratívén és szellemileg egy kézbe össze nem fogta. De annak megtörténtével ez a hatalmas szervezet a németsegről rövid idő alatt oly ellenszenves képet tudott elterjeszteni, amelynek nyomán szinte az egész művelt világ vallásos dogmaként hitte a németiség elleni küzdelem szükséges voltát. A központi Hatalmak kétségtelenül későn ébredtek a propaganda harci erejének tudatára és sokan éppen ebben a mulasztásban látják a nagy katasztrófa magyarázatát.*¹

Bár minden propagandista sokat tanulhat a keresztény egyház, a francia forradalom és az első világháború propagandájából, legtöbb útmutatást mégis a *szocialista-kollektivista államok* propagandájából meríthet,

¹ Egy német tudós, Wanderschek, a világháború propagandájának jó ismerője, e tekintetben így vélekedett: „...dass die Verbündeten den Weltkrieg nicht durch ihre Heeren, sondern mit dem 'Generalstaab der Ideen', mit Hilfe ihrer grossartig angelegten Propaganda-Organisationen gewonnen haben.”

jelesül Szovjetország, Itália és Németország propagandájából. Ezek közül legkorábban alakult ki és lett a többiek mintaképe a Szovjet propagandája, melynek szervezeti formáját már 1918-ban nem győzték eléggé csodálni.

Az új propaganda-szervezet legkimagaslóbb ismertetőjege a propagandaeszközök messzemenő összpontosítása lett és a propaganda szellemi irányításának az egész vonalon tudományos alapokra való fektetése. A propaganda ez új formájában szinte lényegében is átalakult: befelé nemzetneveléssé, társadalomszervező tevékenységgé lett, kifelé pedig a honvédelem éles harci eszközévé növekedett.

2. — Ha az említett nagy propaganda-intézmények munkarendjét vizsgáljuk, mindenekelőtt azt látjuk, hogy annak eszmei tartalma rendszerint egy világnézetben épül fel. A Szovjet propagandájának ideológiai alapja például a materialista világnézet. A hitleri Németországhoz pedig a nemzetiszocializmus. A világnézet szolgáltatja a propagandában kifejezésre jutó értékelési és erkölcsi szempontokat. Az szabja meg, mit tartunk jónak, szépnek és megvalósítandónak.

Minden propagandának van ezen felül egy cselekvésre vonatkozó programja, ami nem más, mint a világnézet gyakorlati célokra való alkalmazása, azoknak a konkrét törekvéseknek foglalatja, amelyeket a politikai, gazdasági, társadalmi és szellemi világban megvalósítani óhajtanak. Minden propagandában találunk még jelszavakat, melyek a programot sűrített formában fejezik ki. Ilyen jelszó volt például az, hogy „Franciaország a Civilizáció zászlóvivője”, „a szlávok a német keleti terjeszkedés zárógátai”; hogy Magyarország „A Kereszténység védőbástyája”. Ilyen jelszó jellegű a „Heil Hitler” köszöntés, amely a keresztény „Dicsértessék...” mintájára készült és a programadó nevét idézi.

Minden propaganda szerkezetében vannak még szimbólumok, amelyek vizuális módon idézik a programot. A kereszténységhez való tartozás szimbóluma a kereszt; a

Szovjeté a sarló és kalapács; a nemzetiszocializmusa a horogkereszt, és így tovább. Ezeket a legtöbb kézikönyv hangsúlyozza és így ábrázolható:

A propaganda szerkezeti felépítése

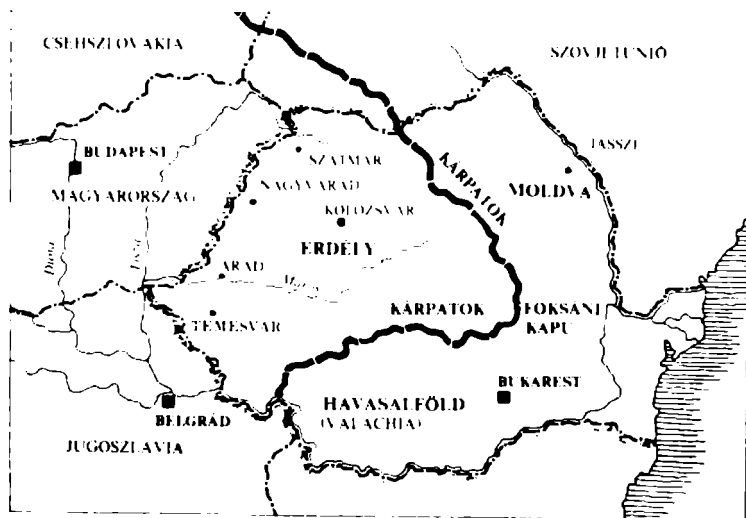
A múlt tanulmányozása alapján azt is észrevehetjük, hogy minden nagyszabású propaganda-tartalomhoz külön történetiszemlélet tartozik, amelyben az alapul szolgáló világnézet értékrendszere jut kifejezésre. Az ilyen „vonalas” történetiszemléletet e tudomány művelői maguk is segíthetik kifejezésre jutni, illetőleg megalkotni, „átértékelve” a régibb szemléletet. Ilyen jelenbe forduló harc tudomány (kämpfende Wissenschaft) volt a német és olasz történetírás és mindmáig az orosz történetírás. Ilyen „harcos” történetíró volt a német Treitschke, aki a német nyelvű népek összetartozását hirdette és a német egység gondolatának volt előkészítője. Hasonló szerepet töltött be a francia nyelvű szlávista iskola, mely Közép-Európa versaillesi szerkezetét készítette elő a megvalósulása után annak a status quo-jáért küzdött szívósan. A „harcos” francia-szláv történeti felfogás képviselői Louis Léger, Ernest Denis és Louis Eisenmann voltak. Hogy miként kell egy propaganda-hadjáratot felállítani és kialakítani, azt T.G. Masaryk mutatta be az „Új Európa” című könyvében.

3. — A propaganda állandóan növekvő fontossága és bonyolultsága szükségessé tette, hogy annak tanulmányozására és irányítására külön intézményeket állítsanak fel. Legismertebb ilyen létesítmények a *sajtófőiskolák, propaganda-minisztériumok és a sajtóattasék intézménye*. A sajtófőiskolák a propagandával foglalkozó egyének magasabb színvonalú kiképzésével foglalkoznak, valamint a gyakorlati sajtószolgálat megismertetésével. A propaganda-szervezet második említett intézménye, a propaganda-minisztériumok, a „felvilágosító” tevékenységnek valóságos agyközpontjai, figyelmük mindenre kiterjed, ami munkakörükkel kapcsolatos. A sajtóattasék intézménye a külföldi követségek keretében működik és egyik főfeladata az, hogy barátokat szerezzen az idegen országban a mi ügyünk pártolására. Ugyancsak az ő feladatuk az ellenséges propaganda akadályozása.

Aki emlékszik az első világháború előtt és alatt működő Seton-Watsonra és Wickham Steadre, — akik nemzetiségeink oldaláról rágalmazták a magyar politikát —, az kellően felbecsüli a mi oldalunkon küzdő Madame Adam, a Tharaud-testvérek és Rothermere tevékenységét. Őfelénk száll hálánk és köszönetünk.

Az előadott tanulságok meggyőznek bennünket arról, hogy *a tájékoztatás és propaganda az államhatalom egyik legfontosabb feladata, melyet napjainkban egyetlen ország sem nélkülözhet. A propaganda a nemzeti közösségnek, mint kollektív egységnek a védelmezője, mely nagyon is összeegyeztethető az egyéni szabadsággal.*

Románia és Csehszlovákia geopolitikai helyzete

Románia széthúzó három tartománya: Erdély, Moldva és Havasalföld. A Kárpátok hegylánca kijelöli Erdély helyét Közép-Európa politikai felépítésében.

Ha a román politikai fennhatóság alá tartozó területek hegy- és vízrajzi térképét szemléljük, azonnal észre vesszük, hogy *Románia* közepén, határtól-határig, egy száz-százötven kilométer széles hegylánc, a *Kárpátok hegylánca* húzódik. A hegyek átlagos magassága ezer méter, de a csúcsok gyakran kétezer méter fölé emelkednek. Ez a hosszú és széles hegysor elválasztja egymástól *Románia* három nagy tartományát: Erdélyt, Moldvát és Havasalföldet (*Valachiát*).

Erdély a Kárpátok ölében fekszik és a másik két országrészrel csak néhány magasan fekvő hágón és szoro-

son át érintkezik. Ezzel szemben nyugat felé teljesen nyitott és a Magyar Alföld felé tájékozódik. Ez irányban futnak folyói is: a Szamos, Kőrös és a Maros, melyek valamennyien a Tiszába öntik vizüket. A földrajz sugalmazása szerint tehát Erdély a Magyar Alföld államába tartozik.

Erdélyt mi magyarok magunknak követeljük az említett földrajzi adottság miatt, valamint történelmi népi és politikai érvek alapján. A történelem folyamán ez a tájék több mint ezer évig a Magyar Királyság szerves része volt. Az anyaország területéről a trianoni béke szakította le és kapcsolta Romániához. A második világháború idején északi fele egyidőre visszatért, hogy 1947-ben a párizsi béke ismét Romániának ítélje oda.

Erdély földjén magyar nyelvű néprészek már az ókorban megtelepedtek és azok leszármazói folyton újabb jövevényekkel gyarapítva — mind a mai napig folyamatosan ott élnek. Létszámuk mintegy három millió, az összmagyarság közel egyötöd része. Románia az erdélyi őslakó magyarsággal szemben asszimilációs politikát folytat, tőlük az ember legelemibb jogait is megvonja és igyekszik őket az ország nem-magyarlakta tájain széttelepíteni. Az erdélyi magyarokat a román politika létükben fenyegeti.

Moldva Románia északkeleti tartománya, a Kárpátok külső oldalától a Szovjetunió határáig terjed, aránylag keskeny földszáv. Oroszország felé teljesen nyitott, nincs rajta semmi természetadta védekezési lehetőség. A Havasalfölddel is csak egy kis darabon érintkezik a Foksáni kapuban, Galac és Foksani között. Ez a kapu stratégiai szempontból nagy jelentőséggel bír, mert háborús konfliktus idején a rajta való közlekedés kis erővel megbénítható.

Valachia, a harmadik román fennhatóság alá tartozó országrész szerencsésebb földrajzi alakulat: északi határa a Kárpátok vonulatára támaszkodik, délen az Al-Duna széles árka védi, kelet felé pedig a Duna torkolata táján elterülő hatalmas mocsarak. Csak éppen Mold-

vával való határvonala bizonytalan. Valachia a román gazdasági élet központja. Ott van az ipar, kereskedelem, közigazgatás stb. vezérlő tája.

Románia belterületének geopolitikai felépítését vizsgálva, láttuk sok hátrányát, minden tartományának más irányba való tájékozódását. Nincs olyan erős vonzású vidéke, mely az összetartozást világosan kifejezésre juttatná. Így az ország könnyen szétesik történeti tartományaira és elveszti függetlenségét. Mindezért Románia nem tud olyan katonai erőt kifejteni, amely területével és népességével arányban állna. Emiatt van az is, hogy hosszabb ideig nem tud ellenállni s *háborúba csak akkor avatkozik be, amikor valamelyik hadviselő fél már kieroszakolta a döntést.*

Súlyosbítja Románia geopolitikai helyzetét az a körülmény, hogy a kárpátokon kívül eső területe, a „Regát”, a hatalmas Orosz Birodalom dél felé irányuló stratégiai törekvésének útvonalában fekszik. *Oroszország évszázados törekvése ugyanis az, hogy a Regátot és a Fekete-tenger körül elterülő síkságot bekebelezze, és azon szláv többséget alakítson ki. A román alföldek elszlávosításával lehetővé válna a déli szlávokkal közvetlen összeköttetést létesíteni és így megbízható háttérrel teremteni az orosz stragégiai útvonalak mentén. Oroszország ezirányú politikáját még Nagy Péter cár (1682—1725) fogalmazta meg, s az ország mindenkori vezetői minden alkalmat megragadnak arra, hogy a déli útvonalról a nem-szláv lakosságot eltávolítsák. Ebből elég világos, hogy Romániát ez oldalról életveszély fenyegeti.¹*

A geopolitika útmutatása szerint a nagytávlatú román külpolitikának legfőbb célja a szláv veszéllyel szemben való védekezés kellene legyen, ami az egyetlen nem-szláv szomszédjával, Magyarországgal való leg-

¹ Az 1944-ben bekebelezett Beszarábiában 1955-ig az oroszok a nem-szláv lakosságból 450.000 egyént távolítottak el, akiket oroszországi telepésekkel pótoltak. E művelet eredményeként ma másfél millió nem-szláv áll szemben kétmillió szlávval. A terület máris szláv többségűvé vált.

szorosabb együttműködést teszi szükségessé. E kristálytiszta útmutatás helyett mit látunk? Azt, hogy az utóbbi száz esztendőben a román külpolitika eltért ország-hivatásától és a mindenkori konjunktúrához igazodott, pillanatnyi sikereket keresve. Jellemző erre az eltévelyedésre 1956, a nagy magyar felkelés ideje, amikor Románia passzivitása még a nem-szakértőket is megdöbbenettette. A konjunktúrához való igazodást más esetben is látjuk. Románia 1916-ban egy hirtelen mozdulattal hátbatámadta addigi szövetségesét, az Osztrák-Magyar Monarchiát. A két világháború között a francia vezetésű Kisantanttal kötött szövetséget, majd aztán Hitlerrel kacérkodott, hogy 1944-ben azt is hátbatámadja, amikor az oroszok fegyverei már elérkeztek Románia határaihoz.²

A románok az orosz hatalommal való összekapcsolódásukat természetes szövetkezésnek tekintik, s annak elmélyülésével párhuzamosan *Nyugattól fokozatosan elfordulnak*. Az oroszok Romániába való bevonulásukkor fogadták Jusztinián pátriarkát, aki megígérte, hogy papságával együtt az orosz törekvéseket fogja támogatni. Ennek fejében engedélyt kapott a görögkatolikus nyugati tájékozódású egyház megszüntetésére, illetőleg a görögkeleti egyházba való beolvasztására, ami meg is történt. A román intelligencia, amely megelőzőleg a fasiszta Vasgárda fellegvára volt, követte a papság és katonaság példáját és tömegesen beléptek a kommunista pártba. Ma az orosz-román együttélés Románia külpolitikájának tengelye. *A román népességben nem él a nemzeti érdeknek, szabadságnak és függetlenségnek az a vágya, amely más népeket, mint a magyart is, bukásában is naggyá tesz. Romániában az emberek ideálokért nem mennek háborúba, távolabbi nagy célokért nem halnak meg.*

²A román oportunizmus történeti gyökereit vizsgálja Siculus, a *Nyugati Magyarság* 1953 május-júniusi számában. — Lásd még az *Est et Ouest* c. folyóiratot (Párizs). Összefoglaló munka Fejtő Ferentől francia nyelven (*Histoire des démocraties populaires*, Párizs 1952).

Csehszlovákia. — Csehszlovákia geopolitikai helyzete kényesebb, mint Romániáé. Ez az ország Közép-Európában fekszik, földje mintegy ezer kilométer hosszúságban elnyúlik kelet-nyugati irányban. Szélessége azonban aránytalanul keskeny, kelet felé fokozatosan száz kilométerre csökken. Vegyes lakosságára utalva neve inkább lehetne „Cseho-Germano-Szlováko-Hungaro-Ruthénia”.

Hogyan történt meg, hogy egy ilyen furcsa földrajzi alakú ország létrejöhetett? Tisztán és kizárólag a Masaryk és Benes által vezetett külföldi propaganda eredményeképpen, minden történeti előzmény nélkül, hamis adatok és gátlástalanul megtévesztő értelmezések alapján. Ilyen születési bizonyítvány láttán nevezte a német propaganda Csehszlovákiát „összehazudott” államnak. Csehszlovákia összetartó politikai és katonai ereje minduntalan egzisztenciális problémákkal volt kénytelen viaskodni, mert rossz földrajzi és népi felépítése miatt a törésvonalak mentén az ország széthullással fenyegett, — ami meg is történt több ízben.

Csehszlovákia nemzetközi helyzetének az a legjellemzőbb vonása, hogy az állam teste nyugaton mélyen belenyúlik a német népességű területbe, hosszú déli oldalán pedig a magyar népességű tájakba. Hogy életben maradjon, kényszerhelyzetében mindig szüksége van arra, hogy Európa vezető hatalma támogassa, behódolása árán.

Ez a támogató hatalom előbb Franciaország volt azután pedig a Szovjetunió. Csehszlovákia geopolitikai helyzete és Nyugat-ellenes magatartása miatt jelen formájában nem alkalmas arra, hogy Közép-Európa új felépítésében részt vegyen.

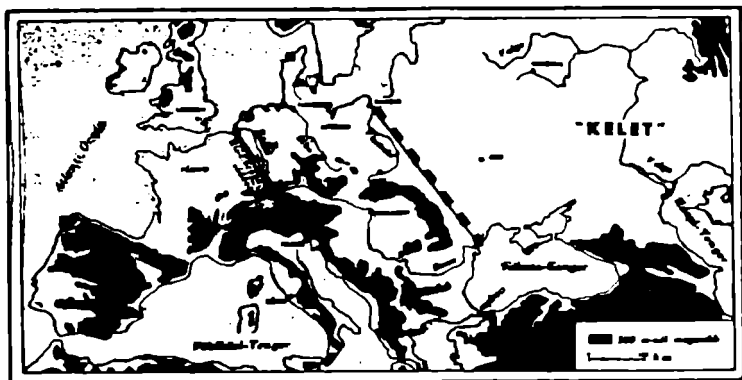
Ünnepi beszéd Montreálban, Szt. István napján 1952-ben.

Szt. István napja minden magyarok legnagyobb ünnepe. Ezen a napon a világ négy táján szétszórt magyar csoportok összejönnek, hogy elmélkedjenek sorsukról, közös származásukról és elgondolkozzanak jelen helyzetükön. Ezen a napon lélekben mindenki együttérez a tizenöt milliót kitevő nagy magyar családdal. De azonkívül, hogy *hitet teszünk népi hovatartozásunkról*, arról is elmélkedünk, hogy mindnyájan *beletartozunk egy másik nagy családba, a nyugati népek kultúrközösségébe*. Ünnepünk középpontjában Szt. István királyunk (1001—1038) dicső alakja áll, akinek életműve éppen az, hogy bennünket nyugati néppé alakított át és számunkra nyugati típusú államot szervezett a Duna közepső medencéjében.

A nagy királyról, minden idők legnagyobb magyarjáról emlékezni annyi, mint *hitet tenni az örök Magyarország ideálja és a vele szervesen összefonódott nyugati keresztény közösség mellett*.

A mi népünk a Duna völgyében, Európa szívében, egy kivételesen fontos stratégiai területen telepedett le. Ott, ahol a Kárpátok 1500 km hosszú hegylánca húzódik, amely a mi országunkat elválasztja a végtelen ázsiai síkságtól s ami egyúttal Európa legkeletibb védőgátja. Ha ez a gát átszakad, az egész Duna-völgye és az egész Balkán-félsziget nyitva-tárva áll a hódító előtt, mert azon innen, a Rajna vonaláig nincs semmi olyan földrajzi akadály ahol a harcot siker reményében lehetne felvenni. Így *mi magyarok, akarva-nemakarva, a Gondviselés által arra rendeltettünk, hogy Európa keleti kapuinak őrzői legyünk*.

Ezt a szerepünket, Európát védő hivatásunkat ezer éven keresztül hűségesen és becsülettel elláttuk. Mi

Európa kulesterülete a Dunátáj

voltunk mindig azok, akik Azsia hordáinak kultúránk ellen intézett időnkénti rohamait vérünk hullásával, vagyunk áldozásával felfogtuk, Nyugatnak békés polgári életet biztosítva. Amíg mi harcoltunk, véreztünk és áldoztunk, a belseurópai szerencsésebb népek a tudományt és művészeteket ápolhatták, ipart és kereskedelmet üzhettek, lélekszámban gyarapodtak és maguknak gazdag gyarmatokat szereztek. Nem irigyelünk mi senkitől semmit; mi büszkén vállaltuk hivatásunkat Szt. Istvánnal, Szt. Lászlóval, IV. Bélával, dicsőséges Mátyás királyunkkal s minden nemzeti vezérünkkel. De meg kell mondanunk és hangsúlyoznunk kell, hogy ez a küldetés, a Gondviseléstől ránszabott hivatás — Európa védelme — tőlünk, mivel rendszerint magunkra maradtunk, igen nagy áldozatot követelt. Szerepünk elvállalásának következménye az lett, hogy a hajdan oly hatalmas létszámú magyar nép mint az angol, vagy a francia, elvesztette emberállományának háromnegyed részét, hogy napjainkra tizenöt millióra olvadjon le. Az a *véráldozat*, amit mi hoztunk Európáért és az egyetemes nyugati kultúráért, példa nélkül áll a világ történetében. A római Szentszék ismerte el elsőnek e vitathatatlan tény, elnevezvén a magyar királyokat

„Krisztus bajnokának” és a hős magyar népet „az egész kereszténység védőpajzsának”, miként ezt ezer és ezer változatban örökítették meg a velünk foglalkozó krónikák.

A testestől-lelkestől Nyugathoz tartozó magyar nép ma mély bánatban van, és siratja hajdani dicsőségét. Szt. István népét kiszakították a nyugati népek nagy családjából és áthághatatlan „vasfüggöny” mögé rekesztették. Szellemi vezérét, Mindszenty József bíborost, hagyományaink élő jelképét bebörtönözték, testvéreinket százezer számra ölték le, vagy hurcolták el kényszer-munkatáborokba és mi, újabb százezres tömeg, szívünkben a nagy király által belénk oltott szent lánggal, kénytelenek voltunk hazánkból elmene-külni a biztos halál elől. A bolsevizmus, a XX. század ez elemi csapása, máris lerombolta nemzetünk nyugatos szerkezetét és most népünk teljes fizikai kiirtására készül. Ez ördögi terv előtt, ez előtt az igen komoly veszély előtt minden szabad magyarnak fel kell emelnie szavát és szolgaságba taszított népünk nevében a boldogabb nemzetek segítségéhez kell folyamodnunk. Azok lelkiismeretéhez szólva, hozott várálidozatunkra hivatkozva, követelnünk kell egész Magyarország felszabadítását.

A magyar nép azt kívánja, hogy a katasztrófális következményekkel járt jaltai és potsdami egyezményeket vizsgálják felül, illetőleg töröljék el. A magyar nép szabadságot kíván és igazságszolgáltatást Európa mártír nemzetének.

TARTALOM

Útunk az orientalista őstörténet felé	5
Hóman Bálint a történetíró és professzor	15
Kik voltak az ősmagyarok?	21
Őstörténetünk főbb tételei	25
Újabb kutatások népünk eredetéről	47
Magyar istennevek a régi Egyiptomban	57
Ókori magyar rovások Franciaországban	71
Mióta él Erdélyben magyar ajkú népesség?	75
Szlávokkal kapcsolatos problémáink	83
A propaganda-tevékenység tanulságai	97
Románia és Csehszlovákia geopolitikai helyzete	103
Ünnepi beszéd Montreálban Szt. István napján (1952)	109